

Ellen G. White Estate

KRISTAUS KALNO PAMOKSLAS

ELLEN G. WHITE

Kristaus Kalno Pamokslas

Ellen G. White

2019

**Copyright © 2023
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

KRISTAUS SEKĒJAMS,
*kuriuos Jis kviečia
pasirinkti ne žemiškąją,
o dvasinę karafystę.
Tikimės, kad ši knyga aiškiau atskleis
nematomųjų daCykų šfovę.*

Turinys

Information about this Book	i
Pratarmė	vi
Įžanga	vii
Kalno Atšlaitėje	8
Palaiminimai	10
„„Atvėręs [ūpas Jis mokė: „Palaiminti turintys vargdienio dvasią; jų yra Danguis karafystė. „ (Mato 5, 2-3)	10
„„Palaiminti liūdintys; jie bus paguosti.“ (Mato 5, 4)	11
„„Palaiminti romieji...“ (Mato 5, 5)	13
„„Palaiminti alkstantys ir trokštantys teismo; jie bus pasotinti.“ (Mato 5, 6)	14
„„Palaiminti gailestingieji; jie susilauks gaifestingumo.“ (Mato 5, 7)	16
„„Palaiminti tyraširdžiai; jie regės Dievą.“ (Mato 5, 8)	17
„„Palaiminti taikdariai; jie bus vadinami Dievo vaikais.“ (Mato 5, 9)	18
„„Palaiminti persekiojami dėk teismo; jų yra Danguis karafystė.“ (Mato 5,10)	18
„„Palaiminti jūs, kai dėk Manęs esate niekinami.“ (Mato 5,11)	19
„„Jūs — žemės druska. “ (Mato 5,13)	21
„„Jūs — pasaulio šviesa.“ (Mato 5,14)	22
Įstatymo Dvasia	25
„„Ne panaikinti... atėjau, 6et įvykdyti.“ (Mato 5,17)	25
„„Kas pažeistų 6ent vieną iš mažiausių pafiepimų ir taip efgtis mokytų žmones, tas bus vadinamas mažiausiu Danguis karafystėje.“ (Mato 5,19)	27
„„Jeigu teismu neviršysite Rašto aiškintojų ir fariziejų, neįeisite į Danguis karafystę.“ (Mato 5, 20)	28
„„Jei kas pyksta ant savo 6rofiu, turi a, tsa, kyti teisme. “ (Mato 5, 22)	29
„„Eik pirmiau susitaikyti su 6rofiu.“ (Mato 5, 24)	30
„„Kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetinauja savo širdimi.“ (Mato 5, 28)	30
„„Jeigu tavo dešinioji ranka gundo tave nusidėti, nukirsk ją ir mesk šalin“ (Mato 5, 30)	31
„„Ar gafima vyrui dėl kokios nors priežasties atleisti žmoną?“ (Mato 19, 3)	32
„„Išvis nepriesiekinėkite...“ (Mato 5, 34)	33
„„Mylėkite savo priešus...“ (Mato 5, 44)	35
„„Taigi 6ūkįte tokie tofufi, kaip jūsų dangiškas Tėvas yra tofufas.“ (Mato 5, 48)	36
Tikrieji Tarnavimo Dievui Motyvai	38
„„Venkite daryti savo teismo darbus žmonių akyse, kad būtumėte jų matomi...“ (Mato 6,1)	38
„„Kai meldžiatės, ne6ūkįte tokie kaip veidmainiai...“ (Mato 6, 5)	39
„„Mefsdamiesi nedaugiažodžiaukite kaip pagonys...“ (Mato 6, 7)	40
„„Kai pasninkaujate, ne6ūkįte paniurę kaip veidmainiai.“ (Mato 6,16)	41
„„Nesikraukite fo6ių žemėje...“ (Mato 6,19)	41
„„Jei tavo akis sveika, visam tavo kūnui 6us šviesu.“ (Mato 6, 22)	42
„„Niekas negaki tarnauti, dviem šeimininkams...“ (Mato 6, 24)	43
„„Perdaug nesirūpinkite...“ (Mato 6, 25)	44
„„Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės...“ (Mato 6, 33)	45

„,Taigi nesirūpinkite rytdiena... Kiekvienai dienai gana savo vargo.“ (Mato 6, 34)	46
Viešpaties Malda	48
„,Todėl melskitės taip...“ (Mato 6, 9)	48
„,Kai melsitės, sakykite: ,Tėve mūsų...“ (Luko 11, 2)	48
„,Teesie šventas Tavo vardas...“ (Mato 6, 9)	49
„,Teateinie Tavo karalystė...“ (Mato 6,10)	50
„,Teesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje.“ (Mato 6,10)	51
„,Kasdienės mūsų duonos duok^mums šiandien...“ (Mato 6,11)	51
„,Ir nevesk mūsų į pagundą, 6et geffièk mus nuo pikto...“ (Mato 6,13)	54
„,Nes Tavo yra Karafystė irgafy6è, ir garbè per amžius.“ (Mato 6,13)	55
Mokyti, Bet Ne Teisti	57
„,Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami.“ (Mato 7,1)	57
„,Kodėfgi matai krislą savo 6roCio akyje...?!“ (Mato 7, 3)	57
„,Neduokite šventenybių šunims...“ (Mato 7, 6)	59
„,Prašykite, ir jums bus duota, ieškokite, ir rasite, befskite, ir bus jums atidaryta.“ (Mato 7, 7)	59
„,Tad visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite...“ (Mato 7,12)	61
„,Kokie ankšti vartai ir koks siauras kebias į gyvenimą!“ (Mato 7,14)	62
„,Pasistenkite įeiti pro ankštus vartus!“ (Luko 13, 24)	64
„,Sergèkitės netikrų pranašų...“ (Mato 7,15)	65
„,Tačiau jis [namas] nesugriuvo, nes buvo pastatytas ant uofos.“ (Mato 7, 25) . . .	66

[6]

Pratarmė

[7]

Knyga *Kristaus Kalno pamokslas* pirmą kartą pasaulį išvydo 1896 metais. Nuo tol ji buvo išversta beveik į dvidešimt kalbų, o jos tiražas siekia šimtus tūkstančių egzempliorių.

Leidėjai ir Elenos Vait leidinių patikėtiniai nuoširdžiai trokšta, kad Mokytojo moky-mo pamokos ir toliau šviestų, drąsintų bei laimintų žmoniją.

Vašingtonas, 1955 m. liepos 22 d.

* * * * *

Kalno pamokslas yra pasauliui skirta Dangaus palaima, balsas nuo Dievo sosto. Jis buvo duotas žmonijai kaip būtinas Įstatymas, kaip Dangaus šviesa, teikianti viltį ir paguodą, džiaugsmą ir padrąsinimą klaidžiojantiems visuose gyvenimo vingiuose. Pamokslininkų Pamokslininkas, Vyriausiasis Mokytojas ištaria žodžius, kuriuos Tėvas liepė Jam pasakyti.

Palaiminimai yra Kristaus sveikinimas ne tik tiems, kurie tiki, bet visai žmonijai.

Atrodo, kad Jis akimirškai užmiršo, jog yra žemėje, o ne danguje. Jis vartoja žodžius, žinomus ir suprantamus tik šviesos pasauliui. Palaiminimai iš Jo lūpų liejasi kaip srauni srovė iš kadaise užanspauduoto gyvybės šaltinio.

Kristus kreipia mūsų dėmesį į tuos būdo bruožus, kuriuos Jis visada pripažins ir laimins. Jis nususka nuo ambicingų pasaulio mylėtojų ir atsigręžia į tuos, kurių atsisako pasaulis. Visus, kurie priima Jo šviesą ir gyvenimą, Jis paskelbia palaimintaisiais. Jis apglėbia vargdienius, romiuosius, liūdinčius, niekinamus, persekiojamus ir suteikia jiems prieglobstį. Jėzus sako: „Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; Aš jus atgaivinsiu!“ (*Mato 11, 28*)

Žvelgdamas į šio pasaulio vargus, Kristus nesigaili, kad sukūrė žmogų. žmonių širdyse Jis mato ne tik nuodėmę ir vargus. Be galo išmintingas ir mylintis Kristus išvelgia žmogaus galimybes, Jis žino, kad ir žmogus gali pakilti į tobulumo aukštumas. Kristus tiki, kad, nors žmonės piktnaudžiauja malone ir darko nenykstančiojo Dievo šlovę, Kūrėjas bus pašlovintas jų atpirkimu.

Nuo Palaiminimų kalno Kristaus išsakyti žodžiai reikšmingi visiems laikams. Kiekvienas posakis yra tiesos lobyno brangakmenis. Nurodyti principai skirti visiems žmonėms, nepriklausomai nuo amžiaus ir luomo. Turėdamas dieviškąją galią, Kristus bėrė palaiminimą po palaiminimo. Jis išreiškė viltį ir tikėjimą, kad žmogus gali tapti teisuus ir turėti tobulą charakterį. Tikėjimu galima pasiekti Kristaus nurodytą dvasingumo lygį, gyventi gyvybės Davėjo gyvenimą.

Elena Vait

[11]

[12]

Kalno Atšlaitėje

Beveik keturiolika amžių prieš gimstant Jėzui Betliejuje Izraelio vaikai susirinko gražiam Sichemo slėnyje. Nuo priešpriešiais dunksančių kalnų skambėjo kunigų balsai, išsakantys palaiminimus ir prakeikimus: „Palaiminimą, jei paklusite Viešpaties, savo Dievo, įsakymams..., ir prakeikimą, jei nepaklusite“. (*Pakartoto Įstatymo 11, 27-28*) Todėl Garizimo kalnas, nuo kurio girdėjosi palaiminimų žodžiai, gavo Palaiminimų kalno pavadinimą. Tačiau ne nuo Garizimo kalno Kristus tarė žodžius, kurie pasiekė nusidėjusį ir sielvartaujantį pasaulį. Izraelis nepasiekė aukštų jam parodytų idealų. Ne Jozuė, o kažkas kitas turėjo vesti Jo tautą į tikrąją tikėjimo ramybę. Garizimo kalnas daugiau nebebuvo vadinamas Palaiminimų kalnu. Juo tapo bevardis kalnas netoli Genezareto ežero, nuo kurio Jėzus ištarė palaiminimų žodžius savo mokiniams ir miniai.

Mintimis persikelkime į tą vietą ir įsivaizduokime, kad sėdime su mokiniais kalno atšlaitėje, įsigilinkime į mintis ir jausmus, apėmusius jų širdis. Supratę, ką Jėzaus žodžiai reiškė Jį klausiusiems, įžiūrėsime juose naują gyvybingą jėgą ir grožį, galėsime pritaikyti sau akivaizdžias jų pamokas.

[13] Kai Išgelbėtojas pradėjo savo tarnystę, populiarius Mesijo ir Jo misijos supratimas buvo visiškai kitoks, ir tai trukdė žmonėms Jį priimti. Tikroji pasišventimo dvasia buvo prarasta, ją nustelbė apeigos ir išstūmė tradicija, o pranašystės buvo aiškinamos pagal išdidžių, pasaulį mylinčių širdžių nurodymus. Žydai laukė Jo ne kaip Išgelbėtojo iš nuodėmių, o kaip galingo valdovo, *Liūto iš Judo giminės*, kuris pajungtų sau visas tautas. Veltui Jonas Krikštytojas senųjų pranašų galia, raginusia iširti savo širdis, kvietė juos atgailauti. Veltui jis rodė į ant Jordano kranto stovintį Jėzų kaip Dievo Avinėlį, prisiėmusį pasaulio nuodėmes. Dievas siekė nukreipti žmonių mintis į pranašo Izaijo pranašystę apie kenčiantį Išgelbėtoją, tačiau žmonės nesiklausė.

Jei Izraelio mokytojai ir vyresnieji būtų pasidavę Jo keičiančiam malonei, Jėzus būtų padaręs juos savo atstovais tarp žmonių. Pirmą kartą Judėjoje buvo paskelbta apie ateinančią Karalystę ir pakviesta atgailauti. Išvaydamas iš Jeruzalės šventyklos prekeivius, Jėzus paskelbė, kad Jis yra Mesijas, Tas, kuris išvalys sielą nuo nuodėmės ir padarys savo tautą Viešpaties šventove. Tačiau žydų vadai nenorėjo nusižeminti prieš paprastą Mokytoją iš Nazareto. Antrą kartą apsilankęs Jeruzalėje Jėzus buvo apkaltintas teismo tarybos, ir tik žmonių baimė neleido šiems aukštiems pareigūnams Jį nužudyti. Tada, palikęs Judėją, Jis pradėjo savo tarnystę Galilėjoje.

[14] Čia Jis dirbo keletą mėnesių prieš tai, kai pasakė Kalno pamokslą. Jo paskelbtą Geroji naujiena, kad „prisiartino Dangaus karalystė“ (Mato 4,17), patraukė visų luomų dėmesį ir dar labiau įžiebė jų laukiamos vilties ugnį. Garsas apie naująjį Mokytoją pasiklido už Palestinos ribų. Nepaisant aukštųjų kunigų nusistatymo, plačiai paplito nuostata, kad Jis gali būti seniai lauktasis Išgelbėtojas. Didelės žmonių minios sekė paskui Jėzų, daugybės žmonių susižavėjimas vis didėjo.

Atėjo metas glaudžiai bendraujantiems su Kristumi mokiniams įsijungti į Jo darbą, kad šios didelės minios neliktų kaip avys be piemens. Pačioje Jo tarnystės pradžioje keli mokiniai prisijungė prie Jo. Beveik visi Dvylika dirbo kartu kaip Jėzaus šeimos nariai. Tačiau jie taip pat, suklaidinti rabinų mokymo, laukė žemiškosios karalystės. Jie negalėjo suprasti Jėzaus veiksmų. Juos trikdė ir jaudino tai, jog Jis nesiekė kunigų ir rabinų para-

mos, kad palaikytų savo veiklą, nedarė nieko, kad padidintų savo kaip žemiškojo karaliaus autoritetą. Mokinių širdyse dar turėjo būti atliktas didžiulis darbas, kol jie bus pasirengę dirbti šventą darbą, kuris jiems bus patikėtas, kai Jėzus įžengs į dangų. Jie atsiliėpė į Kristaus meilę, ir nors jų tikėjimas augo lėtai, Jėzus matė, kad gali juos išmokyti ir išlavinti savo didžiajam darbui. Kai mokiniai bendravo su Juo pakankamai ilgai ir patikėjo Jo dieviškąja misija, kai žmonės taip pat gavo Jo galios įrodymų, kuriais negalėjo abejoti, buvo paruoštas kelias pripažinti Jo karalystės principus.

Ant kalno, netoli Galilėjos ežero, Jėzus praleido visą naktį melddamasis už savo išrinktuosius. Išaušus Jis pasikvietė juos pas save ir melddamasis uždėjo rankas ant jų galvų, taip pašvęsdamas juos Evangelijos darbui. Po to Jis nuėjo su jais prie ežero kranto, kur nuo ankstyvo ryto jau pradėjo rinktis didelė minia.

Be įprastinių Jėzaus sekėjų iš Galilėjos, atvyko daugybė žmonių iš Judėjos ir net pačios Jeruzalės, taip pat iš Persijos ir pusiau pagoniškojo Dekapolio, iš Idumėjos, esančios [15] į pietus nuo Judėjos, iš Tyro ir Sidono, Finikijos miestų, įsikūrusių prie Viduržemio jūros. Išgirdę apie Jo darbus, jie „susirinko Jo pasiklausti ir pagyti iš savo ligų..., nes iš Joėjo galia ir visus gydė.“ (*Morkaus 3, 8; Luko 6,17-19*)

Kai siauroje pakrantėje net stovint visiems norintiems Jį išgirsti pritrūko vietos, Jėzus nuvedė juos prie kalno atšlaitės. Radęs tinkamą vietą, kurioje visi tilpo, Jis atsisėdo ant žolės, o mokiniai ir minia pasekė Jo pavyzdžiu.

Mokiniai jautė, kad gali įvykti kažkas nepaprasta, todėl susibūrė arčiau savo Mokytojo. Ryto įvykiai įtikino juos, kad bus paskelbta apie karalystę, kurią, kaip jie tikėjosi, Jis greitai įkurs. To tikėjosi ir minia, todėl atidūs žmonių veidai buvo labai susidomėję.

Besėdint ant žalio šlaito ir laukiant dieviškojo Mokytojo žodžių, juos užplūdo mintys apie būsimąją šlovę. Ten buvo Rašto žinovai ir fariziejai, kurie laukė dienos, kada galės valdyti neapkenčiamus romėnus ir įgyti didžiosios pasaulio imperijos turtus. Neturtinigi valstiečiai ir žvejai tikėjosi, kad jų apgailėtinas lūšnas, menką maistą, sunkų darbą ir skurdo baimę pakeis gausa ir lengvas gyvenimas. Jie tikėjosi, kad prastą drabužį, kurį jie vilkėjo dieną ir kuriuo užsiklodavo naktį, Kristus pakeis prabangiais nugalėtojų apdais.

Visų širdis virpino išdidumo viltys, kad greitai Izraelio tauta bus pagerbta tarp tautų kaip Viešpaties išrinktoji, o Jeruzalė bus išaukštinta kaip pasaulio karalysčių sostinė.

* * * * *

„,Atvėręs [ūpas Jis mokė: ,Palaiminti turintys vargdienio dvasią; jų yra Dangaus karafystė. ,“ (Mato 5, 2-3)

Šie žodžiai susirinkusios minios ausyse skambėjo kaip kažkas keista ir nauja. Toks mokymas prieštaravo viskam, ką žmonės kada nors buvo girdėję iš kunigų ir rabinų. Iš Jėzaus jie neišgirdo nieko, kas galėtų patenkinti jų išdidumą ar ambicingas širdis. Tačiau šis naujasis Mokytojas turėjo galią. Jis sugebėjo prikaustyti jų dėmesį. Malonus dieviškosios meilės kvapas sklido iš Jo lūpų kaip gėlės aromatas. Jo žodžiai buvo „tartum lietus jaunam atolui, lyg laistantys žemę lietaus gūšiai“. (*Psalmė 72, 6*) Visi jautė, kad čia yra Tas, kuris skaito sielos paslaptis, tačiau artinasi prie jų su švelnia užuojauta. Jų širdys atsivėrė Jam, o besiklausant Šventoji Dvasia atskleidė prasmę pamokos, kuri skirta visų laikų žmonėms.

[17] Kristaus laikais religiniai tautos vadai manė, kad yra dvasiškai turtingi. Fariziejus malda: „Dėkoju Tau, Dieve, kad nesu toks, kaip kiti žmonės“ (*Luko 18,11*) išreiškė ne tik to luomo, bet ir beveik visos tautos jausmus. Tačiau susirinkusioje prie Jėzaus minioje buvo ir tokių, kurie jautė dvasios skurdą. Kai žvejų tinklai stebuklingai prisipildė žuvies, atsiskleidė dieviškoji Kristaus galia, Petras puolė prie Išgelbėtojo kojų sakydamas: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš - nusidėjėlis!“ (*Luko 5, 8*) Susirinkusioje prie kalno minioje buvo širdžių, kurios Jo tyrumo Artume jautėsi „skurdžios, apgailėtinos, beturtės, aklos ir plikos“ (*plg. Apreiškimo 3,17*), todėl jos troško „išganingosios Dievo malonės.“ (*žr. Titui 2, 11*) Tokių žmonių širdyse Kristaus žodžiai įžiebė viltį, žmonės jautė, kad juos laimina Dievas.

Jėzus pasiūlė palaiminimų taurę ir tiems, kurie manė esą „turtingi ir pralobę“, kurie „nieko nebestokojo“ (*žr. Apreiškimo 3, 17*), tačiau jie su panieka nususuko nuo maloningosios dovanos. Tas, kuris mano, kad yra geras, sveikas, kurį tenkina jo būseną, tas nesiekia tapti Kristaus malonės ir teisumo dalininku. Išdidžiam nieko nereikia, todėl žmogus uždaro savo širdį Kristui ir netenka Jo be saiko teikiamo palaiminimo. Tokioje širdyje nelieta vietos Kristui. Tie, kurie mano esą garbingi ar turtingi savo pačių akyse, neprašo tikėdami ir negauna Dievo palaiminimo. Jie mano, kad viską turi, todėl lieka tuščiomis. Tik tie, kurie supranta, kad negali patys išsigelbėti ir daryti teisių darbų, įvertina pagalbą, kurią teikia Kristus. Šiuos žmones Jėzus vadina turinčiais vargdienio dvasią ir juos laimina.

[18] Prieš atleisdamas Kristus skatina žmogų atgailauti, o Šventoji Dvasia parodo nuodėmes. Tie, kurių širdis sujaudino baranti Dievo Dvasia, mato, kad jie neturi nieko gero. Jie pajunta, kad visa, ką iki šiol darė, suteršta nuodėmės ir savanaudiškumo. Kaip vargšas muitininkas jie stovi atokiau, nedrįsdami pakelti akių į dangų ir maldauja: „Dieve, būk gailėtingas man nusi-dėjėliui!“ (*Luko 18,13*) Tokie yra laiminami. Atgailaujan-čiajam nusidėjėliui atleidžiama, nes Kristus yra „Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę.“ (*Jono 1, 29*) Dievas žada: „Esate paraudę nuo nuodėmių, bet Aš iš-balinsiu jus kaip sniegą. Jūsų nuodėmės raudonos it kraujas, bet jos gali tapti baltos it vilna... Duosiu jums naują širdį... Duosiu jums savo Dvasią.“ (*žr. Izaijo 1,18; Ezechielio 36, 26-27*)

Apie turinčius vargdienio dvasią Kristus sako: „Jų yra Dangaus karalystė“. Ši karalystė, kaip tikėjosi Kristaus klausytojai, nėra laikinos, žemiškos valdos. Kristus atvėrė klausytojams savo meilės, gailestingumo ir teismo karalystę. Tai, kad mumyse viešpatuoja Mesijas, nusako mūsų panašumas į žmogaus Sūnų. Jo valdiniai turi vargdienio dvasią, yra nuolankūs, juos persekioja dėl teismo. Ir jiems skirta Dangaus karalystė. Nors ši Karalystė dar galutinai neįtvirtinta, bet darbas jau pradėtas, jie taps „tinkami paveldėti šventųjų dalį šviesoje.“ (*Kolosiečiams 1,12*)

Visi, kurie pajaučia didelį savo dvasios skurdą, su-pranta, kad neturi nieko gero savyje, gali įgyti stiprybę ir teismą tik pažvelgę į Jėzų. Jis sako: „Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti“ (*Mato 11, 28*). Jis kviečia mus pakeisti skurdą Jo malonės turtais. Nors mes nesame verti Dievo meilės, bet Kristus laiduoja už mus, o Jis yra vertas meilės ir gali išgelbėti visus, kurie ateis pas Jį. Nesvarbu, kokia jūsų praeitis ir slegianti dabartis, jei ateisite pas Jėzų tokie, kokie esate: silpni, bejėgiai ir nusivylę, - užjaučiantis Išgelbėtojas pasitiks jus, apglėbs meilingomis rankomis ir apvilks savo teismo drabužiu. Jis papuoš jus baltu savo drabužiu, atves pas Tėvą ir prašys Dievą už jus: „Aš užėmiau šio nusidėjėlio vietą. Nežiūrėk į šį paklydusį vaiką, žiūrėk į Mane“. Jei šėtonas atkakliai reikalauja mūsų sielų tam, kad apkaltintų mus nuodėme, ir pretenduoja į mus kaip į savo grobį, tai Kristaus kraujas yra galingesnis.

„Tik per Viešpatį rasime pergalę ir jėgą... Tik per Viešpatį visi Izraelio palikuonys ras teismą ir šlovę.“ (*Izaijo 45, 24-25*)

* * * * *

„Palaiminti liūdintys; jie bus paguosti.“ (*Mato 5, 4*)

Čia minimi liūdintys, kurie sielojasi ir liūdi, kad nu-sidėjo. Jėzus sako: „O Aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus trauksiu prie savęs.“ (*Jono 12,32*) Kai žmogus žvelgia į Jėzų, iškeltą ant kryžiaus, jis aiškiai suvokia savo nuodėmingumą ir supranta, kad šlovės Viešpats buvo nukankintas ir nukryžiuotas už žmonių nuodėmes.

Tokie liūdintys *bus paguosti*. Dievas parodo mūsų kaltę, kad skubėtume pas Kristų, kuris išlaisvins mus iš nuodėmės vergijos, kad galėtume džiaugtis Dievo vaikų laisve. Nuoširdžiai atgailaudami mes galime ateiti prie Kristaus kančios kryžiaus ir palikti čia savo našta.

Išgelbėtojo žodžiai yra taip pat paguoda sielvartau-jantiems ir liūdintiems. Širdgėla nebūna be priežasties. Dievas „žmogaus tyčia nei plaka, nei liūdina.“ (*Raudų 3, 32-33*) Kai Jis išmėgina žmones dideliais vargais, tai daro „mūsų labui, kad taptume Jo šventumo dalininkais.“ (*Hebrajams 12, 10*) Jei išmėginimas, kuris atrodo nepakeliamas, bus sutiktas su tikėjimu, jis taps palaiminimu. Žiaurus smūgis, kuris atima žemiškus džiaugsmus, padės mums nukreipti akis į Dangų. Daugybė žmonių niekada nebūtų pažinę Jėzaus, jei širdgėla nebūtų atvedusi pas Jį ieškoti paguodos.

Gyvenimo išbandymai yra Dievo įrankiai, kurie naikina charakterio netyrumą ir šurkštumą. Tašymas, lyginimas, apdailinimas ir poliravimas yra skausmingas procesas: sunku, kai esi spaudžiamas prie šlifavimo rato. Tačiau tik apdorotas akmuo patenka į savo vietą dangiškoje šventovėje. Su jokia nenaudinga medžiaga Dievas nedirba taip rūpestingai ir kruopščiai. Tik Jo brangūs akmenys šlifuojami, kad tiktų Dangaus rūmams.

Viešpats noriai padeda visiems, kurie Juo pasitiki. Ištikimieji pasieks didžių pergalių, išmoks vertingų pamokų, įgis neįkainojamą patirtį.

[19]

[20]

[21] Mūsų dangiškasis Tėvas visada atidus tiems, kuriuos užgriuvo sielvartas. Kai Dovydas kopė Alyvų kalno šlaitu, „...verkė. Galva buvo pridengta, jis ėjo basas“ (2 Samuelio 15, 30), Viešpats užjautė jį. Dovydas vilkėjo ašutine, jį graužė sąžinė. Išorinis nusižeminimas rodė jo atgailą. Sielvartingai ašarodamas jis viską papasakojo Dievui, ir Viešpats nepaliko savo tarno ne-laimėje. Niekada Dovydas nebuvo toks brangus Begalinės Meilės širdžiai kaip tada, kai sąžinės graužiamas bėgo gelbėtis nuo savo priešų, kuriuos sukurstė maištauti jo sūnus. Viešpats sako: „Aš baru ir ugdau tuos, kuriuos myliu; tad būk uolus ir atsiversk.“ (Apreiškimo 3,19) Kristus sustiprina atgailaujančią širdį. Jis taurina liūdinčią sielą, kol ji tampa Jo buveine.

Tačiau, kai mus užgriūva sunkūs išmėginimai, daugelis panašėja į Jokūbą. Mes galvojame, kad tai priešo ranka, akiai grumiamės tamsoje, kol jėgos išsenka. Negauname paramos ir nerandame išeities. Auštant Jokūbui dieviškasis prisilietimas atskleidė Tą, su kuriuo jis kovojo - Sandoros Angelą. Verkiantis ir bejėgis jis prigludo prie Begalinės Meilės krūtinės, kad gautų palaiminimą, kurio taip troško jo siela. Išmėginimus mes turime laikyti palaiminimu, neniekinti Viešpaties auklybos ir nenusiminti Jo barami. „Laimingas žmogus, kurį Dievas pataiso!.. Juk Jis sužeidžia, bet ir aptvarsto, Jo rankos nuplaka, bet ir pagydo. Šešis kartus iš bėdos Jis tave gelbės, o septintą kartą nelaimė tavęs nebepalies.“ (Jobo 5,17-19) Jėzus ateina pas kiekvieną palaužtąjį, tarnauja jam ir išgydo. Kupiną skausmo, liūdesio ir kančių gyvenimą gali nuskaidrinti brangus Jo Artumas.

[22] Dievas neleis, kad mes liktume prislėgti liūdesio, o širdys plyštų iš skausmo. Jis nori, kad pakeltume akis aukštyn ir pamatytume meile švytinį Jo veidą. Laiminantis Išgelbėtojas stovi šalia daugelio tų, kurių akis taip aptemdė ašaros, jog jie nepastebi Jo. Dievas trokšta, kad nuoširdžiai tikėdami, ištiestume Jam savo ranką, pažvelgtume į Jį ir leistume Jam vadovauti. Jis užjaučia mus, kai sielvartaujame, liūdime ir esame išmėginami. Jis myli mus amžina meile, švelniai rūpinasi ir užjaučia mus. Mes galime atverti Jam savo širdis ir visą dieną mąstyti apie Jo meilę ir švelnumą. Jis pakylės sielą virš kasdienių rūpesčių ir sunkumų ir nuves ją į ramybės Karalystę. Pagalvokite apie tai, kenčiantys ir liūdentys vaikai, ir džiaukitės vildamiesi. „Štai pergalė, nugalinti pasaulį, - mūsų tikėjimas!“ (1 Jono 5, 4)

Palaiminti yra ir tie, kurie verkia su Jėzumi, už-jausdami pasaulį ir liūdėdami dėl jo nuodėmių. Taip liūdėdami jūs visiškai negalvojate apie savąjį „aš“. Jėzus - Skausmų Vyras - patyrė žodžiais nenusakomą širdgėlą. Jo dvasią draskė ir žeidė žmonių nusižengimai. Jis dirbo išsižadėdamas savęs, kad palengvintų žmonijos vargus, Jo širdį slėgė sielvartas, kai dauguma atsisakydavo ateiti pas Jį, kad gautų amžinąjį gyvenimą. Visi Kristaus sekėjai dalysis Jo dalia. Priėmę Jo meilę, jie įsijungs į sunkų kitų gelbėjimo darbą. Šie žmonės bus Kristaus kentėjimų ir būsimosios šlovės dalininkai. Dirbdami kartu su Juo ir gerdami iš sielvarto taurės, jie taip pat bus ir Jo džiaugsmo dalininkai.

[23] Jėzaus patirta kančia paruošė Jį paguodos tarnystei. Jį vargino visi žmonijos vargai, „Pats iškentęs gundymus, Jis gali padėti tiems, kurie yra gundomi.“ (žr. Izaijo 63, 9; Hebrajams 2,18) Kiekvienas Jo kentėjimų dalininkas gali paguosti kitus. „Kaip mums gausiai tenka Kristaus kentėjimų, taip per Kristų mes kupini ir paguodos.“ (2 Korintiečiams 1, 5) Viešpats suteikia liūdinčiajam ypatingą malonę, ji gali suminkštinti širdis ir laimėti sielas. Jo meilė atveria Jam kelią į sužeistą sielą ir tampa gydomuoju balzamu sielvartaujantiems. „Tebūna pašlovintas Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, gailestingumo Tėvas ir visokios paguodos Dievas, kuris guodžia mus kiekviename sielvarte, kad ir mes galėtume paguosti bet kokio sielvarto ištiktuosius ta paguoda, kurią gauname iš Dievo.“ (2 Korintiečiams 1, 3-4)

* * * * *

„Palaiminti romieji...“ (Mato 5, 5)

Palaiminimų dėka didėja krikščionio patirtis. Tie, kurie jautė, kad jiems reikia Kristaus, kurie liūdėjo dėl padarytų nuodėmių, mokėsi su Kristumi sielvartų mokykloje, tie iš dieviškojo Mokytojo išmoks romumo.

Nei žydai, nei pagonys nevertino kantrumo ir gerumo, kuris rodomas patyrus blogį. Įkvėptas Šventosios Dvasios Mozė rašė apie save, kad jis buvo romiausias žmogus žemėje, bet to meto žmonės jam nepritarė. Ši savybė daugeliui kėlė tik gailėtį ar panieką. Jėzus nurodo, kad romumas yra vienas svarbiausių bruožų tų, kurie pavaldės Jo karalystė. Kristaus gyvenimas ir charakteris parodo šios savybės dieviškąjį grožį.

[24]

Jėzus, Tėvo šlovės atšvaitas, „nelaikė grobiu būti lygiam su Dievu, bet apiplėšė pats save, priimdamas tarno pavidalą.“ (*Filipiečiams 2, 6-7*) Visą savo žemos padėties gyvenimo kelią, kuriuo Jis sutiko eiti, Jėzus vaikščiojo tarp žmonių ne kaip karalius, reikalaujamas pagarbos, bet kaip Tas, kurio misija buvo tarnauti kitiems. Jo elgesys nebuvo fanatiškas ar griežtas. Pasaulio Atpirkėjas buvo aukštesnės prigimties nei angelai, tačiau aplinkinius traukė Jo dieviškasis didingumas, derantis su romumu ir nusižeminimu.

Jėzus apiplėšė save. Visuose darbuose Jis neiškėlė savojo „aš“, bet vykdė Tėvo valią. Baigdamas savo misiją žemėje, Jis galėjo pasakyti: „Aš Tave pašlovinau žemėje, atlikdamas darbą, kurį buvai Man davęs nuveikti.“ (*Jono 17, 4*) Todėl Jis mums sako: „Mokykitės iš Manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies... Jei kas nori eiti paskui Mane, teišsižada pats savęs.“ (*Mato 11, 29; 16, 24*) Kitaip tariant, nuvainikuokite savąjį „aš“, kad jis daugiau neviešpatautų jūsų sieloje!

Tas, kuris žvelgia į pasiaukojantį Kristų, į Jo širdies kuklumą, bus priverstas pasakyti tai, ką pamatęs Jį, pasakė pranašas Danielius: „Aš netekau jėgų, mirtinai išblyškau ir buvau visiškai bejėgis.“ (*Danieliaus 10, 8*) Nepriklausomybė ir pranašumas, kuriais mes taip didžiuojamės, pasireišk kaip vergovės šėtonui požymiai. Žmogaus prigimtis visada nori išreikšti save, ji pasirengusi kovoti, tačiau tas, kuris pažino Kristų, nugali savąjį „aš“, palenkia jį Šventosios Dvasios poveikiui, pamina savo išdidumą, pranašumo jausmą, jo siela nurimsta. Mes nesieksime aukštesnės vietos, nesistengsime patraukti kitų dėmesį, jausime, kad mūsų aukščiausia vieta yra prie Išgelbėtojo kojų. Mes žvelgsime į Jėzų, leisime Jam vadovauti ir klausysime Jo balso. Tai patyrė apaštalas Paulius, jis sakė: „Esu nukryžiuotas kartu su Kristumi. Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus. Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane.“ (*Galatams 2,19-20*)

[25]

Kai Kristus, garbingiausias Svečias, apsigyvena mumyse, Dievo ramybė, pranokstanti bet kokį supratimą, užvaldo mūsų širdis ir protus. Išgelbėtojo gyvenimas žemėje nors ir buvo nuolatinė kova, bet buvo ramybės gyvenimas. Kai pikti priešai nuolat persekiojo Jį, Jėzus sakė: „Mano Siuntėjas yra su Manimi; Jis nepaliko Manęs vieno, nes visuomet darau, kas Jam patinka.“ (*Jono 8, 29*) Jokia žmogiškojo ar šėtoniškojo pykčio audra negalėjo su-drumsti bendravimo su Dievu ramybės. Todėl Jis mums sako: „Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę... Imkite ant savo pečių Mano jungą ir mokykitės iš Manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą.“ (*Jono 14, 27; Mato 11, 29*) Kitaip tariant, traukite su Manimi tarnystės jungą, kad pašlovintumėte Dievą ir pakeltumėte žmoniją, tuomet pajusite, kad tai visai nesunku, kad ši našta labai lengva.

[26]

Pataikavimas savajam „aš“ drumsčia mūsų ramybę. Kol jis gyvuoja, mes pasiruošę gintis nuo skriaudų ir įžeidimų, tačiau kai mūsų „aš“ miršta, mūsų gyvenimas su Kristumi paslepiamas Dieve. Tuomet visai nepaisome, kai kiti mus ignoroja arba užgaulioja. Mes pasidarome „kurti“ ir „akli“ priekaištams, įžeidimams ir pajuokai. „Meilė kantri, meilė maloninga, ji nepavydi; meilė nesididžiuoja ir neišpuiksta. Ji nesielgia netinkamai, neieško sau naudos, nepasiduoda piktumui, pamiršta, kas buvo bloga, nesidžiaugia neteisybe, su džiaugsmu pritaria tiesai. Ji visa pakelia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištvėria. Meilė niekada nesibaigia.“ (1 Korintiečiams 13, 4-8)

Žemiškųjų šaltinių teikiama laimė nepastovi, nes ji priklauso nuo įvairių aplinkybių, tačiau Kristaus ramybė yra nuolatinė ir tvirta. Ji nepriklauso nuo pasaulio gėrybių gausos ar žemiškųjų draugų skaičiaus. Kristus yra gyvojo vandens šaltinis, todėl Jo teikiama laimė neišsenka.

Namai, kuriuose puoselėjamas Kristaus romumas, taps laimingi, juose nebus ginčų ir piktų žodžių, nekils susierzinimas, jie skleis gerumą, kurį pajus visi aplinkiniai. Žemiškoji šeima, kurioje puoselėjamas romumas, taps vienos didelės aukštybių šeimos dalimi.

[27] Verčiau pakęskite neteisingus kaltinimus ir ne-kankinkite savęs mintimis apie kerštą savo priešams. Neapykantos ir keršto dvasia gimė iš šėtono, todėl ji gali atnešti tik nelaimės. Širdies kuklumas ir nuolankumas - atsidavimo Kristui vaisiai - yra tikrosios palaimos paslaptis. „Viešpats... kukliuosius... papuošia pergale.“ (Psalmė 149, 4)

Romieji pavaldės žemę. Nuodėmė atėjo į pasaulį, nes žmonės stengėsi iškelti save, todėl mūsų protėviai prarado savo valdas, savo karalystę. Pasi aukodamas Kristus atpirko tai, kas buvo pražuvę. Jis ragina mus nugalėti, kaip Jis nugalėjo (žr. Apreiškimo 3, 21). Jei nusizeminsime ir pasiaukosime, būsimė pavaldėtojai drauge su Kristumi, kai „romieji pavaldės žemę ir gėrėsis gausia gerove.“ (Psalmė 37,11)

Romiesiems Pažadėtoji žemė nebus panaši į šią - aptemdytą mirties šešėlio ir praeikimo. „Pagal Jo pažadą mes laukiame naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisumas... Nieko praeiktino nebebus. Mieste stovės Dievo ir Avinėlio sostas, ir Jo tarnai garbins Jį.“ (2 Petro 3,13; Apreiškimo 22, 3)

Pažadėtoje žemėje nebebus nusivylimų, kančių, nuodėmės, nebebus nė vieno, kuris pasakytų: „Aš sergu“. Tenai nebebus liūdesio, mirties, laidotuvių procesijų, išsiskyrimų, sudaužytų širdžių, ten bus Jėzus ir ramybė. Tenai atpirktieji nekės nei alkio, nei troškulio, nekenks jiems nei dykumų vėjas, nei saulė, nes Gailestingasis juos veda ir nuveda prie čiurlenančių šaltinių (žr. Izaijo 49,10).

[28]

* * * * *

„Palaiminti alkstantys ir trokštantys teisumo; jie bus pasotinti.“ (Mato 5, 6)

Teisumas yra šventumas, panašumas į Dievą, o „Dievas yra meilė.“ (1 Jono 4,16) Tai Dievo Įstatymo laikymasis, nes „teisūs visi Tavo įsakymai“ (Psalmė 119, 172), o „meilė - Įstatymo įvykdymas.“ (Romiečiams 13,10) Teisumas yra meilė, o meilė - Dievo šviesa ir gyvenimas. Dievo teisumą įkūnija Kristus. Priimdami Jį, mes gauname teisumą.

Teisumas įgyjamas ne skausminga kova ar varginančiu darbu, ne dovanomis ar aukomis. Jį pasiekia kiekviena alkstanti ir trokštanti siela. „Visi, kurie trokštate, ateikite prie vandens! Net jei neturite pinigų, ateikite, pirkite duonos ir valgykite!.. Mano rankoje jų pergalė, - sako Viešpats... Jis bus vadinamas šitokiu vardu: „Viešpats - mūsų teisumas.““ (Izaijo 55,1; 54,17; Jeremijo 23, 6)

Joks žmogus nenumalšins sielos alkio ir troškulio. Tačiau Jėzus sako: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiuosi: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užėisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su Manimi... Aš esu gyvybės duona! Kas ateina pas Mane, niekuomet nebealks, ir kas tiki Mane, niekuomet nebetrosk.“ (*Aprėiškimo 3, 20; Jono 6, 35*)

Kaip mums reikia maisto, kad galėtume palaikyti fi-zines jėgas, taip reikia ir Kristaus - dangiškosios Duonos, kad galėtume palaikyti savo dvasinį gyvenimą ir turėtume jėgų dirbti Dievo darbą. Kaip kūnas nuolat gauna maisto, kuris palaiko gyvybę ir jėgas, taip ir siela turi nuolat bendrauti su Kristumi, atsiduoti Jam ir visiškai priklausyti nuo Jo. [29]

Kaip pavargęs keliautojas dykumoje ieško šaltinio, radęs jį, numalšina deginantį troškulį, taip ir ištroškęs krikščionis gaus tyro gyvybės vandens, kurio šaltinis yra Kristus.

Kai pamatysime, koks tobulas mūsų Išgelbėtojo charakteris, norėsime visiškai pasikeisti ir atsinaujinti pagal Jo tyrumo pavyzdį. Juo daugiau pažinsime Dievą, tuo tobulesnis bus mūsų siekiamas charakterio idealas, tuo nuoširdesnis bus mūsų troškimas panašėti į Jį. Dievo galybė padeda žmogui, kai jo siela siekia Dievo, o širdis gali pasakyti: „Tikrai ramiai lauk Dievo, mano siela, nes iš Jo ateina man viltis.“ (*Psalmė 62, 6*)

Jeigu jūsų siela jaučia vidinę tuštumą, jei trokštate ir alkstate teisumo, vadinasi, Kristus paveikė jūsų širdį ir yra pasiruošęs jums padėti. Šventosios Dvasios galia padarys tai, ko negalite padaryti patys. Neverta malšinti troškulį sekliame upelyje, nes didysis šaltinis yra prieš mus, galime godžiai atsigerti jo gausių vandenų, reikia tik truputį pakilti tikėjimo keliu aukšty.

Dievo Žodis yra gyvybės šaltinis. Jei ieškosite šio gyvojo šaltinio, Šventoji Dvasia padės jums bendrauti su Kristumi. Žinomos tiesos atsivers jums nauja šviesa. Šventojo Rašto tekstai kaip šviesos blyksnis nušvis jums nauja prasme, jūs pamatysite ryšį tarp skirtingų tiesų ir atpirkimo darbo, suprasite, kad Kristus vadovauja jums, dieviškasis Mokytojas yra šalia jūsų. [30]

Jėzus sako: „...vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą.“ (*Jono 4, 14*) Kai Šventoji Dvasia atvers jums tiesą, jūs branginsite neįkainojamą patirtį ir norėsite su kitais pasidalyti ta paguoda, kuri buvo jums atskleista. Su kitais jūs dalysitės naujomis mintimis apie Kristaus charakterį ir darbą. Jūs naujai parodysite Jo užjaučiančią meilę ne tik tiems, kurie Jį myli, bet ir tiems, kurie Jo nemyli.

„Duokite, ir jums bus duota“ (*Luko 6, 38*), nes Dievo Žodis yra kaip „sodo šaltinis, gyvojo vandens versmė iš Libano tekančios srovės!“ (*Giesmių giesmės 4, 15*) Širdis, kartą paragavusi Kristaus meilės, nuolatos trošk gilesnių patyrimų, o kai jūs jais dalysitės, gausite jų dar pilnesnę saiką. Kiekvienas Dievo apreiškimas didina sielos gebėjimą suprasti ir mylėti. Juo daugiau širdis trošk dieviškųjų dalykų, tuo daugiau suteiks jų Dvasia (žr. *Romiečiams 5,9-10*). Mūsų Dievui malonu daryti „nepalyginti daugiau, negu mes prašome ar išmanome.“ (*Efeziečiams 3,20*) Jėzui, kuris apiplėšė save, kad išgelbėtų puolusiąją žmoniją, Šventosios Dvasios buvo duota be saiko. Dvasios gaus ir kiekvienas Kristaus sekėjas, jei leis Jėzui apsigyventi savo širdyje. Pats mūsų Viešpats įsakė: „Būkite pilni Dvasios“ (*Efeziečiams 5, 18*); šis įsakymas pažada, jog būsime Jos kupini. Dievas Tėvas panorėjo Kristuje „apgyvendinti visą pilnatvę“, todėl ir mes esame pripildyti Jame (*Kolosiečiams 1,19; žr. 2,10*).

Dievas išliejo savo meilę be saiko kaip gaivinantį lietų žemei. Jis sako: „Rasokite, dangūs, iš aukštybių, ir debesys teišlyja teisumą. Žemė teprasiveria, tедыgsta išganymas, drauge tesuželdo teisumą! Aš, Viešpats, tai padariau... Užguitieji ir vargšai ieško vandens, o jo nėra, ir liežuvis jiems džiūsta nuo troškulio. Aš, Viešpats, juos išgirsiu, Aš, Izrae-

[31]

lio Dievas, jų neapleisiu. Ant plikų kalvų atversiu upes ir slėniuose šaltinius. Dykumą paversiu tvenkiniais, išdžiūvusią žemę - vandens versmėmis.“ (*Izaijo 45, 8; 41,17-18*)

„Tikrai iš Jo pilnatvės visi mes esame gavę malonę po malonės.“ (*Jono 1,16*)

* * * * *

„,,Palaiminti gailestingieji; jie susilauks gaifestingumo.“ (*Mato 5, 7*)

Iš prigimties žmogaus širdis yra šalta, tamsi ir sa-vanaudiška. Žmogaus parodytas gailestingumas ar at-laidumas kyla ne iš jo vidaus, tai daro Dievo Dvasia, skatindama žmogaus širdį. „Mes mylime, nes Dievas mus pirmas pamilo.“ (*1 Jono 4,19*)

[32] Pats Dievas yra gailestingumo šaltinis. Jis „gailestingas ir maloningas“ (*Išėjimo 34, 6*). Jis nesielgia su mumis taip, kaip esame nusipelnę. Jis neklausia, ar esame verti Jo meilės, bet atveria mums savo meilės lobyną, kad taptume verti. Jis nėra kerštingas. Dievas trokšta išgelbėti, o ne pražudyti. Net Jo griežtumas gelbsti ne-klusnuiosius. Jis siekia palengvinti žmonių vargus ir išlieti savo balzamą jų žaizdoms. Iš tiesų Dievas nepalieka „kaltųjų be bausmės“ (*Išėjimo 34, 7*), tačiau Jis nori pašalinti mūsų kaltes.

Gailestingieji yra dieviškosios prigimties dalininkai, juose pasireiškia užjaučianti Dievo meilė. Visi, kurių širdys pritaria Begalinės Meilės širdžiai, sieks taisyti, o ne smerkti. Sieloje gyvenantis Kristus yra niekada neišsenkantis šaltinis. Kur Jis gyvena, ten liejasi gera-darystė.

Kai pagalbos šaukiasi paklydusi, sugundyta, nelai-mingoji nuodėmės ir vargo auka, krikščionis neklausia, ar ji verta, o svarsto: „Kuo galiu padėti?“ Apgailėtinas nelaimėlis jam yra siela, už kurią mirė Kristus, kad ją išgelbėtų, nes savo vaikams Dievas davė sutaikymo tarnystę.

Gailestingieji yra tie, kurie užjaučia neturtingus, kenčiančius ir prislėgtus. Patriarchas Jobas sakė: „... gel-bėjau vargdienį, kuris šaukėsi pagalbos, ir našlaitį, neturintį kas jam padėtų. Mirdami žmonės mane laimino, aš džiuginau našlės širdį. Teisumu vilkėjau, ir jis mane gaubė, teisingumas buvo mano apsiaustas ir turbanas. Tapau aklojo akimis ir luošojo kojomis. Beturčiui buvau tėvas, nepažįstamo žmogaus teisės gyniau teisme.“ (*Jobo 29,12-16*)

[33] Daugeliui gyvenimas - skausminga kova. Jie jaučia savo ydas, kankinasi ir netiki. Jie mano neturį nieko, už ką turėtų būti dėkingi. Švelnūs žodžiai, užjaučiantys, supratingi žvilgsniai daugeliui kovojančių ir vienišų būtų tarsi vėsaus vandens puodelis ištroškusi sielai. Užuojauta ir jautri pagalba palengvintų naštą, sunkiai slegiančią pavargusius pečius. Kiekvienas paguodos žodis ir nesavanaudiškas poelgis išreiškia Kristaus meilę puolusiai žmonijai.

Gailestingieji susilauks gailestingumo. „Dosnus žmogus turtėja, o kas pagirdo kitus, tas pats bus pagirdytas.“ (*Patarlių 11, 25*) Gailestingasis jaučia palaimingą ramybę. Tas, kuris atsižada savęs ir tarnauja kitų gerovei, patiria palaimingą pasitenkinimą. Šventoji Dvasia, gyvenanti sieloje ir pasireiškianti gyvenime, sušvelnina užkietėjusias širdis ir sužadina jų gailestingumą bei švelnumą. Ką pasėsi, tai ir pjausi. „Laimingas, kas rūpinasi vargšais; ... Viešpats jį saugos ir stiprins, padarys laimingą žemėje ir nepaliks priešų rankose. Viešpats padės jam ligos patale, ligoje išgydys jo negalias.“ (*Psalmė 41, 2-4*)

Žmogus, kuris paskiria savo gyvenimą Dievui ir tarnauja Jo vaikams, yra susijęs su Tuo, kuriam priklauso visi Visatos šaltiniai. Tokio žmogaus gyvenimas sujungtas su Dievu auksine nekintančių pažadų grandine. Viešpats neapleis jo kančių ir nelaimės valandą.

„O mano Dievas iš savo turtų gausos Kristuje Jėzuje šlovingai patenkins visas jūsų reikmes.“ (*Filipiečiams 4, 19*) Paskutiniąją valandą gailėstingasis atras maloningą prieglobstį pas užjaučiantį Išgelbėtoją ir bus priimtas į amžinąsias buveines.

* * * * *

[34]

„Palaiminti tyraširdžiai; jie regės Dievą.“ (Mato 5, 8)

Žydai taip tiksliai laikėsi apeigų, kad jų reikalavimai tapo labai sunkūs. Jų mintis užėmė taisyklės, apribojimai ir išorinio susiteršimo baimė, tačiau jie nematė dėmės, kurią sieloje palikdavo savanaudiškumas ir pyktis.

Jėzus nepaminėjo apeigų tyrumo, kaip sąlygos patekti į Jo karalystę, bet pabrėžė širdies tyrumą. „Iš aukštybių kilusi išmintis pirmiausia yra tyra.“ (*Jokūbo 3, 17*) Į Dievo miestą nepateks, kas netyra. Visi, kurie ten gyvens, privalo jau čia įgyti tyrą širdį. Pažinęs Kristų, žmogus ims vis labiau neapkęsti lengvabūdiškumo, vulgarių kalbų, nepadorių minčių. Kai širdyje apsigyvena Kristus, mintys ir poelgiai pasidaro tyri ir taurūs.

Tačiau Jėzaus žodžiai Palaiminti tyraširdžiai turi gi-lesnę prasmę. Tyrumas suprantamas kitaip, nei įprasta pasaulyje. Jie ne tik laisvi nuo viso to, kas kūniška, tyri nuo geismų, bet teisingi ir jų širdies ketinimai, tikslai bei motyvai, jie nesididžiuoja ir nėra savanaudiški, o nuolankūs ir panašūs į vaikus.

Tik panašūs žmonės gali suprasti vienas kitą. Jei savo gyvenime nesivadovausite pasiaukojančios meilės, kuri yra Dievo charakterio pagrindas, principais, jūs nepažinsite Viešpaties. Šėtono apgauta širdis žiūri į Dievą kaip į tironišką ir negailėstingą Esybę; savanaudiški žmogaus, ir net paties šėtono bruožai priskiriami mylinčiam Kūrėjui. „...tu manei, kad Aš esu toks, kaip tu“ - sako Jis (*Psalmė 50, 21*). Dievo įžvalgumas dažnai aiškinamas kaip despotiškos, kerštingos prigimties išraiška. Taip pat žiūrima ir į Bibliją, Jo malonės turtų lobyną. Nepaisoma Šventojo Rašto tiesų šlovės, nors ji ir siekia dangų ir pasieks amžinybę. Didelei žmonijos daliai Kristus yra „kaip šaknis sausoje žemėje.“ Jie nemato Jame nei patrauklumo, nei grožio: mato Jį, bet nepamėgsta (*žr. Izaijo 53, 2*). Kai Jėzus, Dievo apreiškimas žmonijai, gyveno tarp žmonių, fariziejai ir Rašto aiškintojai sakė Jam: „Tu samarietis ir velnio apsėstas.“ (Jono 8, 48) Netgi Jo mokiniai buvo taip apakinti širdžių savanaudiškumo, kad ilgai negalėjo suprasti, jog Jis atėjo atskleisti jiems Tėvo meilę. Todėl Jėzus vaikščiojo tarp žmonių vienas. Tik Dangus Jį visiškai suprato.

[35]

Kai Kristus ateis su šlove, nedorėliai negalės į Jį žiūrėti. Jo Artumo šviesa, kuri yra gyvybė Jį mylintiems, bus mirtis nusidėjėliams. Jo atėjimo laukimas jiems yra tarsi „baisus laukimas teismo ir naikinančios ugnies.“ (*Hebrajams 10, 27*) Kai Jis pasirodys, jie maldaus, kad juos paslėptų nuo Jo akių, nors Jis mirė, kad juos atpirktų.

Tačiau tose širdyse, kurias apvalė jose gyvenanti Šventoji Dvasia, viskas pasikeičia. Jos pažino Dievą. Mozė buvo pasislėpęs uolos plyšyje, kai jam apsireiškė Viešpats. Tik tuomet, kai esame pasislėpę Kristuje, galime pamatyti Dievo meilę.

„Kas myli tyra širdimi ir maloniai kalba, tas bičiuliui turės karalių.“ (*Patarlių 22, 11*) Tikėjimu matome Jėzų šalia, dabartyje. Kasdieniuose išgyvenimuose, kai Jis globoja mus, patiriame Jo gerumą ir meilę. Sūnaus charakteris atskleidžia mums Dievą. Šventoji Dvasia parodo mūsų protui ir širdžiai tiesą apie Dievą ir Tą, kurį Jis siuntė. Tyraširdžiai pamato Dievą naujai ir su Juo pradeda bendrauti kaip su savo Atpirkėju; pažindami Jo charakterio tyrumą ir žavumą, jie trokšta atspindėti Jo atvaizdą. Jie mato Tėvą, kuris nori apkabinti atgailaujantį sūnų, todėl jų širdis pripildo neapsakomas džiaugsmas ir šlovinimas.

[36]

Tyraširdžiams Kūrėją atskleidžia Jo galingos rankos darbai ir Visatos grožis. Jo rašytiniame Žodyje jie atranda malonės apreiškimą, gerumą ir gailėstingumą. Tiesos, paslėptos nuo išmintingųjų ir gudriųjų, apreiškiamos mažutėliams. Tiesos, kurios nemato šio pasaulio išmintingieji, grožis ir vertė nuolat atsiveria tiems, kurie pasitiki ir kaip vaikai nori sužinoti Dievo valią ir vykdyti ją. Tapę dieviškosios prigimties dalininkais, atrandame tiesą.

Tyraširdžiai jau šiame pasaulyje, tarsi jis priklausytų jiems, gyvena aiškiai regėdami Dievą. Amžinajame gyvenime, kai taps nemirtingi, jie iš tikrųjų regės Jį, kaip matė Adomas, kai vaikščiojo ir kalbėjosi su Dievu rojuje. „Dabar mes regime lyg veidrodyje, mįslingu pavidalu, o tuomet regėsime akis į akį.“ (1 Korintiečiams 13, 12)

[37]

* * * * *

„Palaiminti taikdariai; jie bus vadinami Dievo vaikais.“ (Mato 5, 9)

Kristus yra „Ramybės Kunigaikštis“ (Izaijo 9, 5), Jo misija - sugrąžinti žemei ir dangui taiką, kurią sutrikdė nuodėmė. „...nuteisinti tikėjimu, gyvename taikoje su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.“ (Romiečiams 5, 1) Kas išsižada nuodėmės ir atveria savo širdį Kristaus meilei, tampa šios dangiškosios ramybės dalininku.

Neįmanoma pasiekti ramybės be Kristaus. Širdies priimta Kristaus malonė nugali priešiškumą, pašalina rūpesčius ir pripildo sielą meilės. Gyvenantis taikoje su Dievu žmogus ir jo artimieji nebūna nelaimingi. Širdyje nelieka vietos pavydui, blogiems įtarinėjimams, neapykantai. Sutarianti su Dievu širdis bus dangiškosios ramybės dalininkė ir darys palaimingą poveikį. Ramybės dvasia kaip rasa pasieks neramias ir nuvargusias nuo žemiškųjų rūpesčių širdis.

Kristaus sekėjai siunčiami į pasaulį su ramybės žinia. Tas, kuris tylią, nepastebimą švento gyvenimo įtaką atskleidžia Kristaus meilę, žodžiais ir darbais padeda kitiems atsisakyti nuodėmės ir atiduoti širdį Dievui, yra taikdarys.

[38] *Palaiminti taikdariai; jie bus vadinami Dievo vaikais.* Ramybės dvasia įrodo jų ryšį su Dangumi. Taikdariai skleidžia švelnų Kristaus aukos kvapą. Gyvenimo aromatas, malonus charakteris rodo pasauliui, kad jie yra Dievo vaikai. Jų gyvenimas rodo žmonėms, kad jie bendrauja su Jėzumi. „...kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą... O kas neturi Kristaus Dvasios, tas nėra Jo“, tačiau „visi, vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai.“ (1 Jono 4, 7; Romiečiams 8, 9, 14)

„Jokūbo likutis tarp daugelio tautų tuomet bus kaip Viešpaties siunčiama rasa ir kaip žolę palaistantis lietus, nelaukiantis nieko iš žmogaus ir nededantis vilčių į mariuosius.“ (Michėjo 5, 6)

* * * * *

„Palaiminti persekiojami dėk teisumo; jų yra Dangaus karafystė.“ (Mato 5,10)

Jėzus nesuteikia savo sekėjams vilties gauti žemiškąją šlovę bei turtus ar ramiai, be išmėginimų gyventi, tačiau Jis suteikia jiems privilegiją eiti kartu su Mokytoju pasiaukojimo ir paniekinimo keliu, nes pasaulis nepažino jų.

Tam, kuris atėjo, kad atpirtų puolusį pasaulį, trukdė susivienijusios Dievo ir žmonių priešų jėgos. Nedori žmonės ir puolę angelai surengė negailėstingą sąmokslą prieš Ramybės Kunigaikštį. Nors kiekvienas Jo žodis ir poelgis dvelkė dieviškuoju gailėstingumu, tačiau Jo nepanašumas į pasaulį sukėlė didelį priešiškumą. Kadangi Jis nenuolaidžiavo

nedoroms žmogiškos prigimties aistroms, į Jį buvo žiūrima labai priešišškai ir su neapykanta. Taip bus žiūrima į visus, kurie dievo-baimingai gyvens su Jėzumi Kristumi. Tarp teisumo ir nuodėmės, meilės ir neapykantos, tiesos ir melo vyksta nuolatinė kova. Kai žmogus rodo Kristaus meilę ir šventumo grožį, iš šėtono karalystės jis išveda jo pavaldinius, todėl blogio kunigaikštis priešinas. Visų, kurie kupini Kristaus Dvasios, laukia persekiojimai ir pa-niekinimas. Slenkant amžiams, keičiasi persekiojimų pobūdis, tačiau nesikeičia dvasia, kuri juos skatino: ji žudo Viešpaties išrinktuosius dar nuo Abelio laikų.

[39]

Kai žmonės susitaiko su Dievu, jie pamato, kad ne-apykanta Kristaus kryžiui dar nepasibaigė. Tamsybių jėgos ir piktosios dvasios vienijasi prieš tuos, kurie paklūsta Dangaus Įstatymui. Kristaus mokiniams persekiojimai turėtų teikti džiaugsmą, o ne sielvartą, nes jie įrodo, kad tikintieji seka Mokytojo pėdomis.

Nors Dievas nepažadėjo savo vaikams, kad jie išvengs išmėginimų, bet pažadėjo jiems šį tą geresnio. Jis sako: „...būk saugus visas savo dienas!.. Gana tau Mano malonės, nes Mano galybė tampa tobula silpnume.“ (*Pakartoto Įstatymo 33, 25; 2 Korintiečiams 12, 9*) Jeigu jums teks ugnies išmėginimai, Jėzus bus šalia jūsų, kaip Jis buvo šalia trijų ištikimų jaunuolių Babilone. Tie, kurie myli savo Atpirkėją, džiaugsis kiekviena proga galėdami pasidalyti Jo pažeminimu ir paniekinimu. Meilė Viešpačiui padaro jų kančias už Jį malonias ir lengvas.

Visais laikais šėtonas persekiojo Dievo vaikus. Jis kankino ir žudė juos, tačiau mirdami jie liko nuga lėtojais. Jų tvirtas tikėjimas atskleidė Tą, kuris yra stipresnis už šėtoną. Šėtonas gali kankinti ir žudyti kūną, tačiau jis negali paliesti gyvybės, kuri su Kristumi slypi Dieve. Piktasis gali įkalinti juos kalėjimuose, bet negali supančioti dvasios. Tas, kuris už dabartinės tamsos mato būsimąją šlovę, kaip ir apaštalas Paulius gali pasakyti: „Aš esu tikras, jog šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri mumyse bus apreikšta... O lengvas dabartinis mūsų vargas ruošia mums neapsakomą, visa pranokstančią amžinąją garbę.“ (*Romiečiams 8, 18; 2 Korintiečiams 4, 17*)

[40]

Išmėginami ir persekiojami Jo išrinktieji atskleidžia Dievo šlovę - charakterį. Dievo Bažnyčia, kurios ne-apkenčia ir persekioja pasaulis, mokosi Kristaus mokykloje. Eidami siaurais žemės takais, Dievo vaikai yra apvalomi vargų krosnyje. Jie seka Kristumi konfliktų įkarštyje, patiria savęs išsižadėjimo ir nusivylimo kartėlį, tačiau skausmingi patyrimai atveria jiems nuodėmės baisumą, jie pajunta savo kaltę, todėl žiūri į nuodėmę bjaurėdamiesi. Būdami Kristaus kančių dalininkai, Dievo vaikai taps ir Jo šlovės dalininkais. Didingame regėjime pranašas matė Dievo vaikų triumfą: „Aš išvydau tarsi stiklo jūrą, sumaišytą su ugnimi, ir žmones, kurie buvo pergalėję..., stovinčius su Dievo arformis ant stiklo jūros. Jie giedojo Dievo tarno Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę: „Didingi ir nuostabūs Tavo darbai, Viešpatie, visagali Dieve! Teisingi ir tikri Taveji keliai, tautų Valdove! , ...Jie atėjo iš didžio sielvarto. Jie išplovė savo drabužius ir juos išbalino Avinėlio krauju. Todėl jie stovi priešais Dievo sostą ir tarnauja Jam dieną naktį Jo šventykloje, o Sėdintysis soste išskleis ant jų padangtę.“ (*žr. Apreiškimo 15, 2-3; 7,14-15*)

[41]

* * * * *

„Palaiminti jūs, kai dėk Manęs esate niekinami.“ (Mato 5,11)

Po nuopuolio šėtonas visą laiką stengiasi apgaulinėti. Iš pradžių jis neteisingai vaizdavo Dievą, o dabar jo tarnai šmeižia Dievo vaikus. Išgelbėtojas sako: „... Tau metami užgauliojimai krinta ant Manęs.“ (*Psalmė 69,10*) Taip šmeižtas krinta ant Jo mokinių.

Nė vienas žmogus nebuvo taip bjauriai šmeižiamas kaip Žmogaus Sūnus. Jį šmeižė ir niekino, nes Jis tvirtai laikėsi ir pakluso šventiems Dievo Įstatymo principams. Žmonės nekenė Jo be priežasties. Tačiau Jis ramiai stovėjo prieš savo priešus. Kristus teigė, kad paniekinimas yra krikščionio dalia, Jis mokė savo sekėjus apsisaugoti nuo piktojo strėlių ir nebijoti persekiojimų.

[42] Nors šmeižtas gali apjuodinti, bet jis negali suteršti žmogaus charakterio, nes nuo to saugo Dievas. Kol mes patys nepritarsime nuodėmei, nėra tokios žmogiškosios ar šėtoniškos galybės, kuri galėtų suteršti sielą. Žmogus, kurio širdis yra su Dievu, išlieka toks pat sunkiausių išmėginimų ir nepalankiausių aplinkybių valandą, koks buvo tuomet, kai jį lydėjo Dievo šviesa ir malonė. Jo motyvai, žodžiai ir poelgiai gali būti iškraipomi ir perteikiami klaidingai, tačiau jis nekreipia į tai dėmesio, nes jam rūpi svarbesni dalykai. Kaip Mozė jis lieka „nepajudinamas, tarsi regėtų Neregimąjį“ (*Hebrajams 11,27*), ir žiūri ne į tai, „kas regima, bet kas neregima.“ (*2 Korintiečiams 4,18*)

Kristus žino, kad žmonės linkę neteisingai suprasti ir neteisingai perteikti kitų žodžius. Todėl Jo vaikai gali būti ramūs, kantrūs ir pasitikėti, nors juos ir šmeižtų, ir niekintų, nes nieko nėra slapta, kas neturėtų būti atidengta. Tie, kurie gerbia Dievą, bus pagerbti Jo, žmonių ir angelų akivaizdoje.

„Kai dėl Manęs jus niekina ir persekioja bei meluodami visaip šmeižia, - sako Jėzus, - būkite linksmi ir džiaukitės.“ Jis nurodė savo klausytojams pranašus, kurie kalbėjo Viešpaties vardu, kaip „vargų pakentimo ir kantrybės pavyzdį.“ (*Jokūbo 5,10*) Abelis, pirmasis krikščionis iš Adomo vaikų, mirė kankinio mirtimi. Henochas vaikščiojo su Dievu, tačiau pasaulis jo nesuprato. Iš Nojaus šaipėsi kaip iš fanatiko ir panikos skleidėjo. „Dar kiti turėjo iškęsti patyčias ir plakimus, taip pat pančius ir kalėjimą. Kiti leidosi kankinami ir atsakė laisvės, kad laimėtų prakilnesnį prisikėlimą.“ (*Hebrajams 11, 36. 35*)

[43] Visais amžiais Dievo išrinktieji pasiuntiniai buvo niekinami ir persekiojami, tačiau tai padėjo plačiai paplisti Dievo pažinimui. Kiekvienas Kristaus mokinys turi įsijungti į jų gretas ir dirbti tą patį darbą, nes jo priešai negali pakenkti tiesai. Dievas nori, kad tiesa, nors ir niekinama, būtų išaukštinta ir taptų tyrinėjimų ir plataus svarstymo objektu. Žmonių protai turi būti pažadinti. Kiekvienas tiesos puolimas, kiekvienas niekinimas, kiekviena pastanga apriboti sąžinės laisvę yra Dievo pastanga pažadinti protus, kurie priešingu atveju miegotų.

Dažnai šie faktai pasikartoja Dievo pasiuntinių gyvenime! Kai kilnūs ir iškalbingasis Steponas teismo tarybai sukursčius buvo užmuštas akmenimis, Evangelijos darbas nesužlugo. Stepono veidas, spindintis dangaus šviesa, ir dieviškasis galestingumas, ištartas priešmirtine malda, buvo tarsi aštri strėlė, įtikinusi ten stovėjusius fanatikus teismo tarybos vyresniuosius, o Saulių, persekiotoją fariziejų, padarė rinkiniu įrankiu, kuris nešė Kristaus vardą tautoms, karaliams ir Izraelio vaikams. (*žr. Apaštalu darbų 9, 15*) Praėjus ilgam laikui, įkalintas Romoje apaštalas Paulius rašė: „Kai kurie skelbia Kristų iš pavydo ir rungtyniaudami..., ne iš gryno nusistatymo, bet iš savanaudiškumo, tardamiesi pasunkinsią mano pančius... visokiais būdais, dėl akių ar iš tiesų, yra skelbiamas Kristus.“ (*Filipiečiams 1,15-18*) Įkalinus apaštalą Paulių Evangelija toliau plito, širdys atsigręždavo į Kristų net pačiuose cėsoriaus rūmuose. Nors šėtonas stengėsi sunaikinti nenykstančią Dievo Žodžio sėklą, kuri „išlieka per amžius“ (*1 Petro 1,23.25*), bet ji buvo pasėta žmonių širdyse. Kai Dievo vaikai yra niekinami ir persekiojami, Kristaus vardas išaukštinamas, o žmonės išgelbėjami.

[44] Gausus atlygis danguje laukia tų, kurie niekinami ir persekiojami liudija Kristų. Žmonės ieško žemiškųjų gėrybių, bet Jėzus nurodo jiems dangiškąjį atlygį. Jis tai žada ne tik būsimajame gyvenime, bet jau čia, žemėje. Viešpats pasirodė Abraomui ir pasakė: „...Aš

tavo skydas. Tavo atpildas bus labai didelis.“ (*Pradžios 15, 1*) Toks atlygis laukia visų Kristaus sekėjų. Pažinti Jėvą, Emanuelį, „kuriame slypi visi išminties ir pažinimo lobiai, kuriame gyvena visa dievytės pilnatvė“ (*Kolosiečiams 2, 3. 9*), kartu su Juo užjausti, atverti Jam savo širdį ir leisti gyventi joje, panašėti į Jį, jausti Jo meilę ir galybę, turėti nesuvokiamus Kristaus turtus, vis geriau suprasti, „koks yra plotis ir ilgis, ir aukštis, ir gylis, ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta pažinimą, idant būtumėte pripildyti visos Dievo pilnybės“ (*Efeziečiams 3, 8. 19*) - „toks yra Viešpaties tarnų paveldas, ir Mano rankoje - jų pergalė.“ (*Izaijo 54,17*)

Toks džiaugsmas pripildė apaštalo Pauliaus ir jo bendradarbio Silo širdis, kai vidurnaktį Filipų pože-miniame kalėjime jie meldėsi ir giedojo Dievui garbės himną. Kristus buvo šalia jų, ir Jo Artumo šviesa nušvietė tamsą aukštybių rūmų šlove. Būdamas Romoje ir matydamas, kaip plinta Evangelija, apaštalas Paulius, nepaisydamas savo pančių, rašė: „...džiaugiuosi! Bet aš ir toliau džiaugsiuosi.“ (*Filipiečiams 1, 18*) Persekiojamai Filipų bendruomenei aidu atsikartoja ant kalno Kristaus pasakyti žodžiai: „Visuomet džiaukitės Viešpatyje! Ir vėl kartoju: džiaukitės!“ (*Filipiečiams 4, 4*)

* * * * *

[45]

„Jūs — žemės druska.“ (*Mato 5,13*)

Druska vertinama dėl jos apsauginių savybių. Va-dindamas savo vaikus druska, Dievas nori juos pamokyti, kad tapdami Jo malonės paveldėtojais, jie tampa Jo įrankiais gelbėjant kitus. Dievas išsirinko sau tautą iš visų tautų ne tik tam, kad pavadintų juos sūnumis ir dukromis, bet kad per juos pasauliui būtų suteikta išganingoji malonė (*žr. Titui 2, 11*). Viešpats išsirinko Abraomą ne tik savo bičiuliu, bet ir paskyrė jį palaiminimų, kuriuos Dievas norėjo suteikti tautoms, tarpininku. Prieš nukryžiovimą būdamas su savo mokiniais Jėzus meldėsi: „Dėl jų Aš pašventinu save, kad ir jie būtų pašventinti tiesa.“ (*Jono 17,19*) Taip pat ir krikščionys, kurie apvalyti tiesa, įgis gelbstinčių savybių, kurios apsaugos pasaulį nuo visiško sugedimo.

Druska turi susimaišyti su maistu, į kurį ji beriama. Tik įsiskverbusi ir įsigėrusi į maistą, ji pakeičia skonį. Taip ir išganingoji Evangelija pasiekia žmones tik asmeniškai bendraujant. Gelbstima ne masiškai, o pavieniui. Asmeninė įtaka yra stipri, todėl turime suartėti su tais, kuriuos norime išgelbėti.

Druskos sūrumas simbolizuoja gyvybingą krikščionio jėgą - Jėzaus meilę širdyje ir Kristaus teismo kupiną gyvenimą. Kristaus meilė yra galinga ir visa apimanti. Jei meilė pasilieka mummyse, ji liesis aplinkiniams. Turime tol artėti prie žmonių, kol jų širdis sušildys mūsų meilę ir nesavanaudiški siekiai. Tikri tikintieji skleidžia gyvybingą jėgą, kuri prasiskverbia į vargančias širdis ir teikia joms naujų moralinių jėgų. Ne žmogaus galia paliečia kitų širdis, bet Šventosios Dvasios galybė.

[46]

Perspėdamas Jėzus pridūrė: „Jei druska netektų sūrumo, kuo gi ją reikėtų pasūdyti? Ji niekam netinka, ir lieka ją išberti žmonėms sumindžioti.“ (*Mato 5,13*) Klausydamiesi Kristaus žodžių, žmonės galėjo įsivaizduoti baltą, blizgančią, išmestą ant takų druską, kuri prarado sūrumą ir tapo netinkama. Tokia druska simbolizavo fariziejų būseną, jų religijos poveikį visuomenei. Ji parodo kiekvieno žmogaus gyvenimą, kurį apleido Dievo malonės galia, be Kristaus jis tapo šaltas. Nesvarbu, kas jis, į tokį žmogų tiek aplinkiniai, tiek angelai žiūri kaip į praradusį „sūrumą“ ir netinkamą. Tokiam Kristus sako: „Žinau tavo darbus, jog nesi nei šaltas, nei karštas. O kad būtum arba šaltas, arba karštas! Bet kadangi esi drungnas ir nei karštas, nei šaltas, Aš išspjausiu tave iš savo burnos.“ (*Ap-*

[47] *reiškimo 3,15-16*) Jei patys netikime Kristumi kaip asmeniniu Išgelbėtoju, neįmanoma padaryti įtaką skeptiškam pasauliui, nes neįmanoma duoti kitiems to, ko patys neturime. Kiek mes patys pasišventę ir atsidavę Kristui, tiek galime paveikti pasaulį, kad jis būtų palaimintas ir pakeltas. Jei netarnaujame kitiems, nerodome tikrosios meilės, neturime religinių išgyvenimų, tai negalime padėti, neturime jokio ryšio su Dangumi ir Kristaus stiprybės gyvenime. Jei Šventoji Dvasia negali panau doti mūsų kaip tarpininkų, kurie perduotų pasauliui tiesą, esame kaip praradusi sūrumą ir visiškai netinkama druska. Jei neturime Kristaus malonės, tai parodome pasauliui, kad tiesa, kuria tvirtiname tikį, neturi pašventinančios galios. Todėl negalėsime veiksmingai skelbti Dievo žodžio. „Jei kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš būčiau žvangantis varis ir skambantys cimbolai. Ir jei turėčiau pranašystės dovaną ir pažinčiau visus slėpinius ir visą mokslą, jei turėčiau visą tikėjimą, kad galėčiau net kalnus kilnoti, tačiau neturėčiau meilės, aš būčiau niekas. Ir jei išdalyčiau vargšams visa, ką turiu, jeigu atiduočiau savo kūną sudėginti, bet neturėčiau meilės, nieko nelaimėčiau.“ (*1 Korintiečiams 13,1-3*)

Kai širdis kupina meilės, ją galėsime išlieti ir kitiems. Tai bus nesavanaudiškas kilnumas, nes jį skatins mylinti širdis. Meilė pakeičia charakterį, įkvepia, nugali priešiškumą ir taurina polinkius. Meilė yra kaip beribė Visata ir dera su angelų darbu. Puoselėjama širdyje ji palengvina gyvenimą ir yra palaiminimas visiems aplinkiniams. Tik meilė gali padaryti mus žemės druska.

* * * * *

„„Jūs — pasaulio šviesa.“ (Mato 5,14)

[48] Mokydamas žmones Jėzus siekė, kad Jo pamokos būtų įdomios ir žadintų klausytojų susidomėjimą, todėl dažnai rėmėsi gamtos pavyzdžiais. Ir dabar žmonės susirinko iš ankstauro ryto. Didinga saulė vis aukščiau ir aukščiau kopė į melsvą dangų. Slėniuose ir siauruose kalnų tarpekliuose nyko paskutiniai šešėliai. Dar matėsi rytinio dangaus grožis. Saulės šviesa užliejo žemę savo puikumu; ramus ežero paviršius atspindėjo auksaspalvius saulės spindulius ir lyg veidrodyje matėsi rausvi ryto debesys. Kiekvienas pumpuras, gėlė ir lapas žibėjo rasos lašeliais. Palaiminta gamta šypsojosi naujai dienai, o paukščiai švelniai čiulbėjo medžiuose. Išgelbėtojas pažvelgė į susirinkusius žmones, į kylančią saulę ir tarė savo mokiniams: „Jūs - pasaulio šviesa.“ Kaip saulė pakyla į savo meilės kelionę, išsklaidydama nakties šešėlius ir žadindama pasaulį gyvenimui, taip ir Kristaus sekėjai turi žengti pirmyn, vykdyti savo misiją, skleisti Dangaus šviesą tiems, kuriuos gaubia paklydimų ir nuodėmės tamsa.

Ryškioje ryto šviesoje ant aplinkinių kalnų išryškėjo miesteliai ir kaimai, todėl klausytojų akims atsivėrė patrauklus vaizdas. Rodydamas į gyvenvietes, Jėzus pasakė: „Neįmanoma nuslėpti miesto, kuris pastatytas ant kalno.“ Ir pridūrė: „Ir niekas nevožia indu degančio žiburio, bet jį stato į žibintuvą, kad šviestų visiems, kas yra namuose.“ (*Mato 5,14-15*) Jėzaus žodžių klausėsi daugiausia žvejai ir valstiečiai, kurių vargingos lūšnelės teturėjo vieną kambarį ir tik vienas žiburys švietė namuose. Jėzus pasakė: „Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje.“ (*Mato 5,16*)

[49] Jokia kita šviesa niekada neapšvietė ir niekada neapšvies puolusio žmogaus, išskyrus tą, kuri sklinda iš Kristaus. Jėzus, Išgelbėtojas, yra vienintelė šviesa, galinti išsklaidyti nuodėmėje paskendusio pasaulio tamsą. Apie Jį parašyta: Jame „buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.“ (*Jono 1, 4*) Tik priėmę Jo gyvybę mokiniai galėjo tapti šviesos

nešėjais. Sieloje gyvenantis Kristus, žmonių charakteriuose atsiskleidusi Jo meilė padarys juos pasaulio šviesa.

Pati savaime žmonija negali šviesti. Be Kristaus mes esame kaip neuždegta žvakė, kaip nuo saulės užtemdytas mėnulis; mes nepajėgiame skleisti nė vieno ryškaus spindulėlio, kuriuo galėtume išsklaidyti šio pasaulio tamsą. Kai pasisukame į Teisumo Saulę, pradėdami bendrauti su Kristumi, visa siela nušvinta nuo dieviškojo Artumo skaistumo.

Kristaus sekėjai turi būti ne tik žiburiai, bet ir pasaulio šviesa. Jėzus sako visiems, kurie šaukiasi Jo vardo: „Jūs atsidavėte Man, o Aš pasiunčiau jus į pasaulį kaip savo atstovus. Kaip Tėvas Mane atsiuntė į pasaulį, taip ir Aš jus pasiunčiau į pasaulį.“ (žr. *Jono 17,18*) Kaip Kristus atskleidė pasauliui Tėvą, taip ir mes turime atskleisti pasauliui Kristų. Mūsų Išgelbėtojas yra vienintelis šviesos šaltinis, todėl neužmiršk, krikščioni, kad Jį atskleidžia žmonės. Dievo palaiminimai perteikiami žmonėms tarpininkaujant. Pats Kristus atėjo į pasaulį kaip Žmogaus Sūnus. Kai žmogus susivienija su Dievu, jis gali pasiekti kitų žmonių širdis. Kristaus Bažnyčia, kiekvienas Jėzaus mokinys asmeniškai yra Dangaus skirtas indas, apreiškiantis Dievą žmonėms. Šlovingieji angelai laukia, kada per žmones galės perduoti Dangaus šviesą ir stiprybę žūstantiems. Ar žmogus vykdydamas numatytą darbą? Jei ne, pasaulis negaus pažadėtosios Šventosios Dvasios!..

[50]

Jėzus neliepė mokiniams: „Stenkitės šviesti“, bet mokė: „Tešviečia jūsų šviesa.“ Jei Kristus gyvena širdyje, neįmanoma paslėpti Jo buvimo šviesos. Tariamieji Kristaus sekėjai nėra pasaulio šviesa, nes juos apleido gyvybinga jėga. Jeigu jie neskleidžia šviesos, vadinasi, neturi ryšio su šviesos Šaltiniu.

Visais amžiais tikruosiuose Dievo vaikuose „veikianti Kristaus Dvasia“ (*1 Petro 1, 11*) pavarsdavo juos savo meto žmonių šviesa. Juozapas buvo šviesos nešėjas Egipte. Savo tyrumu, gero linkėjimu ir sąnaus meile jis atstovavo Kristui tarp pagonių. Kai izraelitai keliavo iš Egipto į Pažadėtąją žemę, tarp jų buvę ištikimieji žmonės švietė aplinkinėms tautomis. Jie apreiškė pasauliui Dievą. Danielius ir jo bičiuliai Babilone, Mordechajus Persijoje skleidė ryškius Dangaus šviesos spindulius karaliaus rūmų tamsoje. Kristaus sekėjai taip pat turi būti šviesos nešėjai pakeliui į dangų. Jie turi atskleisti dangiškojo Tėvo gerumą ir gailestingumą pasauliui, kuris skendi tamsoje ir nepažįsta arba klaidingai suvokia Dievą. Matydami gerus Kristaus sekėjų darbus, žmonės pradės šlovinti dangiškąjį Tėvą, nes aiškiai suvoks, kad Visatą valdo Dievas, kuris vertas šlovinimo ir kuriuo reikia sekėti. Širdyje švytinti die-viškoji meilė pasireiškė gyvenime, kuris bus panašus į Kristaus harmoningą gyvenimą; tokia dieviškoji meilė padės suvokti pasauliui dangiškąją būtį, kad jie galėtų įvertinti jos pranašumą.

[51]

Taip žmonės pradeda tikėti „meile, kuria Dievas mus myli.“ (*1 Jono 4, 16*) Nuodėmingos ir pagedusios širdys pakeičiamos ir tampa tyros, kad Kristaus „šlovės akivaizdon pastatytų nesuteptas ir džiaugsmingas.“ (žr. *Judo 1, 24*)

Išgelbėtojo žodžiai Jūs - *pasaulio šviesa* nurodo, kad Jis pavedė savo sekėjams pasaulinio masto misiją. Kristaus laikais išdidumas, savanaudiškumas ir išankstinis nusistatymas pastatė tvirtą, aukštą sieną tarp Šventojo Rašto saugotojų ir visų kitų žemės rutulio gyventojų. Tačiau Išgelbėtojas atėjo, kad viską pakeistų. Žodžiai, kuriuos išgirdo žmonės iš Jo lūpų, buvo visiškai nepanašūs į tuos, kuriuos sakė kunigai ar rabinai. Kristus nugriauna tą savimeilės ir išankstinio nusistatymo sieną, kuri skiria tautas, ir moko mylėti visus žmones. Jis iškelia žmones virš siauro savanaudiškumo rato, panaikina visas teritorines ribas ir dirbtinius visuomenės skirtumus. Jėzus nedaro skirtumo tarp artimų ir nepažįstamų, draugų ir priešų. Jis moko mus žiūrėti į kiekvieną vargstantį žmogų kaip į artimą, o į pasaulį - kaip į savo veiklos lauką.

[52] Kaip saulės spinduliai pasiekia tolimiausius žemės rutulio kampelius, taip Dievas daro viską, kad Evangelijos šviesa pasiektų kiekvieną širdį žemėje. Jei Kristaus Bažnyčia vykdytų mūsų Viešpaties valią, šviesa pasiektų visus, „tūnančius tamsoje ir mirties ūksmėje.“ (*Luko 1, 79*) Užtuot atsiskyre nuo kitų, vengę atsakomybės ir kryžiaus, Bažnyčios nariai turėtų pasklisti po visas šalis, kad skleistų Kristaus šviesą. Jie turėtų dirbti taip, kaip dirbo Jis, kad gelbėtų žmones, tada ši Karalystės Evangelija greitai pasieks visą pasaulį.

Taip turi išsipildyti Dievo ketinimai savo tautai nuo Abraomo, gyvenusio Mesopotamijos lygumose, iki mūsų, gyvenančių šiais laikais. Jis sako: „...tave palaiminsiu..., ir tu būsi palaiminimas.“ (*Pradžios 12, 2*) Kristaus žodžiai, kuriuos perdavė Evangelijos pranašas: „Kelkis, nušvisk! Tavo šviesa atėjo, Viešpaties šlovė virš tavęs sušvito“ (*Izaijo 60, 1*), aidu atsikartojo Jėzaus Kalno pamoksle, jie skirti ir mums. Jei tau užtekėjo Viešpaties šlovė, jei tu pamatei grožį To, kuris „išsiskiria iš dešimties tūkstančių... ir visas Jis - malonumas“ (*Giesmių giesmės 5, 10. 16*), jei tavo siela pradeda spinduliuoti Jo šlove, tau skirti šie Jo žodžiai. Ar tu stovėjai su Kristumi ant Atsimainymo kalno? Žemai, lygumoje, yra šėtono pavergtos širdys; jos laukia tikėjimo žodžio ir maldos, kuri juos išlaisvintų.

[53] Mes turime ne tik mąstyti apie Kristaus šlovę, bet taip pat kalbėti apie Jo didybę. Pranašas Izaijas ne tik matė Kristaus šlovę, bet ir kalbėjo apie Jį. Kai prislėgtas Dovydas dūsavo, jo širdyje įsiliepsnojo ugnis ir jis prabilo (*žr. Psalmė 39, 4*). Kai jis mąstė apie stebuklingą Dievo meilę, galėjo kalbėti apie tai, ką matė ir jautė. Ar galima tikėjimo akimis pamačius nuostabų Atpirkimo planą, viengimio Dievo Sūnaus šlovę, nekalbėti apie ją? Ar įmanoma nerasti žodžių, kurie išreikštų šlovę ir gyrių Išgelbėtojui? Pamąstykite apie niekada neišsenkančią meilę, kurią parodė Kristus mirdamas ant Golgotos kryžiaus, kad mes neprazūtume, bet turėtume amžinąjį gyvenimą.

„Jo šventykloje visi šaukia: „Šlovė!““ (*Psalmė 29, 9*) Iz-raelio psalmininkas garbino Jį pritardamas arfa: „Apie Tavo didybės garbingą spindesį ir apie Tavo nuostabius darbus aš mąstysiu. Žmonės garsins Tavo pagarbią baimę keliančius darbus, o aš skelbsiu Tavo didybę.“ (*Psalmė 145, 5-6*)

Golgotos kryžius turi būti aukštai iškeltas, kad būtų matomas visiems žmonėms. Jie turi mąstyti apie jį ir sutelkti į tai savo dėmesį. Tada visas dvasios jėgas at-gaivins dieviškoji galia. Tada visos jėgos bus nukreiptos Viešpaties darbui. Tokie darbininkai skleis pasauliui gyvybingus šviesos spindulius ir apšvies žemę.

Kristus su džiaugsmu priima kiekvieną Jam atsi-duodantį žmogų. Jis sujungia žmogiškumą su dieviškumu, kad perduotų pasauliui įsikūnijusios meilės paslaptį. Kalbėkite ir giedokite apie tai, melskitės už tai, visur skelbkite Jo šlovę ir vis eikite pirmyn!

Kantriai iškęsti išmėginimai, dėkingai priimti palai-minimai, išsvermingai atlaikyti gundymai, romumas, gerumas, gailestingumas ir niekada neišsenkanti meilė - tai šviesos spinduliai, visiškai priešingi savanaudiškos širdies tamsai, kurioje niekada nešvietė gyvenimo šviesa.

Įstatymo Dvasia

[54]

* * * * *

„,,Ne panaikinti... atėjau, 6et įvykdyti.“ (Mato 5,17)

Griaudžiant griaustiniui ir blykčiojant ugniniams žaibams ant Sinajaus kalno Kristus paskelbė žmonėms Dievo Įstatymą. Dievo šlovė buvo ant kalno viršūnės kaip viską ryjanti ugnis, o visas kalnas drebėjo nuo Viešpaties buvimo. Parpuolusi kniūbsčia ant žemės Izraelio tauta su pagarbja baimė klausėsi šventų Įstatymo nurodymų. Koks kontrastas, kai palygini su vaizdu ant Palaiminimų kalno! Gražią vasaros dieną, kurios tylą trikdė tik paukščių čiulbėjimas, Jėzus atskleidė savo karalystės principus. Tas, kuris tą dieną žmonėms pabrėžė meilę, atskleidė jiems ant Sinajaus kalno paskelbto Įstatymo principus.

Ilgai vergaudami Egipte izraelitai morališkai nusmuko, todėl kai Dievas paskelbė Įstatymą, jiems reikėjo pajusti Dievo galybę ir didingumą, tačiau Jis atsiskleidė kaip meilės Dievas.

„Viešpats atėjo nuo Sinajaus,
užtekėjo jiems nuo Seyro;
Jis pasirodė nuo Parano kalno,
dėl jų atkeliavo nuo Rebibot Kadešo,
žaibams tvyksint iš Jo dešinės.
Iš tikrųjų Jis myli savo tautą!
Tavo šventieji visi Tavo rankoje;
žygiavo jie paskui Tave,
sekdami Tavo nurodymais.“

[55]

(Pakartoto
Įstatymo 33, 2-3)

Dievas atskleidė Mozei savo šlovę nuostabiais žodžiais, kurie per amžius išliko kaip brangus palikimas: „Viešpats, Viešpats, esu gailėstingas ir maloningas Dievas, lėtas pykti, gausus gerumo ir ištikimybės, lydintis gerumu lig tūkstantosios kartos, atleidžiantis kaltę, nusižengimą ir nuodėmę.“ (Išėjimo 34, 6-7)

Ant Sinajaus kalno paskelbtasis Įstatymas buvo meilės ir Dangaus Įstatymas žemei. Jis buvo perduotas per Tarpininką, kurio galia žmonių širdys galėjo susiderinti su Įstatymo principais. Sakydamas Izraeliui: „Jūs būsite Man pašvęsti žmonės“ (Išėjimo 22, 30), Dievas atskleidė Įstatymo tikslą.

Tačiau Izraelis nesuvokė Įstatymo dvasios; pernelyg dažnai tariamai pakludami jie tik formaliai laikėsi apeigų, bet neatidavė širdžių visa valdančiai meilei. Kai Jėzus ir charakteriu, ir darbais rodė žmonėms Dievo šventumą, didžiadvasiškumą, tėvišką rūpinimąsi ir paneigė formalų apeigų laikymąsi, žydų vyresnieji nesuprato ir nepriėmė šių žodžių. Jie manė, kad Jėzus per daug nerūpestingai žiūri į Įstatymo reikalavimus. Kai Jis išaiškino jiems tikrąsias tiesas, kurios atskleidė Dievo tarnystės esmę, vyresnieji, paviršutiniškai spręsdami apie Jo žodžius, apkaltino Jėzų, kad Jis stengiasi panaikinti Įstatymą.

[56]

Ramiai ištarti Kristaus žodžiai buvo tokie įtaigūs ir galingi, kad giliai paveikė žmonių širdis. Jie laikėsi rabinų apeigų ir nurodymų, bet viskas buvo veltui. Jie nustebo, išgirde Jo mokslą, „nes Jis mokė ne kaip jų Rašto aiškintojai, bet kaip turintis galią.“ (*Mato 7, 29*) Net fariziejai pastebėjo didelį skirtumą tarp savo ir Kristaus mokymo. Jie matė, kad tiesos didingumas, tyrumas ir grožis švelniai, galingai ir tvirtai užvaldė daugelį protų. Dieviškoji Išgelbėtojo meilė ir švelnumas traukė žmones pas Jį. Rabinai pamatė, kad Jo mokslas pavertė niekais visus ankstesnius nurodymus. Jėzus griovė tą sieną, kuri teikė fariziejams tokį didelį pasitenkinimą savo išdidumu ir išskirtine privilegija. Rabinai išsigando, kad Jėzus visiškai atitrauks nuo jų žmones. Todėl šie priešiški žmonės sekė Jį, vildamiesi rasti progą užtraukti Jam žmonių nemalonę ir įgalinti teismo tarybą pasmerkti Jį ir nuteisti mirti.

Ant kalno Jėzų atidžiai sekė šnipai. Kai Jis atskleidė teismo principus, fariziejai paskleidė gandus, kad Jo mokslas priešingas Dievo nurodymams, duotiems ant Sinajaus kalno. Tačiau Išgelbėtojas nepasakė nieko, kas verstų abejoti pamaldumo principais ir nurodymais, perduotais per Mozę. Kiekvienas dieviškosios šviesos, kurią didysis Izraelio vadas paskelbė tautai, spindulys buvo gautas iš Kristaus. Nors daugelis savo širdyse sakė, kad Jėzus atėjo panaikinti Įstatymą, bet Jis aiškiai atskleidė savo požiūrį į Dievo; [57] įsakymus: „Nemanykite, jog Aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar Pranašų“.

Žmonių Kūrėjas, Įstatymo Davėjas skelbia, kad Jis nesiekia panaikinti įsakymus. Gamtoje viskas - nuo dulkelės, kurią apšviečia saulės spinduliai, iki pasaulių aukštybėse - pavaldū Dievo nustatytiems gamtos dėsniams. Nuo jų priklauso gamtos pasaulio harmonija. Taip pat didieji teismo principai valdo visų protingų būtybių gyvenimą, nuo to, kaip laikomasi tų principų, priklauso Visatos gyventojų gerovė. Dievo Įstatymas galiojo dar prieš sukuriant mūsų žemę. Angelai taip pat privalo paklusti jo principams. Jeigu norima, kad tarp žemės ir dangaus vyrautų darna, žmogus taip pat turi paklusti Dievo nurodymams. Kristus išdėstė Įstatymo priesakus žmogui Edeno sode, „kai drauge giedojo rytmetinės žvaigždės ir visos dangiškosios būtybės šaukė iš džiaugsmo.“ (*Jobo 38, 7*) Kristaus misija žemėje buvo ne panaikinti Įstatymą, o savo malone veikti taip, kad žmogus vėl taptų jam pavaldus.

Mylimasis Jėzaus mokinys, kuris klausėsi Jo žodžių ant Palaiminimų kalno, Šventosios Dvasios įkvėptas rašo apie Įstatymo nekintamumą: „Nuodėmė - tai Įstatymo laužymas ir kiekvienas, kuris daro nuodėmę, laužo Įstatymą.“ (*1 Jono 3, 4*) Jis aiškiai sako, kad kalba apie žinomus dalykus, nes tai yra „senas įsakymas, kurį nuo pradžios esate gavę.“ (*1 Jono 2, 7*) Apaštalas kalba apie Įstatymą, kuris buvo duotas kuriant žemę, ir ant Sinajaus kalno tik pakartotas.

[58] Kalbėdamas apie savo misiją, Jėzus pasakė: „Ne panaikinti jų [Įstatymo ir Pranašų] atėjau, bet įvykdyti“. Čia Jis pavartojo žodį įvykdyti ta pačia prasme, kaip ir tada, kai Jonui Krikštytojui paaiškino savo tikslą: „... atlikti visa, kas reikalinga teisumui“ (*Mato 3, 15*), tai yra, įvykdyti Įstatymo reikalavimus ir parodyti visiško susiderinimo su Dievo valia pavyzdį.

Jo misija buvo „Įstatymą padaryti didingą ir šlovingą.“ (*Izaijo 42, 21*) Jis turėjo parodyti dvasinę Įstatymo prigimtį, jo didžiuosius principus ir aiškiai nurodyti jo pastovumą.

Kilniausi ir romiausi žmonės yra tik menkiausias Kristaus dieviškojo charakterio grožio atspindys. Apie Jį Dvasios įkvėptas Saliamonas rašė, kad „Jis išsiskiria iš dešimties tūkstančių... Jis - malonumas.“ (*žr. Giesmių giesmės 5, 10. 16*) Dovydas, regėdamas Jį pranašo akimis, sakė: „Tu viršiji visus vyrus savo grožiu.“ (*Psalmė 45, 3*) Jėzus, tikslus Tėvo paveikslas, Jo šlovės atšvaitas, pa-siaukojantis Atpirkėjas savo žemišku, kupinu meilės

gyvenimu gyvai įkūnijo Dievo Įstatymą. Jo gyvenimas įrodė, kad amžinojo moralinio Įstatymo pagrindas yra dangiškoji meilė ir krikščioniški principai.

Jėzus sako: „Kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė ir nė vienas brūkšnelis neišnyks iš Įstatymo, viskas išsipildys.“ Pakludamas Įstatymui, Kristus atskleidė jo pastovumą ir įrodė, kad Jo malonės padedami Įstatymo gali laikytis visi Adomo vaikai. Ant Palaiminimų kalno Jis paskelbė, kad nė mažiausia raidelė neišnyks iš Įstatymo, kol viskas, kas susiję su žmonija ir Atpirkimo planu, neišsipildys. Jėzus neleidžia manyti, kad Įstatymas kada nors gali būti panaikintas. Jis tik atkreipia dėmesį į tai, kad Įstatymas galios, kol žmogaus supratimu egzistuos žemė. Tuo Jis patikina mus. Todėl niekas neturi galvoti, kad Jo misija buvo panaikinti Įstatymo priesakus. Kol dangus ir žemė nepraeis, išliks šventieji Dievo Įstatymo principai. Jo „teisumas - kaip Dievo kalnai“ (*Psalmė 36, 7*), jo principai nesikeis ir bus palaiminimų šaltinis, liejantis upelius žemei atgaivinti.

[59]

Kadangi Viešpaties Įstatymas yra tobulas ir nekin-tamas, nusidėję žmonės patys negali patenkinti jo rei-kalavimų. Todėl Jėzus atėjo kaip mūsų Atpirkėjas. Jo misija buvo padaryti žmones dieviškosios prigimties dalininkais ir sutaikyti su dangaus Įstatymo principais. Kai atsižadame savo nuodėmių ir priimame Kristų kaip savo Išgelbėtoją, Įstatymas yra išaukštinamas. Apaštalas Paulius klausia: „O gal tikėjimu mes panaikiname Įstatymą? Nieku būdu! Priešingai, mes Įstatymą patvirtiname.“ (*Romiečiams 3, 31*)

Naujosios Sandoros pažadas teigia: „Aš duosiu savo įstatymus jų širdims ir juos įrašysiu jų mintyse.“ (*Hebrajams 10, 16*) Nors aukų, nurodančių Kristų kaip Dievo Avinėlių, kuris panaikins pasaulio nuodėmę, sistema turėjo išnykti Jam mirus ant kryžiaus, Dešimt Dievo įsakymų - įkūnyti teismo principai - yra nekintami kaip ir amžinasis Dievo sostas. Nė vienas įsakymas nebuvo panaikintas, nė viena raidelė, nė vienas brūkšnelis nebuvo pakeisti. Tie principai, kurie žmogui buvo paskelbti rojuje kaip didysis gyvenimo Įstatymas, egzistuos nepakitę atkurtame rojuje. Kai žemėje vėl sužydės Edeno sodas, Dievo meilės Įstatymo laikysis visi gyvenantieji po saule.

[60]

„Tavo žodis, Viešpatie, tveria amžinai, tvirtai stovi danguje... Jo įsakai tvirti, patikimi amžių amžiais, duoti tiesa ir teisumu... Seniai apie Tavo įsakus patyriau, kad Tu juos skyrei būti per amžius.“ (*Psalmė 119, 89; 111, 7-8; 119,152*)

* * * * *

„Kas pažeistų bent vieną iš mažiausių pafiepimų ir taip efgtis mokytų žmones, tas bus vadinamas mažiausiu Dangaus karafystėje.“ (Mato 5,19)

Tai reiškia, tokiam ten nebus vietos. Nes tas, kuris sąmoningai nusižengia vienam įsakymui, iš tikrųjų nesilaiko nė vieno. „Kas laikosi viso Įstatymo, bet nu-sižengia vienu dalyku, tas lieka kaltas ir dėl visų.“ (*Jokūbo 2,10*)

Nuodėmė yra ne tik didelis neklusnumas, bet ir ma-žiausias nukrypimas nuo Dievo valios, nes jis įrodo, kad sielos ir nuodėmės ryšys dar nenutrauktas. Širdis pasidalijusi tarnystėje. Ji priešinasi Dievui ir maištauja prieš Jo valdymo principus.

Jei žmonėms būtų leista nesilaikyti Viešpaties rei-kalavimų ir patiems nustatyti savo pareigas, atsirastu tiek elgesio taisyklių, kiek yra žmonių nuomonių. Valdžia būtų išplėsta iš Dievo rankų, žmogaus valia taptų didžiausias autoritetas, o aukščiausia ir šventa Dievo valia, Jo meilės ketinimai būtų niekinami ir negerbiami.

[61]

Kai tik žmonės pasirenka savo kelią, pradeda prieš-tarauti Dievo valiai. Jiems nebus vietos Dangaus kara-lystėje, nes jų veiksmai neatitinka Dangaus principų. Ignoruodami Dievo valią, jie stoja į šėtono - Dievo ir žmogaus priešo - pusę. Žmogus turi sekti ne

vienu, ne daugeliu, o kiekvienu Dievo žodžiu. Mes negalime būti saugūs, jei nepaisome net vieno žodžio, kuris atrodo mums visai nereikšmingas. Visi Įstatymo įsakymai duoti žmonių gerovei ir laimei tiek šiame, tiek būsimajame gyvenime. Laikydamasis Dievo Įstatymo, žmogus apsupamas tarsi tvirtove ir saugomas nuo blogio. Tas, kuris nors vienoje vietoje pralaužia šį Dievo aptvarą, sunaikina galią apsisaugoti, nes atveria kelią priešui ir pražūčiai.

Kartą išdrįsę nepaklusti Dievo valiai, mūsų protėviai atvėrė vartus, o pro juos į pasaulį prasiskverbė vargai. Todėl kiekvienas, kuris seka jų pavyzdžiu, patirs tokias pačias pasekmes. Dievo meile pagrįstas kiekvienas Jo Įstatymo priesakas; tas, kuris nesilaiko Jo įsakymų, žengia nelaimių ir pražūties keliu.

[62]

* * * * *

„,Jeigu teisumu neviršysite Rašto aiškintojų ir fariziejų, neįeisite į Dangaus karafystę.“ (Mato 5, 20)

Rašto aiškintojai ir fariziejai apkaltino ne tik Kristų, bet ir Jo mokinius. Jie teigė, kad pastarieji nesilaiko rabinų įvestų apeigų ir papročių. Dažnai mokiniai būdavo apstulbę ir sunerimę, kai Kristus smerkė ir kaltino tuos, kuriuos jie buvo įpratę gerbti kaip Įstatymo mokytojus. Jėzus atskleidė fariziejų apgavystę. Jis pasakė, kad jų teisumas yra bevertis. Žydai laikė save ypatinga, ištikima ir Dievo išrinkta tauta. Tačiau Kristus nurodė, kad jų religijai trūko gelbstinčio tikėjimo. Tariamasis jų pamaldumas, išgalvoti priesakai ir papročiai, didžiavimasis Įstatymo raidės vykdymu nedarė jų šventais. Jų širdys nebuvo tyros, kilnios, jų charakteris nebuvo panašus į Kristaus.

Įteisintos religijos neužtenka, kad širdis būtų sutaikyta su Dievu. Griežtas, varginantis fariziejų mokslas stokojo atgailos, švelnumo ir meilės nusidėjėliams, todėl virto suklupimo akmeniu. Fariziejai buvo kaip praradusi sūrumą druska, nes negalėjo apsaugoti pasaulio nuo sugedimo. Vienintelis tikrasis tikėjimas, galintis apvalyti sielą, yra tas, kuris veikia meile (žr. *Galatams 5, 6*). Jis veikia kaip raugas, pakeičiantis charakterį.

[63]

Visa tai žydai turėjo žinoti iš pranašų knygų. Prieš daugelį amžių nuteisinimo trokštančios sielos šauks- mas rado atsakymą pranašo Michėjo žodžiuose: „Kuo nešinas ateisiu į Viešpaties Artumą ir nusilenksiu aukštybių Dievui? Ar ateisiu su deginamosiomis aukomis, su mituliais veršiais? Argi Viešpats bus patenkintas tūkstančiais avinų, begaliniu srautu aliejaus?.. Žmogau, Jis tau pasakė, kas gera ir ko iš tavęs reikalauja Viešpats: tik daryti, kas teisinga, mylėti ištikima meile ir nuolankiai eiti su savo Dievu.“ (*Michėjo 6, 6-8*)

Pranašas Ozėjas nurodė fariziejiškumo esmę: „Izraelis - vešlus [bevaisis] vynmedis, jo vaisiai - kaip ir jis pats.“ (*Ozėjo 10, 1*) Žydai dėjosi tarnaujant Dievui, o iš tikrųjų tarnavo sau. Jie stengėsi laikytis Įstatymo taip, kaip jį patys suvokė. Jų teisumas buvo jų savanaudiškumo vaisius. Taigi jie negalėjo tapti geresni nei buvo. Siekdami tapti šventi jie mėgino iš netyro padaryti tyrą. Dievo Įstatymas yra tiek šventas, kiek šventas yra Dievas, tiek tobulas, kiek tobulas yra Dievas. Įstatymas parodo žmonėms Dievo teisumą. Pats žmogus nepajėgia laikytis Įstatymo, nes yra sugadintas, išsigimęs ir visiškai nebepanašus į Dievą. Savanaudiškos širdies darbai yra netyri, „mūsų teisūs darbai - lyg suteršti skudurai.“ (*Izaijo 64, 5*)

Kadangi Įstatymas yra šventas, žydai negalėjo pasiekti teisumo patys stengdamiesi laikytis Įstatymo. Jeigu Kristaus mokiniai nori patekti į Dangaus karalystę, jie turi įgyti kitokį teisumą negu fariziejų. Šį tobulą teisumą jiems pasiūlė Dievo Sūnus. Jeigu jie vi-

siškai atvers savo širdis ir priims Kristų, tada gyvens tikrą, Dievo gyvenimą, juos lydės Jo meilė, kuri padarys juos panašius į Jį. Taigi Dievo dovanos dėka Kristaus sekėjai įgis teisumą, kurio reikalauja Įstatymas. Tačiau fariziejai atstūmė Kristų. „Nesuprasdami Dievo teisumo, jie bandė nusistatyti savą ir todėl nepakluso Dievo teisumui.“ (*Romiečiams 10, 3*)

[64]

Jėzus savo klausytojams toliau aiškino: jei laikomės Dievo įsakymų, mes atkuriami pagal Dievo charakterį. Viešpats turi atsiskleisti mumyse kasdien taip, kaip Jį atskleidė Kristus.

* * * * *

„„Jei kas pyksta ant savo brolio, turi a, tsa, kyti teisme.“ (Mato 5, 22)

Mozės lūpomis Viešpats kalbėjo: „Nenešiosi širdyje neapykantos savo artimui... Ne keršysi ir nebūsi nusistatęs prieš tautiečius, bet mylėsi savo artimą kaip save patį.“ (*Kunigų 19, 17-18*) Kristaus pateiktos tiesos buvo tos pačios, kurių mokė pranašai, tačiau žmonės nesuprato šių žodžių, nes jų užkietėjusiose širdyse bujojo nuodėmė.

Išgelbėtojo žodžiai atskleidė klausytojams, kad jie, smerkdami kitus kaip Įstatymo laužytojus, patys buvo kalti, nes puoselėjo pyktį ir neapykantą.

Kitoje ežero pusėje buvo Bašanas, nuošali sritis, kurios siaurus tarpeklius ir miškingas kalvas savo slėptuve buvo pavertę įvairūs nusikaltėliai. Žmonės dar nepamiršo ten įvykdytų žmogžudysčių ir apiplėšimų, todėl daugelis troško pasmerkti ten gyvenančius nusikaltėlius. Tačiau tuo pat metu jie patys buvo vaidingi ir kupini pagiežos. Jie puoselėjo didžiulę neapykantą savo engėjams romėnams ir galvojo, kad gali neapkęsti ir niekinti kitas tautas, taip pat savo tautiečius, kurie nepritarė jų mintims. Taigi jie pažeidė įsakymą, kuris skelbia: „Nežudyk“.

[65]

Neapykantos bei keršto dvasia atsirado kartu su šėtonu. Šėtoniškos neapykantos apakinti žmonės nužudė Dievo Sūnų. Kas puoselėja pyktį ir linki blogo, turi tą pačią dvasią, o jos vaisiai nuves į mirtį. Iš kerštingų minčių kyla blogi poelgiai kaip augalas iš sėklos. „Kuris nekenčia savo brolio, tas žmogžudys, o jūs žinote, kad joks žmogžudys neturi amžinojo gyvenimo.“ (*1 Jono 3, 15*)

„Kas sako savo broliui: ‚Pusgalvi!‘ - tas turės stoti prieš aukščiausiojo teismo tarybą.“ (*Mato 5, 22*) Atiduodamas savo Sūnų, kad būtume išgelbėti, Dievas parodė, kaip didžiai Jis vertina kiekvieną žmogų, todėl niekam neleidžiama paniekinti kitus. Mes matome šalia mūsų esančių žmonių ydas ir silpnybes, tačiau Dievas laiko kiekvieną žmogų savo nuosavybe. Viešpats juk jį sukūrė, be to, dar jį atpirko brangiu Kristaus krauju. Žmonės buvo sukurti pagal Jo paveikslą, tačiau net visiškai morališkai smukę reikalauja pagarbos ir švelnumo. Mes būsimės atsakingi prieš Dievą už kiekvieną paniekos žodį, ištartą žmogui, už kurį Kristus atidavė gyvybę.

„Kas gi tave išskiria iš kitų? Ir ką gi turi, ko nebūtum gavęs? O jei esi gavęs, tai ko giriesi, lyg nebūtum gavęs? ...Kas tu toks, kad drįsti teisti svetimą tarną?! Juk ar jis stovi, ar puola - tai savajam Viešpačiui.“ (*1 Korintiečiams 4, 7; Romiečiams 14, 4*)

[66]

„O kas sako: ‚Beproti!‘ - tas smerktinas į pragaro ugnį.“ (*Mato 5, 22*) Senajame Testamente žodis beprotis vartojamas nurodyti atsimetėlį arba nedorėlį. Jėzus sako, kad tas, kuris smerkia savo brolių kaip atsimetėlį ar Dievo niekintoją, parodo, jog pats vertas tokio pat pasmerkimo.

Pats Kristus kovodamas su šėtonu dėl Mozės kūno „neišdrįso mesti piktžodiško pasmerkimo.“ (*Judo 1, 9*) Jei būtų taip padaręs, būtų lygus šėtonui, nes smerkti - piktojo

ginklas. Šventajame Rašte šėtonas vadinamas „brolių kaltintoju.“ (*Aprėiškimo 12,10*) Jėzus nesinaudoja šėtono ginklais. Jis pasitiko jį žodžiais: „Tesudraudžia tave Viešpats.“ (*Judo 1, 9*)

Šis pavyzdys yra skirtas mums. Kai susiduriame su Kristaus priešais, neturime kalbėti su jais keršto dvasia, mūsų žodžiuose neturi būti net lengvos užuominos į piktą kaltinimą. Dievo valios skelbėjas neturi tarti žodžių, kurių net dangaus Valdovas nevartojo, kai kovojo su šėtonu. Teisę teisti ir kaltinti turime palikti Dievui.

[67]

* * * * *

„„Eik pirmiau susitaikyti su brofiu.“ (Mato 5, 24)

Dievo meilė yra daugiau nei blogio neigimas. Ji yra teigiamos ir aktyvios veiklos principas, gyvas šaltinis, nuolatos tekantis kitų palaimai. Jeigu mumyse gyvena Kristaus meilė, mes ne tik nejausime neapykantos savo broliams, bet ir visaip stengsimės rodyti jiems meilę.

Jėzus sakė: „Jei neši dovaną prie aukuro ir ten pri-simeni, jog tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo atnašą tenai prie aukuro, eik pirmiau susitaikyti su broliu ir tik tada sugrižęs aukok savo dovaną.“ (*Mato 5, 23-24*) Aukos išreiškė tikėjimą, kad per Kristų aukotojas tampa Dievo meilės ir malonės dalininku. Ar galima išreikšti tikėjimą viską atleidžiančia Dievo meile, jei pats turi neapykantos dvasią? Tai būtų pasityčiojimas iš meilės.

Kai žmogus apsimeta tarnaujans Dievui, bet įžeidžia, įskaudina brolių, jis klaidingai nušviečia Dievo charakterį. Kad susitaikytumėte su Dievu, turite išpažinti blogai pasielgę ir pripažinti, kad toks elgesys yra nuodėmė. Galbūt jūsų brolis pasielgė su jumis labai blogai, tačiau tai nesumažina jūsų atsakomybės. Jei atėję Dievo akivaizdon prisimenate, kad esate kažką įskaudinę, turite pakilti nuo maldos, atidėti auką ar padėką, eiti pas tą brolių, nusižeminus išpažinti savo nuodėmę ir prašyti atleidimo.

[68]

Jeigu apgavote savo brolių ar pakenkėte jam, privalote atlyginti skriaudą. Jeigu neteisingai liudijote, klaidingai perdavėte žodžius ar bet kaip pakenkėte geram kito žmogaus vardui, turite nueiti pas tuos, su kuriais kalbėjotės, ir viską paneigti.

Kiek blogio būtų išvengta, jeigu nesutarimai tarp brolių nebūtų atskleidžiami kitiems, o su krikščioniškos meilės dvasia būtų atvirai išsiaiškinami tarpusavyje! Kiek pykčio šaknų būtų išrauta, kaip artimai ir švelniai Kristaus sekėjus galėtų suvienyti Jo meilė!

* * * * *

„„Kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi.“ (Mato 5, 28)

Žydai didžiavosi savo dorovingumu ir su siaubu žvelgė į palaidą pagonių gyvenimą. Romos valdininkai, kuriuos valdyti Palestiną paskirdavo imperatorius, nuolat žeidė žydus, nes šie svetimšaliai atnešė pagoniškus papročius, ištvirkavimą ir lengvabūdišką linksminimąsi. Kafarnaume Romos pareigūnai su linksmomis, ryškiaspalvėmis meilužėmis lankydavosi aikštėse ir pasivaikščiojimo alėjose. Dažnai užavimo triukšmas sutrikdavo ežero tylą, kai puotautojų valtys skrozdavo jo vandenį. Žmonės tikėjosi, kad Jėzus griežtai pasmerks romėnų elgesį. Todėl labai nustebo, kai išgirdo žodžius, atskleidusius jų širdžių blogį!

[69]

Jėzus mokė: jei ugdoma ir puoselėjama nedora mintis, tai rodo, kad nuodėmė tebe-

viešpatauja širdyje, siela dar pilna tulžies ir vergauja blogiui. Tas, kuris jaučia malonumą matydamas netyrus vaizdus, nuolaidžiauja blogoms mintims ar akių geismui, tepamato nuodėmės esmę ir su ja susijusią gėdą, tepajunta širdį veriančio liūdesio našta, tesuvokia tikrąją blogio prigimtį, slypinčią sielos gelmėje. Gundomas žmogus gali sunkiai nusidėti, tačiau išmėginimas nepagimdo nuodėmės, o tik atskleidžia, kas buvo paslėpta širdyje. Nes kaip žmogus galvoja savo širdyje, toks jis ir yra. „...juk iš širdies teka gyvenimo šaltiniai.“ (*Patarlių 4, 23*)

* * * * *

„„Jeigu tavo dešinioji ranka gundo tave nusidėti, nukirsk ją ir mesk šalin“ (Mato 5, 30)

Norėdamas sustabdyti gangreną, kad liga nesukeltų mirties, kiekvienas sutiks nukirsti net dešinę ranką. Juo labiau žmogus turėtų atsakyti to, kas stato į pavojų sielą.

Evangelijos dėka puolę ir šėtono pavergti žmonės turi būti išgelbėti, kad taptų šlovingos Dievo sūnų laisvės dalininkais. Dievo tikslas išvaduoti ne tik iš kančių, kurios yra neišvengiama nuodėmės pasekmė, bet ir iš pačios nuodėmės vergijos. Sugedusi ir morališkai smukusi siela turi būti išvalyta, atnaujinta, kad Viešpaties, mūsų Dievo, malonė būtų su ja, kad ji taptų panaši į Jo Sūnaus pavidalą. „Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie Jį myli.“ (*žr. Psalmė 90, 17; Romiečiams 8, 29; 1 Korintiečiams 2, 9*) Tik amžinybė atskleis garbingo paveldo turta, kuri gali paveldėti atnaujintas pagal Dievo paveikslą žmogus.

[70]

Kad galėtume pasiekti šį aukštą idealą, reikia paaukoti viską, kas priverčia sielą suklypti. Nuodėmė laiko mus savo gniaužtuose tik dėl valios stokos. Valios pašventimas Dievui pavaizduotas kaip akies išplėšimas ir rankos nukirtimas. Dažnai mums atrodo, jog atsiduoti Dievo valiai reiškia sutikti gyventi sužalotam ar luošam. Tačiau Kristus sako, kad geriau sužaloti, suluošinti ir numarinti savąjį „aš“, jei tik taip galima įgyti amžinąjį gyvenimą. Tai, kas mums atrodo kaip nelaimė, yra durys į didžiausią palaimą.

Dievas yra gyvybės šaltinis. Mes galime gerti šio šaltinio vandenį, jei bendraujame su Dievu. Atsiskyre nuo Dievo, kurį laiką tik egzistuosime, nes tai jau nebus tikrasis gyvenimas. „Bet našlė malonumų ieškotoja, dar gyva būdama, jau yra mirusi.“ (*1 Timotiejui 5, 6*) Tik atsidavę Dievo valiai galime gauti iš Jo gyvybę. Pasak Jėzaus, tik gavę iš Jo gyvybės jėgą, galime nugalėti Jo nurodytas slaptąsias nuodėmes. Jūs galite palaidoti jas savo širdyje ir paslėpti nuo žmonių akių, tačiau kaip galėsite išverti Dievo akivaizdoje?

Jei laikotės įsikibę savojo „aš“, atsakote atsiduoti Dievo valiai, tai pasirenkate mirtį. Nuodėmei, kad ir kur ji pasireikštų, Dievas yra ryjanti ugnis. Jei pasirenkate nuodėmę ir nesutinkate skirtis su ja, tai nuodėmę ryjanti ugnis sunaikins ir jus...

[71]

Atsidavę Dievui turime pasiaukoti, tačiau aukojame niekingus dalykus kilnių dalykų labui, žemiškus - dvasiškus, mirtingus - amžinųjų. Viešpats nesiekia palaužti mūsų valią, nes be valios pastangų negalėsime įvykdyti tai, ko Jis nori. Savo valią turime pavesti Jam, kad galėtume tarnauti tyriems ir kilniems tikslams, kad tarp mūsų ir Dievo būtų visiškas tarpusavio supratimas, kad galėtume skleisti Jo meilės ir galybės žinią. Kad ir koks sunkus ir skausmingas šis atsidavimas atrodo užgaidžiai bei savanaudiškai širdžiai, tačiau, pasak Jėzaus, taip tau bus geriau.

Tik tada, kai luošas ir bejėgis Jokūbas prigludo prie Sandoros Angelo krūtinės, jis pasijuto nugalėtojas. Jokūbas nugalėjo tikėjimu ir gavo Kovotojo su Dievu (Izraelio) vardą. Tada ginkluotas Ezavo būrys buvo nuramintas prieš šlubuojantį Jokūbą (*žr. Pradžios*

32, 31), o vėliau karališkosios giminės įpėdinis, išdidusis faraonas nusilenkė prašydamas jo palaiminimo. Taip ir mūsų išgelbėjimo Vadovas buvo „išstobulintas kentėjimais“ (*Hebrajams 2, 10*); tikėjimo didvyriai „atsigavo iš silpnumo ir tapo galiūnais, privertė bėgti svetimųjų pulkus.“ (*Hebrajams 11, 34*) Taip „šlubiai pasiplėš grobio“ (*Izaijo 33, 23*), o „silpniausias iš jų bus kaip Dovydas, o Dovydo namai ...lyg Viešpaties angelas jų priekyje.“ (*Zacharijo 12, 8*)

[72]

* * * * *

„Ar gafima vyrui dėl kokios nors priežasties atleisti žmoną?“ (Mato 19, 3)

Žydų paprotys leido skirtis su žmona dėl menkiausios priežasties. Po to moteris galėjo vėl ištekti. Tokia praktika vedė į nuodėmę. Kalno pamoksle Jėzus aiškiai paskelbė, kad negalima nutraukti santuokos ryšių, išskyrus tuos atvejus, kai neištikimybe sulaužoma vedybinė priesaika. „Kas atleidžia žmoną, - sakė Jis, - jei ne dėl ištvirkavimo - ir veda kitą, svetimauja.“ (*Mato 19, 9*)

Kai fariziejai klausinėjo Jį apie skyrybų teisėtumą, Jėzus nurodė savo klausytojams santuokos instituciją, kuri buvo įsteigta sukūrus žmogų. Jis pasakė: „Mozė leido jums atleisti savo žmonas dėl jūsų širdies kietumo. Bet pradžioje taip nebuvo.“ (*Mato 19,8*) Jėzus kalbėjo apie tas palaimingas Edeno sodo dienas, kai viskas buvo labai gera. Čia buvo įvesta santuoka ir šabas - dvi institucijos, skirtos Dievo šlovei ir žmogaus labui. Kūrėjas sujungė šventos poros rankas ir pasakė: „Todėl vyras paliks tėvą ir motiną, glausis prie žmonos, ir jie taps vienu kūnu.“ (*Pradžios 2,24*) Jis paskelbė santuokos įstatymą, kuris galioja visiems Adomo vaikams iki laikų pabaigos. Tai, ką Amžinasis Tėvas pats pavadino geru dalyku, buvo didžiausio palaiminimo ir žmonijos klestėjimo įstatymas.

[73]

Kaip ir visas geras dovanas Dievo dovanotas žmonijai, santuoką iškreipė nuodėmė, todėl Evangelijos tikslas yra atkurti jos tyrumą ir grožį. Tiek Senajame, tiek Naujajame Testamente santuokos ryšys vaizduoja švelnią, šventą sąjungą tarp Kristaus ir Jo vaikų, kuriuos Jis atpirko Golgotos kaina. Jis sako: „Nebijok..., nes tavo vyras - tavo Kūrėjas. Galybių Viešpats - Jo vardas. Tavo Atpirkėjas - Izraelio Šventasis, Jis vardu visos žemės Dievas... Sugrįžkite, atsimetėliai vaikai, - tai Viešpaties žodis, - nes Aš esu jūsų Viešpats.“ (*Izaijo 54, 4-5; Jeremijo 3,14*) Giesmių giesmės knygoje mes girdime nuotakos balsą: „Manasis mylimasis - mano, o aš - Jo.“ O Tas, kuris yra jai parinktas iš dešimties tūkstančių, taip kalba savo išrinktajai: „Visa tu graži, mano meile, nėra tavyje dėmės.“ (*Giesmių giesmės 2,16; 5,10; 4, 7*) Vėlesniais laikais apaštalas Paulius Efezo krikščionims rašė, jog Viešpats paskyrė vyrą žmonos galva, kad jis būtų jos gynėjas, namų raištis, surišantis šeimos narius, kaip Kristus yra Bažnyčios galva ir dvasinio kūno Išgelbėtojas. Jis sako: „Kaip Bažnyčia klauso Kristaus, taip ir moterys visame kame teklauso vyrų. Jūs, vyrai, mylėkite žmonas, kaip ir Kristus mylėjo Bažnyčią ir atidavė už ją save, kad ją pašventintų, nuplaudamas valančiu vandeniu per žodį, kad padarytų sau garbingą Bažnyčią, neturinčią jokios dėmės, nei raukšlės, nei nieko tokio, bet šventą ir nesuteptą. Taip ir vyrai privalo mylėti savo žmonas.“ (*Efeziečiams 5, 24-28*)

[74]

Kristaus malonė, tik ji, gali padaryti santuoką tokia, kokios nori Dievas. Santuoka skirta žmonijai laiminti ir taurinti. Vieningos, taikios ir mylinčios šeimos gali būti dangaus šeimos atstovės žemėje.

Dabar, kaip ir Kristaus laikais, santuoka yra liūdnas šio dangiškojo idealo atgarsis. Tačiau net tiems, kurie kenčia ir nusivylė, neradę draugystės ir džiaugsmo, Kristaus Evangelija siūlo paguodą. Kantrybė ir švelnumas, kuriuos gali suteikti Viešpaties Dvasia, pa-

lengvins jūsų dalią. Širdis, kurioje gyvena Kristus, bus kupina Jo meilės, bus patenkinta ir nesieks dėmesio, nereikalaus užuojautos. Žmogus, atsidavęs Dievui visa širdimi, rodys Jo išmintį ir padarys tai, ko negali padaryti žmogiškoji išmintis. Jei abejingoms ir susvetimėjusioms širdims apsireikš Dievo malonė, jos susijungs tvirtesniais ir pastovesniais ryšiais nei žemiškieji - auksiniais meilės ryšiais, kurie padės įveikti išmėginimus.

* * * * *

„Išvis neprisiekinkite...“ (Mato 5, 34)

Kristus iškart paaiškina šį reikalavimą: „Išvis ne-prisiekinkite nei dangumi, nes jis - Dievo sostas, nei žeme, nes ji - Jo pakojis, nei Jeruzale, nes ji - didžiojo Karaliaus miestas. Neprisiek nei savo galva, nes negali nė vieno plauko padaryti balto ar juodo.“ (Mato 5, 34-36) Viskas nužengia nuo Dievo. Viską, ką mes turime, gavome iš Dievo, už viską buvo sumokėta Kristaus krauju. Viskas, ką turime, turi kryžiaus atspaudą ir nupirkta krauju, kuris brangesnis už viską, nes tai Dievo gyvybė. Norėdami patvirtinti savo žodį, neturime nuosavybės, kurią galėtume užstatyti.

[75]

Žydai gerai žinojo trečiąjį įsakymą, kuris draudžia piktnaudžiauti Dievo vardu, tačiau manė, kad gali ne-varžomai prisiekinėti kuo kitu. Tuo metu prisiekinėti buvo įprasta. Dievas per Mozę uždraudė prisiekinėti neteisingai, tačiau žydai, norėdami išvengti įsipareigojimo, turėjo daugybę priemonių nesilaikyti priesaikos. Jų negąsdino netgi šventvagystė, jie nevengė laužyti priesaikos, jei pasisekdavo ką nors nusišėpti ar apeiti Įstatymą.

Jėzus pasmerkė jų elgesį. Jis teigė, kad įprotis prisiekinėti laužo Dievo įsakymą. Tačiau Išgelbėtojas neuždraudė prisiekti teisme, kur Dievas iškilmingai kviečiamas būti Liudytoju, kad tai, kas bus pasakyta, yra tiesa. Pats Jėzus savo teisme prieš teismo tarybą neatsisakė liudyti prisaiškintam. Vyriausiasis kunigas tarė: „Prisaiškiniu Tave gyvuojančiu Dievu, kad mums pasakytum, ar Tu Mesijas, Dievo Sūnus?!“ Jėzus atsakė: „Tu pasakei.“ (Mato 26, 63-64) Jei manytume, kad Kristus Kalno pamoksle pasmerkė priesaiką teisme, tai savo teisme būtų papriekaištavęs vyriausiajam kunigui ir savo sekėjų labui tai būtų patvirtinęs.

Daugelis nebijo apgaudinėti artimo, nors buvo mokomi ir Dievo Dvasia įteigė, kad negalima meluoti Kūrėjui. Priesaika priversdavo juos pajusti, kad liudija ne vien prieš žmones, bet ir prieš Dievą. Jei liudys neteisingai, Tas, kuris skaito žmonių širdis, žino visą tiesą. Taigi bijodami Dievo bausmės už šią nuodėmę, jie vengdavo apgaudinėti.

[76]

Jeigu kas nors ir gali atvirai liudyti prisiekdamas, tai krikščionis. Jis gyvena nuolat jausdamas Dievo Artumą ir žino, kad visos mintys Viešpačiui žinomos. Kai reikalaujama prisiekti teisme, jis teisėtai kreipiasi į Dievą kaip Liudytoją, kad sako vien tiesą.

Toliau Jėzus pateikia argumentų, kurie padaro priesaiką nereikalingą. Jis mokė, kad visų mūsų pokalbių taisyklė turi būti tiesa: „Verčiau jūs sakykite: ‚Taip‘, jei taip, ‚Ne‘, jei ne, o kas viršaus, tai iš piktojo.“ (Mato 5, 37)

Šie žodžiai pasmerkia visus nereikšmingus posakius ir įterptinius žodžius, kurie ribojasi su šventvagyste. Jie pasmerkia apgaulingus pagyrimus, tiesos vengimą, meilikaujančius posakius, perdėjimus ir iškraipymus, kurie dažni visuomenėje ir verslo pasaulyje. Jie moko, kad nė vienas žmogus, kuris stengiasi pasirodyti esąs tuo, kuo jis iš tikrųjų nėra, kurio žodžiai slepia tikruosius jausmus, negali būti vadinamas sąžiningu.

Jei būtų kreipiamas dėmesys į šiuos Kristaus žodžius, tai nebūtų išsakoma neigiamą nuomonė ir piktos kritikos žodžiai, nes niekas negali būti tikras, kad sako tiesą, kai

[77] komentuoja kito poelgius ir motyvus. Juk dažnai išdidumas, pykčio prasiveržimas ir asmeninė neapykanta užgožia tikrovę! Žvilgsnis, žodis, net balso intonacija gali padidinti melą. Be to, faktai gali būti perteikiami taip, kad sudarytų klaidingą įspūdį. *O kas viršaus tiesos, tai iš piktojo.*

Viskas, ką daro krikščionys, turėtų būti skaidru kaip saulės šviesa. Tiesa yra iš Dievo, o apgaulė visomis savo nesuskaičiuojamomis formomis kyla iš šėtono. Kas bent šiek tiek nukrypsta nuo tiesaus kelio, pasiduoda piktojo galiai. Tačiau nelengva pasakyti tiesą. Negalime pasakyti tiesos, jei jos nežinome. Dažnai išankstinė nuomonė, šališkumas, informacijos trūkumas ir klaidingas vertinimas neleidžia teisingai suprasti reikalą. Negalime sakyti tiesos, jei mūsų mintims nevadovauja Tas, kuris yra Tiesa.

Per apaštalą Paulių Kristus mums liepia: „Jūsų kalba visuomet tebūna maloni... Joks bjaurus žodis teneišaina iš jūsų lūpų; kalbėkite vien kas gera, kas prireikus ugdo ir duoda malonę klausytojams.“ (žr. *Kolosiečiams 4, 6; Efeziečiams 4, 29*) Atsižvelgdami į šiuos Šventojo Rašto teiginius, matome, kad Kristus Kalno pamokslu smerkia juokavimą, menkaverčius žodžius ir netyrus pokalbius. Jis reikalauja, kad mūsų žodžiai būtų ne tik teisingi, bet ir tyri.

Tie, kurie klauso Kristaus, „neprisidės prie nevaisingų tamsos darbų.“ (*Efeziečiams 5, 11*) Ir savo kalba, ir gyvenimu jie bus paprasti, sąžiningi ir teisingi, nes ruošiasi bendrauti su šventaisiais, kurių „lūpose nerasta melo.“ (*Apreiškimo 14, 5*)

[78]

* * * * *

„Nesipriešink piktam [žmogui], bet jei kas tave užgautų per dešinę skruostą, atsuk jam ir kitą.“ (Mato 5, 39)

Žydus dažnai piktindavo romėnų karių elgesys. Kariuomenės dalys buvo išdėstytos įvairiose Judėjos ir Galilėjos vietose, jų buvimas primindavo žmonėms apie jų tautos nuosmukį. Su širdgėla jie klausydavosi garsių trimitų garsų, matydavo karius, besirikiuojančius po savo vėliava ir atiduodančius pagarbą Romos galiai. Žmonių ir kareivių susidūrimai buvo dažni ir skatino tautos neapykantą. Dažnai koks nors romėnų pareigūnas, lydintas kareivių, vykdavo iš vienos vietos į kitą ir, pamatęs laukuose dirbančius žydų valstiečius, priversdavo juos užnešti į kalną nešulius ar atlikti kokį nors kitą darbą. Tai atitiko Romos įstatymus ir romėnų papročius. Jeigu žmogus bandydavo atsisakyti, susilaukdavo pasityčiojimų ir žiaurumo. Kiekvieną dieną žmonių širdyse augo noras nusiimti Romos jungą. Ypač maištinga dvasia pasižymėjo narsūs Galilėjos žmonės. Pasienio mieste Kafarnaume buvo Romos kariuomenės buveinė. Klausdami Jėzaus pamo-kymų, žmonės pamatė Romos kareivius. Jo klausytojai skausmingai prisiminė Izraelio pažeminimą. Žmonės nekantriai žiūrėjo į Kristų tikėdamiesi, kad Jis yra Tas, kuris turi pažeminti Romos išdidumą.

[79]

Jėzus liūdnam žvelgė į žmonių veidus. Jis pastebėjo juose keršto, palikusio blogio atspaudą, dvasią ir suprato, kaip stipriai šie žmonės trokšta jėgos, kuri sutriuškintų engėjus. Jis liūdnam pasakė jiems: „Nesipriešink piktam [žmogui], bet jei kas tave užgautų per dešinę skruostą, atsuk jam ir kitą.“

Šie žodžiai buvo tik Senojo Testamento mokymo pakartojimas. Iš tikrųjų per Mozę duotame įstatyme buvo sąvoka: „Akis už akį, dantis už dantį“ (*Kunigų 24, 20*), tačiau tai buvo civilinis įstatymas. Niekas nebuvo išteisinamas keršydamas pats, nes Viešpats buvo pasakęs: „Nesakyk: ‚Aš atlyginsiu už pikta!‘ Pasitikėk Viešpačiu, ir Jis tau padės... Nesakyk: ‚Jam darysiu, ką jis man darė. Atmokėsiu tam žmogui už jo darbus!...‘ Nesidžiauk,

kai krinta tavo priešas... Jei tavo priešas alkanas, pavalgydink jį duona; jei ištroškęs, pagirdyk vandeniu.“ (*Patarlių 20, 22; 24, 29. 17; 25, 21*)

Visą gyvenimą žemėje Jėzus laikėsi šio principo. Mūsų Išgelbėtojas paliko savo namus danguje, kad atneštų gyvybės duoną priešams. Nors nuo lopšio iki kapo Jis buvo šmeižiamas ir persekiojamas, bet atsakė į tai tik atlaidžia meile. Per pranašą Izaiją Jis sakė: „Atsukau nugarą Mane plakantiems, atkišau žandus raunantiems Man barzdą, nuo užgauliojimo ir spjūvių neslėpiau veido... Nors buvo žiauriai kankinamas, Jis pakluso ir burnos nepravėrė. Kaip tyli ėriukas, vedamas pjauti, kaip tyli avis kerpama, taip Jis nepratarė nė žodžio.“ (*Izaijo 50, 6; 53, 7*) Nuo Golgotos kryžiaus per amžius sklinda Jo malda už žudikus ir viltingi žodžiai mirštančiam plėšikui.

Tėvo Artumas supo Kristų ir Jam atsitiko vien tai, ką leido Begalinė Meilė, kad pasaulis būtų palaimintas. Dievo Artumas buvo Jo padrąsinimo šaltinis. Tai turi drąsinti ir mus. Tas, kuris yra kupinas Kristaus Dvasios, gyvena Kristuje. Mums skirtas smūgis krinta ant Išgelbėtojo, kuris supa mus savo Artumu. Visa, ką mes gauname, gauname iš Kristaus. Mums netenka priešintis piktam, nes Kristus yra mūsų apsauga. Niekas negali paliesti mūsų be Viešpaties leidimo, o viskas, kam leidžiama nutikti mūsų gyvenime, „išeina į gera mylintiems Dievą.“ (*Romiečiams 8, 28*)

„Jei kas nori su tavimi bylinėtis ir paimti tavo marškinius, atiduok jam ir apsiaustą. Jei kas verstų tave nueiti mylią, nueik su juo dvi.“ (*Mato 5, 40-41*)

Jėzus mokė savo mokinius, kad, užuot priešinęsi vyresnybės reikalavimams, jie darytų daugiau nei rei-kalaujama. Bet kuriuo atveju reikia vykdyti savo pareigas ir daryti net daugiau nei liepia valstybės įstatymas. Per Mozę duotas Įstatymas reikalavo švelnaus dėmesio varguoliams. Jei neturtingas žmogus duodavo savo drabužį kaip užstatą, skolintojui nebuvo leidžiama eiti į jo namus, o liepiama laukti lauke, kol bus atneštas užstatas. Nepaisant aplinkybių, užstatą reikėjo gražinti savininkui iki saulės laidos (žr. *Pakartoto Įstatymo 24, 10-13*). Kristaus laikais šių gailestingų taisyklių buvo mažai paisoma, bet Jėzus mokė savo mokinius paklusti teismo nuosprendžiui, nors jis reikalautų daugiau nei Mozės Įstatymas. Net jei jis reikalautų dalies drabužių, jie turėjo paklusti. Jie turėjo atiduoti skolintojui tai, ko jis reikalauja net tuo atveju, jei reikalaujama daugiau nei nustatė teismas. „Jei kas nori su tavimi bylinėtis ir paimti tavo marškinius, atiduok jam ir apsiaustą“, - sakė Jis. O jei pasiuntiniai reikalautų nueiti su jais mylią, reikia eiti dvi.

Jėzus pridūrė: „Prašančiam duok ir nuo norinčio iš tavęs pasiskolinti nenusigręžk.“ (*Mato 5, 42*) Tokia pati pamoka buvo duota ir per Mozę: „...nebūk kietaširdis ar šykštus beturčiui artimui. Verčiau ištiesk ranką ir noriai jam skolink, ko tik jis stokoja.“ (*Pakartoto Įstatymo 15, 7-8*) Šita Šventojo Rašto vieta paaiškina Išgelbėtojo žodžių reikšmę. Kristus nemoko mūsų duoti bet kam, kas tik prašo. Jis sako: „Bet tu turi jį remti ir jam skolinti, ko tik jam reikia.“ Mes turime ne tik skolinti, bet ir dovanoti, nieko nesitikėdami (žr. *Luko 6, 35*).

Kas dovanos su išmalda save,

Maitins net tris: save, išalkusį kaimyną ir Mane.

* * * * *

„„Mylėkite savo priešus...„(Mato 5, 44)

Išgelbėtojo pamoka: „Nesipriešink piktam“ buvo sunki kerštingiems žydams, todėl jie murmėjo tarpusavyje. Bet Jėzus pridūrė: „Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: „Mylėk

[80]

[81]

[82] savo artimą ir nekęsk priešą. O Aš jums sakau: mylėkite savo priešus ir melskitės už savo persekiotojus, kad būtumėte savo dangiškojo Tėvo vaikai.“ (Mato 5, 43-45)

Tokia buvo tikroji Įstatymo, kurį rabinai aiškino klaidingai, dvasia. Įstatymą jie pavertė atstumiančiu griežtų reikalavimų kodeksu. Rabinai priklausė Izraelio tautai, todėl laikė save geresniais už kitus žmones, turinčiais teisę į ypatingą Dievo malonę. Tačiau Jėzus atkreipė jų dėmesį į viską atleidžiančią meilę, kuri įrodys, kad juos skatina aukštesni motyvai nei jų niekinamų muitininkų ir nusidėjėlių.

Jis nurodė savo klausytojams Visatos Valdovą, naujai pavadindamas Jį mūsų Tėvu. Jis norėjo, kad jie suprastų, jog Dievas švelniai jais rūpinasi. Jis mokė, kad Dievas rūpinasi kiekviena žūstančia siela, kad „kaip tėvas gailisi vaikų, taip Viešpats gailisi pagarbiai Jo bijančiųjų.“ (Psalms 103, 13) Jokia religija, išskyrus Bibliją, neatskleidė Dievo taip išsamiai. Pagonybė mokė žmones žiūrėti į Aukščiausiąją Esybę kaip į baimės, o ne meilės objektą. Piktą dievybę buvo bandoma sušvelninti aukomis, bet į ją niekada nebuvo kreiptasi kaip į Tėvą, išliejantį savo vaikams meilės dovaną. Net izraelitai nesuvokė pranašų mokymo apie Dievą, todėl šis Jo tėviškos meilės atskleidimas buvo naujas dalykas, nauja dovana pasauliui.

[83] Žydai manė, kad Dievas myli tuos, kurie Jam tarnauja, - pasak jų, tuos, kurie vykdo rabinų nurodymus, - o į kitus žmones Jis žiūri piktai ir juos prakeikia. Anaipol! Jėzus mokė, kad visam pasauliui, - ir geriesiems, ir blogiesiems - šviečia Jo meilė. Šią tiesą jūs turėjote išmokti iš gamtos, nes „Dievas juk leidžia savo saulei tekėti blogiesiems ir geriesiems, siunčia lietų ant teisiųjų ir neteisiųjų.“ (Mato 5, 45)

Ne pati žemė metai iš metų duoda savo dovanas ir skrieja aplink Saulę, Dievo ranka vadovauja planetoms jų kelyje per dangų. Tik Jis padaro taip, kad vasara ir žiema, sėja ir derliaus nuėmimas, diena ir naktis sektų vieni po kitų savo įprastine seka. Jis taria - ir veši augalija, Jis įsako - ir pasirodo lapai, žydi gėlės. Kiekvienas geras davinys, kiekvienas saulės spindulys ir lietaus lašas, kiekvienas maisto kąsnis, kiekviena gyvenimo akimirka yra meilės dovana.

Nors mes kitados buvome nemeilūs ir pavydūs, „buvome patys verti neapykantos ir vieni kitų nekenėme“, bet dangiškasis Tėvas pasigailėjo mūsų. „Kai pasirodė mūsų Gelbėtojo Dievo gerumas ir meilė žmo-nėms, Jis išgelbėjo mus... ne dėl mūsų atliktų teisumo darbų, bet iš savo gailestingumo.“ (Titui 3, 3-5) Jei pri-imsime Jo meilę, ji mus padarys gerus ir švelnius ne tik tiems, kurie mums malonūs, bet ir daugybei tų, kurie turi trūkumų, klysta ir yra nusidėję.

[84] Dievo vaikai yra tie, kurie tapo Jo prigimties dali-ninkais. Nei užimamos pareigos, nei kilmė, nei tautybė, nei religijos pranašumai neįrodo, kad mes esame Dievo vaikai, tik meilė, meilė, kuri apgaubia visą žmoniją. Net nusidėjėliai, kurių širdys nėra visiškai užvertos Dievo Dvasiai, atsilieps į gerumą. Nors jie gali atsimokėti neapykanta už neapykantą, bet atsilieps meile į meilę. Tačiau tik Dievo Dvasia atsako meile į neapykantą. Būti gerais nedėkingiesiems ir piktiesiems, daryti gera nieko nesitikint, yra dangiškojo didingumo požymis, tikrasis Aukščiausiojo vaikų kilnios padėties ženklas.

* * * * *

„,,Taigi būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas.“ (Mato 5, 48)

Žodis taigi nurodo, kad seks išvada. Jėzus klausytojams pavaizdavo neišsenkamą Dievo meilę ir gailestingumą, Jis liepė jiems būti tobulais. Taigi, pasak Jėzaus, galite pasidaryti panašūs į Jį savo charakteriu ir stoti be kaltės prieš žmones bei angelus, nes mūsų

dangiškasis Tėvas yra maloningas ir nedėkingiesiems, ir piktiesiems (žr. *Luko 6, 35*), nes Jis nusizemino, kad galėtų jus išaukštinti.

Sąlygos amžinajam gyvenimui gauti išlieka tokios pačios, kokios buvo rojuje, Edeno sode, - tai tobulas teisumas, santaika su Dievu, t. y. visiškas Jo Įstatymo principų laikymasis. Tiek Senajame, tiek Naujajame Testamentuose pateiktas tas pats charakterio pavyzdys, kuris nėra nepasiekiamas. Kiekvienas Dievo įsakymas arba paliepimas grindžiamas neabejotinu pažadu, kad galime jų laikytis. Dievas pasirūpino, kad mes galėtume tapti panašūs į Jį ir yra pasiruošęs ištesėti savo pažadus, jei mes nebūsime užsispyrę ir neatmesime Jo malonės.

Dievas myli mus neapsakoma meile. Mūsų meilė Jam nubunda, kai suprantame, koks yra plotis, ilgis, aukštis ir gylis Jo meilės, kuri pranoksta bet kokią žinojimą. Patrauklaus Kristaus žavumo, Jo meilės mums, nusidėjėliams, pažinimas suminkština ir sušvelnina užsispyrusią širdį, pakeičia nusidėjėlį, ir jis tampa Dievo vaiku. Viešpats nenaudoja prievartos. Jis veikia meile, kad išrautų nuodėmę iš žmogaus širdies. Tik ja išdidumą Jis pakeičia nuolankumu, priešiškumą ir netikėjimą - meile ir tikėjimu.

Žydai labai stengėsi patys būti tobuli, tačiau jie ne-pasiekė tikslo. Kristus sakė, kad jų teisumas nepadės patekti į Dangaus karalystę. Kalno pamoksle Jis nurodo teisų charakterį, kokį turės visi, patekę į dangų. Jis išvardijo teismo vaisius, o dabar vienu sakiniu nurodo jo šaltinį ir prigimtį: „Būkite tokie tobuli, kaip jūsų dangiškasis Tėvas yra tobulas.“ Įstatymas yra Dievo charakterio atspindys. Kitaip tariant, pamatykite savo dangiškojo Tėvo charakteryje tobulus principus, kurie yra Jo valdymo pagrindas.

Dievas yra meilė. Meilė, šviesa ir džiaugsmas kaip saulės spinduliai liejasi iš Jo visai kūrinijai. Jam yra bū-dinga duoti. Jo gyvenimas yra nesavanaudiškos meilės išliejimas.

Viešpaties šlovė - tai Jo vaikų gerovė.

Tėviškai ir švelniai rūpintis - Jam tikras džiaugsmas.

Dievas kviečia mus būti tokiais tobulais kaip Jis. Mes turime būti šviesa ir palaiminimu savo mažoje aplinkoje, kaip Jis yra neapbrėptame Visatoje. Mes neturime nieko savo, Jo meilės šviesa šviečia mums, bet mes turime atspindėti jos skaistumą. Jo suteiktas gerumas padės mums tobulėti, nes Dievas yra tobulas visur ir visame.

Jėzus sako: „Būkite tokie tobuli kaip *jūsų dangiškasis Tėvas* yra tobulas.“ Jei esame Dievo vaikai, esame Jo prigimties dalininkai, todėl negalime būti nepanašūs į Jį. Kiekvienas vaikas panašus į savo tėvą. Jei esame Dievo vaikai, gimę iš Dvasios, mūsų gyvenimas bus panašus į Dievo. Kristuje „gyvena visa dievystės pilnatvė“ (*Kolosiečiams 2, 9*), o Jėzaus gyvenimas „pasirodo mūsų mirtingame kūne.“ (*2 Korintiečiams 4, 11*) Jo gyvenimas padarys mūsų charakterį panašų į Jo, mes darysime tokius darbus, kokius darė Jis. Tai-gi vykdysime visus Dievo Įstatymo reikalavimus, nes „Viešpaties Įstatymas tobulas, jis atnaujina gyvastį.“ (*Psalms 19, 8*) „Įstatymo reikalavimai išsipildys mumyse, gyvenančiuose ne pagal kūną, bet pagal Dvasią“ (*Romiečiams 8, 4*), nes jie remsis meile.

[85]

[86]

Tikrieji Tarnavimo Dievui Motyvai

* * * * *

**„,Venkite daryti savo teisumo darbus žmonių akyse, kad būtumėte jų matomi...“
(Mato 6,1)**

ristaus Kalno pamokslo žodžiai išreiškė tiesas, pagal kurias Jis gyveno, bet žmonės jų nesuprato. Jie negalėjo suvokti, kodėl Jis, turėdamas tokią galybę, nepanaudojo jos, kad siektų tai, kas, jų manymu, buvo gerovė. Jo dvasia, motyvai ir darbo metodai visiškai skyrėsi nuo žmonių dvasios, motyvų ir darbo metodų. Nors žydai teigė, kad uoliai laikosi Įstatymo ir gina jo garbę, tačiau iš tikrųjų siekė šlovės sau. Kristus parodė, kad savimeilė pažeidžia Įstatymą.

Fariziejų puoselėjami principai būdingi visų laikų žmonėms. Farizejiškumo dvasia yra artima kiekvienam žmogui. Išgelbėtojas parodė, kokia skirtinga yra Jo ir rabinų dvasia bei veiklos būdas. Šią Jo pamoką galima pritaikyti visų amžių žmonėms.

Kristaus laikais fariziejai nuolat stengėsi užsitarnauti Dangaus palankumą, kad išsaugotų pasaulietinę garbę ir gerovę; tai jie laikė atlygiu už dorą gyvenimą. Antra vertus, jie puikavosi prieš žmones savo geradaryste, kad atkreiptų dėmesį ir įgytų šventų žmonių vardą.

[88] Jėzus supeikė jų apsimestinį pamaldumą. Jis kalbėjo, kad Dievas nepriima tokios tarnystės, todėl žmonių meiliekavimas ir pasigėrėjimas, kurio jie taip troško, buvo vienintelis jų atlygis.

„Kai tu daliji išmalda, - sako Jis, - tenežino tavo kairė, ką daro dešinė, kad tavo išmalda liktų slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.“

Šiais žodžiais Jėzus nemokė, kad geri darbai turi būti daromi slapta. Apaštalas Paulius, įkvėptas Šventosios Dvasios, savo Laiške romiečiams neslėpė kilnaus Makedonijos krikščionių pasiaukojimo, bet pasakojo apie Kristaus malonę, veikiančią juose, kuri įkvėpė ir kitus taip elgtis. Korinto bendruomenei jis rašė: „Jūsų uolumas yra daugelį paskatinęs.“ (2 Korintiečiams 9, 2)

Kristus pats paaiškina, ką norėjo pasakyti: geri darbai neturi būti daromi siekiant gauti žmonių pagyrimus ir pagarbą. Tikrai pamaldus žmogus niekada nesigirs savo poelgiais. Tas, kuris trokšta pagyrimo ir meiliekaujančių žodžių, kuris jaučia pasitenkinimą, kai aplinkiniai liaupsina jį, tas tik vadinasi krikščioniu.

[89] Savo gerais darbais Kristaus sekėjai šlovina ne save, bet Tą, kurio malone ir galia juos daro. Kiekvienas geras darbas atliekamas, kai skatina Šventoji Dvasia, o Dvasia duodama, kad būtų šlovinamas ne gavėjas, bet Davėjas. Kai Kristaus šviesa prasiskverbia į sielą, lūpos taria gyriaus ir padėkos žodžius Dievui. Tada mūsų minčių ir pokalbių tema bus ne mūsų maldos, atliktos pareigos, geradarystė ar pasiaukojimas, mes šlovinsime Jėzų, o savasis „aš“ nepasireikš. Kristus bus *viskas visame kame*.

Šelpti turime nuoširdžiai, nesigirdami savo gerais darbais. Gerumą turėtų skatinti užuojauta ir meilė kenčiantiems. Dangus vertina nuoširdumą ir tikrąjį širdies gerumą. Nuoširdžiai mylinti ir pasiaukojančiai atsidavusi siela Dievui vertesnė už Ofyro auksą.

Mes turime galvoti ne apie atlygi, o apie tarnystę. Vis dėlto už parodytą dvasios gerumą bus atlyginta. Tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins. Iš tiesų pats Dievas yra didysis

atlygis, kurį gali gauti kiekvienas, bet priimti Jį ir džiaugtis Juo žmogus gali tik tada, kai jo charakteris supanašėja su Dievu. Tik panašūs verti vienas kito. Mes aukojamės Dievui tarnaudami žmonėms, nes Jis paaukėjo save už mus.

Nė vienas, savo širdimi ir gyvenimu liejantis gausius Dievo palaiminimų srautus kitoms, neliks be atlygio. Tarpukalnės ir lygumos, kuriomis kalnų upeliai pasiekia ežerą ar jūrą, nieko nepraranda. Tai, ką jos atiduoda, gauna atgal šimteriopai, nes linksmai čiurlendami upeliai dovanoja žalumą ir derlingumą. Upelių pakrantėse auganti žolė žalesnė, medžiai vešlesni, gausiau gėlių. Kai pievos paruduoja nuo deginančios vasaros kaitros, žalia juosta žymi upės vagą. Lygumos, nešančios kalnų dovanas į jūrą, atsinaujina ir pagražėja; jos liudija tą atlygį, kurį Dievas duoda visiems, tapusiems Jo malonės šaltinėliais pasauliui.

Panašių palaimą patirs visi, kurie bus gailestingi varguoliams. Pranašas Izaijas sakė: „Dalytis su alkstančiu savo duona, priglausti pastogėn vargšą ir benamį, aprenkti, ką pamučius, nuoga, neatsukti nugaros saviesiems. Tada tartum aušra užtekės tavo šviesa, ir tavo žaizda bus greitai užgydyta... Viešpats visuomet bus tavo vadovas, ir sausros išdegingtoje šalyje tave pasotins. Jis atnaujins tavo jėgas, ir tu būsi kaip laistomas sodas, kaip niekada neišsenkantis šaltinis.“ (*Izaijo 58, 7-11*)

[90]

Geradarystė teikia dvigubą palaiminimą. Tas, kuris padeda stokojuojantiems, palaimina juos, tačiau pats yra žymiai daugiau palaimintas. Kristaus malonė ugdo tuos charakterio bruožus, kurie priešingi savanaudiškumui, kurie puošia, taurina ir praturtina gyvenimą. Be pagyrų atlikti geri darbai suvienys širdis ir pritrauks jas arčiau Jėzaus širdies, kuri yra visų kilnių motyvų šaltinis. Truputis dėmesio, nedidelis darbelis, atliktas iš meilės ir pasiaukojimo, tyliai kylantis iš gyvenimo kaip gėlės skleidžiamas aromatas, suteiks gausias palaimas ir gyvenimo laimę. Galiausiai paaiškės, kad Dangus vertina pasiaukojimą kitų laimei ir gerovei, nors jis nepastebimas ir kuklus. Pasiaukojimas įrodo mūsų vienybę su šlovės Karaliumi, kuris būdamas turtingas, dėl mūsų tapo vargdieniu.

Gerai darbai gali būti atliekami slapta, tačiau negalima nuslėpti jų įtakos gerą darančio žmogaus charakteriui. Jei veikiame iš visos širdies, mes, kaip Kristus sekėjai, dar glaudžiau bendraujame su Dievu, mus veikianti Dievo Dvasia sudaro netrikdomą sielos harmoniją; tai bus kaip atsakas į dieviškąjį prisilietimą.

Tuos, kurie protingai panaudoja jiems patikėtas ankstesnes dovanas, Dievas dar daugiau apdovanoja. Jis palankiai vertina tarnavimą tų, kurie tiki Jo Mylimuoju, kurio malone ir jėga jie veikia. Tie, kurie siekė išugdyti ir išstbulinti krikščionišką charakterį, busimajame pasaulyje pjaus, ką pasėjo. Žemėje pradėtas darbas bus užbaigtas amžinybėje, kur gyvensime šventą ir kilnų gyvenimą.

[91]

* * * * *

„,,Kai meldžiatės, nebūkite tokie kaip veidmainiai...“ (Mato 6, 5)

Fariziejai meldavosi nustatytomis valandomis. Jeigu jie tuo metu būdavo gatvėje ar turguje tarp minios, jie sustodavo ir garsiai meldavosi. Toks Dievo garbinimas dažnai buvo savęs gyrimas, todėl Jėzus negailestingai smerkė tokią maldą. Tačiau Jis neniekino viešos maldos, nes pats su mokiniais ne kartą meldėsi minios akivaizdoje. Jis tik mokė, kad asmeninė malda neturi būti vieša. Mūsų nuoširdaus atsidavimo maldos turi pasiekti tik Dievo ausis. Jokios smalsios ausis neturi išgirsti tokių maldų.

„Kai tu panorėsi melstis, eik į savo kambarėlį ir užsirakinęs melskis.“ (*Mato 6, 6*) Turėkite vietą slaptai maldai. Jėzus turėjo pamėgtas vietas bendravimui su Dievu, mes

[92] turėtume daryti taip pat. Dažniau nueikime į kokią nors vietą, kur galėtume pabūti vieni su Dievu.

„Melskis savo Tėvui, esančiam slaptoje.“ (*Mato 6, 6*) Jėzaus vardu galime ateiti pas Dievą su vaikišku pasi-tikėjimu. Čia nereikalingas joks tarpininkas. Per Jėzų galime atverti savo širdį Dievui, kuris mus pažįsta ir myli.

Slapta malda, kurios neregės jokia akis, išskyrus Dievo, negirdės jokia ausis, išskyrus Jo, galime išlieti gailestingajam Tėvui savo slapčiausius norus ir troškimus. Tyloje, kai siela nurimsta, balsas, kuris niekada neatsisako atsiliepti į žmonių poreikius, prabils mūsų širdžiai.

„Viešpats kupinas užuojautos ir gailestingumo.“ (*Jokūbo 5, 11*) Be galo mylėdamas Jis pasiruošęs išklaudyti klystančiųjų išpažintį ir priimti jų atgailą. Jis laukia menkiausio mūsų dėkingumo, kaip motina laukia pirmosios savo mylimo kūdikio šypsenos. Viešpats nori, kad mes suprastume, kaip nuoširdžiai ir švelniai Jo širdis prisirišusi prie mūsų. Jis ragina mus patikėti sunkumus Jo užuojautai, širdgėlą Jo meilei, žaizdas Jo išgydymui, mūsų silpnumą pakeisti Jo galybe, tuštumą – Jo pilnatve. Nė vienas atėjęs pas Jį nenusivylė. „Pažvelkite į Jį ir pralinksmėkite; niekada jums nereikės kęsti gėdos.“ (*Psalmė 34, 6*)

Tie, kurie ieško Dievo, norėdami slapta išsakyti Viešpačiui savo reikmes ir prašyti pagalbos, nebus nuvilti. „Tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.“ (*Mato 6,6*) Kai Kristus taps mūsų gyvenimo draugu, pajusime neregimos galios veikimą. Žiūrėdami į Jėzų, tapsime panašūs į Jį, žvelgdami į Jį, pasikeisime. Charakteris pasidarys švelnesnis, gesnis ir kilnesnis, tuomet jis tiks Dangaus karalystei. Bendraudami ir draugaudami su Viešpačiu būsime pamaldesni, tyresni ir uolesni. Mūsų maldos bus prasmingesnės. Mes gausime dieviškąjį išsilavinimą, kuris pasireikš gyvenime uolumu ir stropumu.

Siela, kasdien nuoširdžia malda besikreipianti į Dievą pagalbos, paramos ir jėgų, turės didingus siekius, aiškiai pažins tiesą ir supras savo pareigas, sieks kilnių tikslų ir jaus nuolatinį teismo alkį bei troškulį. Jei palaikysime nenutrūkstamą ryšį su Dievu, tai bendraudami su kitais galėsime skleisti mūsų širdyse viešpataujančią šviesą, ramybę ir romumą. Besimeldami Dievui gauname jėgų. Šios jėgos ir nenuilstamos pastangos lavinti protą, giliai mąstyti ir būti atsakingam, paruoš mus gerai atlikti kasdienės pareigas ir išlaikyti romią dvasią bet kuriomis aplinkybėmis.

Kai suartėsime su Dievu, Jis įdės žodžius į mūsų lūpas, kuriais kalbėsime su Juo ar šlovinsime Jo vardą. Jis išmokys mus angelų giesmės, padėkos giesmės mūsų dangiškajam Tėvui. Kiekvienas mūsų poelgis atskleis širdyje gyvenančio Išgelbėtojo šviesą ir meilę. žmogus, kuris gyvena tikėdamas Dievo Sūnumi, yra atsparus visiems vargams.

[94]

* * * * *

„,,Mefsdamiesi nedaugiažodžiaukite kaip pagonys...“ (*Mato 6, 7*)

Pagonys žiūrėjo į savo maldas kaip į nuodėmių išpirką. Juo ilgesnė malda, tuo didesnis nuopelnas. Jeigu savo pastangomis gali pasidaryti šventas, vadinasi, savyje turi kažką, kuo gali džiaugtis ir girtis. Toks maldos supratimas remiasi savęs išpirkimo principu. Jis yra visų klaidingų religijų pagrindas. Fariziejai perėmė pagonišką maldos supratimą, jis neišnyko iki mūsų laikų, jo laikosi net kai kurie vadinantys save krikščionimis. Nustatytų, įprastinių posakių kartojimas, kai širdis nejaučia jokio Dievo poreikio, yra tolygus pagonių daugiažodžiavimui.

Malda nėra nei nuodėmės išpirka, nei nuopelnas, nei dorybė. Daugybė įmantrių žodžių negali prilygti vienam nuoširdžiam troškimui. Labiausiai iškalbingos maldos - tai tik tušti žodžiai, jeigu jie neišreiškia tikrųjų širdies jausmų. Tik iš karštos širdies einanti malda, kai išsakomi nuoširdūs sielos troškimai, tarsi mes viltingai prašome savo žemiškojo bičiulio padaryti malonę, yra tikėjimo malda. Dievas nenori girdėti iškilmingų liaupsių. Tačiau neišsakytas sugniuždytos ir prislėgtos širdies šauksmas, kuri suvokia savo nuodėmę ir visišką silpnumą, randa kelią pas gailestingą Tėvą.

* * * * *

[95]

„,,Kai pasninkaujate, nebūkite paniurę kaip veidmainiai.“ (Mato 6,16)

Pasninkas, pasak Dievo Žodžio, yra kažkas daugiau nei formalus veiksmas. Tai ne vien tik maisto atsisakymas, ašutinės vilkėjimas ir galvos pabarstymas pelenais. Kai pasninkauji tikrai sielvartaudamas dėl nuodėmės, niekada nesistengsi to parodyti.

Pasninko tikslas, kurio liepia laikytis Dievas, yra ne kankinti kūną dėl sielos nuodėmės, o padėti mums suvokti nuodėmės bjaurumą, nusizeminti prieš Dievą ir gauti Jo atleidžiančią malonę. Jis įsakė Izraeliui: „Persioplėškite širdis, o ne drabužius. Grįžkite pas Viešpatį, savo Dievą.“ (Joelio 2,13)

Nieko nepasieksime, jei patys taikysime sau bausmę už nuodėmes ar galvosime, kad savo darbais galime nusipelnyti arba nusipirkti šventųjų dalį. Kai Kristų paklausė: „Ką mums veikti, kad darytume Dievo darbus?“, Jis atsakė: „Tai ir bus Dievo darbas: tikėkite Tą, kurį Jis siuntė.“ (Jono 6, 28-29) Atgailauti - tai nususukti nuo savojo „aš“ ir atsigręžti į Kristų. Kai priimsime Jėzų, kad tikėjimu Jis apsigyventų mūsų širdyse, pasireikš geri darbai.

Jėzus sako: „O tu pasninkaudamas pasitepk [aliejumi] galvą ir nusiprausk veidą, kad ne žmonėms rodytumeis pasninkaująs, bet savo Tėvui, kuris yra slaptoje.“ (Mato 6,17-18) Kad ir ką darytume Dievo garbei, turime daryti džiugiai, o ne budėdami ar reikšdami nepasitenkinimą. Jėzaus religijoje nėra nieko niūraus. Jei krikščionys atrodo niūrūs, tarsi būtų nusivylę savo Viešpačiu, jie neteisingai vaizduoja Jo charakterį ir suteikia progą priešams daryti klaidingas išvadas. Nors krikščionys žodžiais vadina Dievą savo Tėvu, bet niūrumas ir liūdesys rodo pasauliui, kad jie yra našlaičiai.

[96]

Kristus nori, kad mūsų tarnavimas Jam atrodytų patrauklus, nes toks jis yra iš tikrųjų. Atskleiskime už-jaučiančiam Išgelbėtojui savo slaptas širdies mintis ir vargus. Palikime savo naštas kryžiaus papėdėje ir eikime džiaugdamiesi meile To, kuris mus pirmas pamilo. žmonės gali nežinoti apie slapta vykstantį sielos ir Dievo bendradarbiavimą, tačiau Šventosios Dvasios poveikį širdžiai pamatys visi, nes Jis, regintis slaptoje, tau atlygins.

* * * * *

„,,Nesikraukite fošių žemėje...“ (Mato 6,19)

žemėje sukaupti lobiai neamžini; juos gali pavogti vagys, suėsti kandys ir rūdys, sunaikinti ugnis ar audra. „Kur tavo lobis, ten ir tavo širdis.“ (Mato 6, 21) žemiškasis lobis atitraukia mintis nuo dangiškųjų dalykų.

Ano meto žydus valdė godumas pinigams. Atsidavę žemiškiesiems dalykams, jie išstūmė iš sielos Dievą ir tikėjimą. Taip yra ir dabar. Aklas turtų troškimas pavergia, pražūtingai veikia gyvenimą ir nuslopina kilnius siekius, sugadina žmones ir veda į žūtį. Tar-

[97]

navimas šėtonui kupinas rūpesčių, sunkumų, varginančio darbo, o turtai, kuriuos žmonės stengiasi sukaupti žemėje, yra tik laikini.

Jėzus sako: „Verčiau kraukitės lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia, nes kur tavo lobis, ten ir tavo širdis.“ (*Mato 6,20-21*)

Nurodoma krauti lobį danguje. Tik danguje susi-krausime lobį sau. Tik toks lobis iš tikrųjų bus mūsų, nes danguje sukrauti turtai yra amžini. Jų negali sunaikinti nei ugnis, nei vanduo, jų negali atimti joks vagis, suėsti kandys ar rūdys, nes jie yra Dievo rankose.

Šis lobis, kurį Kristus vertina labiau už viską, yra „Jo šventųjų garbingo paveldo turtas.“ (*Efeziečiams 1,18*) Kristus savo mokinius vadina brangakmeniais, brangiu ir ypatingu lobiu. Jis sako: „Tarsi brangakmeniai karūnoje jie žėrės Jo žemėje... Mariuosius padarysiu retesnius už gryną auksą, žmones - retesnius už auksą iš Ofyro.“ (*Zacharijo 9,16; Izaijo 13,12*) Kristus, iš kurio spinduliuoja visa šlovė, žiūri į savo tyrą ir tobulą tautą kaip į atlygį už savo patirtas kančias ir pažeminimą bei meilę jai. Palaimintoji tauta yra Jėzaus šlovės papildymas, nes Jis yra didysis Centras, iš kurio spinduliuoja visa šlovė.

[98] Mes taip pat galime prisijungti prie Jėzaus didžiojo atpirkimo darbo ir dalytis su Juo turtais, įgytais Jo mirtimi ir kančiomis. Apaštalas Paulius Tesalonikos krikščionims rašė: „Kas gi yra mūsų viltis, džiaugsmas ir pasididžiavimo vainikas prieš mūsų Viešpatį Jėzų, kai Jis ateis, jeigu ne jūs?! Taip, jūs esate mūsų garbė ir džiaugsmas!“ (*1 Tesalonikiečiams 2,19-20*) Tai lobis, dėl kurio kviečia mus darbuotis Kristus. Viso gyvenimo darbo vaisius - tai charakteris. Kiekvienas žodis ar poelgis, lydintis Kristaus malonės, uždegs sieloje dangiškųjų dalykų siekį, kiekviena pastanga, padedanti suformuoti krikščionišką charakterį, - tai lobis, kurį mes krauname danguje.

Kur tavo lobis, ten ir tavo širdis . Padėdami kitiems, pa-dedame sau. Kiekvienas, skiriantis savo pinigus ir laiką Evangelijai skelbti, aukoja savo interesus ir meldžiasi už darbą, kuriuo bus pasiektos žūstančios sielos. Jo meilė persiduos kitiems, o jis pats labiau atsiduos Dievui, kad galėtų būti kuo daugiau naudingas.

Paskutiniąją dieną, kai žus žemiškieji turtai, tas, kuris susikrovė lobį danguje, pamatys savo gyvenimo vaisius. Jei mes vadovavomės Kristaus žodžiais, tai susirinkę aplink didįjį baltą sostą, pamatysime atpirktuosius, išgelbėtus mūsų darbo dėka, ir sužinosime, kad vienas padėjo išgelbėti kitus, o tie - dar kitus. Mes pamatysime savo darbo rezultata - didžiulę minią, patekusią į dangų. Susirinkusieji sudės vainikus prie Jėzaus kojų ir garbins Jį visą amžinybę. Džiugūs Kristaus darbininkai pamatys atpirktuosius, kurie dalijasi šlove su Atpirkėju! Koks brangus bus dangus tiems, kurie ištikimai dirbo žmonių gelbėjimo darbą!

[99] „Jeigu esate su Kristumi prikelti, siekite to, kas aukštybėse, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje.“ (*Kolosiečiams 3,1*)

* * * * *

„,,Jei tavo akis sveika, visam tavo kūnui bus šviesu.“ (Mato 6, 22)

Dori ketinimai, atsidavimas Dievui visa širdimi - tokie buvo Išgelbėtojo žodžiai. Turime tvirtai ir nuoširdžiai stengtis, kad išvystume tiesą ir paklustume jai bet kuria kaina. Tada būsime Dievo apšviesti. Tikrasis pamaldumas prasideda tada, kai nebenuolaidžiuojama nuodėmei. Tada mūsų širdis prabilo kaip apaštalo Pauliaus: „Pamiršęs, kas už manęs, aš veržiuosi pirmyn, į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Kristuje Jėzuse. O taip! Aš iš tikrųjų visa laikau nuostoliu palyginti su Kristaus Jėzaus, mano

Viešpaties, pažinimo didybe. Dėl Jo aš ryžausi visko netekti ir viską laikau sąšlavomis, kad tik laimėčiau Kristų.“ (*Filipiečiams 3,13-14. 8*)

Kai akis aptemdo savimeilė, aplink pasidaro tamsu. „Jeigu tavo akis nesveika, visas tavo kūnas skendės tamsoje.“ (Mato 6, 23) Ši baidi tamsa apgaubė užsispyrusius, netikinčius žydus ir neleido įvertinti charakterio ir misijos To, kuris atėjo išgelbėti juos iš nuodėmių.

Pasidavimas pagundai prasideda tada, kada pradėdame svyruoti ir nepasitikėti Dievu. Jei mes visiškai neatsiduosime Dievui, liksime tamsoje. Besąlygiškai neatsidavę Dievui, paliekame praviras širdies duris, pro kurias gali patekti šėtonas ir savo gundymais išvesti mus iš kelio. Jis žino, kad, nusilpus mūsų dvasios regėjimui, tikėjimo akimis negalėsime matyti Dievo, tuomet neliks kliūčių nuodėmei.

Nuodėmingų aistrų viešpatavimas rodo sielos aklumą. Nuolat nuolaidžiaudami tokiai aistrai vis labiau nutolstame nuo Dievo. Jei einame šėtono pasiūlytu keliu, mus apgaubia blogio šešėliai, ir kiekvienas žingsnis veda gilyn į tamsą ir pagilina širdies aklumą.

Dvasinį pasaulį valdo tie patys gamtos dėsniai. Tamsoje gyvenantis žmogus praranda regėjimo galią. Jį apsupa tamsesnė nei vidurnakčio tamsa, ir ryškiausias vidurdienis jam nebenušvis. Jis „vaikščioja tamsoje ir nežino kur einas, nes tamsa užgulė jam akis.“ (*I Jono 2, 11*) Nuolat nuolaidžiaudamas blogiui, užsispyrusiai ignoruodamas dieviškosios meilės kreipimąsi, nusidėjėlis praranda gėrio potraukį, nebesiekia Dievo, todėl nebesugeba priimti Dangaus šviesos. Nors meilės kupinas malonės kvietimas dar skamba, šviesa žėri taip pat skaisčiai kaip ir anksčiau, tačiau balsas nepasiekia apkurtusių ausų, o šviesa - aptemusių akių.

Dievas niekada visiškai neapleidžia nė vienos pa-klydusios sielos, kol dar išlieka bent mažiausia viltis ją išgelbėti. Žmogus nusisuka nuo Dievo, o ne Dievas nuo jo. Mūsų dangiškasis Tėvas lydi mus, kreipiasi į mus, įspėja, užtikrina savo gailėstingumą, kol mato, kad palankios galimybės ir privilegijos jau išnaudo tos. Tada atsakomybė krinta ant nusidėjėlio pečių. Priešindamasis Dievo Dvasiai ir neapkęsdamas šiandienos šviesos, jis neapkęs ir ryškesnės rytdienos šviesos. Taip pamažu žmogus smunka, galiausiai šviesa jau negalės jo paveikti, ir jis neatsilieps į Dievo Dvasios veikimą. Tada jame buvusi šviesa virs tamsybe (*žr. Luko 11, 35*). Anksčiau suprasta tiesa pasirodys tokia nesuprantama, kad tik padidins sielos aklumą.

* * * * *

„Niekas negaki tarnauti, dviem šeimininkams...“ (Mato 6, 24)

Kristus nesako, kad žmogus neturėtų tarnauti dviem šeimininkams, bet teigia, kad tai neįmanoma. Dievo ir mamonos interesai niekuo nesusiję ir neturi nieko bendra. Kur krikščionio sąžinė įspėja susilaikyti, atsisakyti, sustoti, ten susirūpinęs žemiškais reikalais žmogus peržengia ribą, nuolaidžiauja savanaudiškiems polinkiams. Vienoje pusėje yra išsižadantis savęs Kristaus sekėjas, kitoje - nuolaidžiaujantis sau, mylintis pasaulį žmogus, besivaikantis madų, pasidavęs lengvabūdiškumui ir lepinantis save uždraustais malonumais. Krikščionis negali pereiti į kitą pusę.

Niekas negali užimti neutralios pozicijos. Nėra vi-durinės grupės, kuri nei mylėtų Dievą, nei tarnautų teisumo priešui. Kristus turi gyventi savo sekėjuose ir dirbti panaudodamas jų gebėjimus. Dėl to jie turi pasiduoti Jo valiai ir veikti su Jo Dvasia. Tada jie gyvens, tikriau, gyvens ne jie, o Kristus juose. Tas, kuris tik iš dalies atsiduoda Dievui,

yra valdomas kitos jėgos, klauso kito balso, kurio šnibždėjimai yra visiškai priešingi Dievo balsui. Tarnavimas pasidalijus pusiau patraukia žmogų į priešų pusę ir paverčia tikru tamsos valdovo kareiviu. Žmonės, kurie vadina save Kristaus kariais, bet stoja į šėtono sąjungą ir padeda jam, parodo, kad yra Kristaus priešai ir išduoda šventą tikėjimą. Jie tampa grandimi, siejančia šėtoną su tikraisiais Kristaus kariais, tada priešas gali užvaldyti jų širdis.

Tvirčiausia mūsų pasaulio blogio tvirtovė nėra ne-tinkamas atmesto nusidėjėlio ar smukusio atstumtojo gyvenimas, o gyvenimas, kuris atrodo doras, garbingas ir kilnus, nors jame slypi nuodėmė, nuolaidžiavimas blogiui. Sielai, slapta kovojančiai su didele pagunda, drebančiai ant pražūties bedugnės krašto, toks pavyzdys yra stipriausias gundymas. Žmogus, kuris gerai supranta tiesą, gyvenimo esmę, suvokia, kas yra garbingumas, bet sulaužo nors vieną švento Dievo Įstatymo įsakymą, paverčia pagunda iš Jo gautas puikias dovanas. Gabumai, talentai, užuojauta, kilnūs ir geri darbai gali tapti šėtono jauku kitoms širdims suvilioti ir jas pražudyti tiek šiame, tiek būsimajame gyvenime.

„Nemylėkite pasaulio, nei to, kas yra pasaulyje. Jei kas myli pasaulį, nėra jame Tėvo meilės, nes visa, kas pasaulyje, tai kūno geismas, akių geismas ir gyvenimo puikybė, o tai nėra iš Tėvo, bet iš pasaulio.“ (1 Jono 2, 15-16)

[103]

* * * * *

„Perdaug nesirūpinkite...“ (Mato 6, 25)

Dievas, kuris davė tau gyvybę, žino, kad tau reikalingas maistas gyvybei palaikyti. Tas, kuris sukūrė kūną, žino, kad tau reikia drabužių. Ar Tas, kuris davė didelę dovaną, neduos visko, kad tau nieko netrūktų?

Jėzus atkreipė klausytojų dėmesį į paukščius, kurie gieda linksmas giesmeles niekuo nesirūpindami; jie nei sėja, nei pjauna, dangiškasis Tėvas pasirūpina jais. Taigi Jėzus klausia: „Argi jūs ne daug vertesni už juos?“ (Mato 6, 26)

Nei žvirblelis be Dievo žinios nenukrenta,
 Nesuklumpa be Dievo žinios nei žmogus,
 Nes pats Viešpats šalia ir bet kur Jis ištiesia mums ranką,
 Jam kiekvienas yra brangus.
 Jis nušluosto kiekvieną ašarą karčią.
 Nepaliks Jis širdies - niekada, niekada, niekada! —
 Kuri tiki tik Juo ir džiaugsme, ir kai graso bėda.

Kalnų atšlaitės ir laukai mirgėjo nuo gėlių. Gaivų rytą rodydamas į rasotą žalumą, Jėzus tarė: „Pasižiūrėkite, kaip auga lauko lelijos.“ (Mato 6, 28) Žmonės gali nukopijuoti grakščias augalų ir gėlių formas bei švelnias spalvas, tačiau koks prisilietimas gali suteikti gyvybę gėlei ar žolei? Kiekvieną pakelės žiedą sukūrė ta pati galia, kuri sukūrė žvaigždėtus pasaulius aukštybėse. Visi kūriniai pulsuoja gyvybe, ateinančia iš didžio Dievo, Jo ranka apengė laukų gėles turtingesniu apdaru negu žemės karalių. „Jeigu Dievas taip apengia laukų gėlę, kuri šiandien žydi, o rytoj metama į krosnį, tai argi Jis dar labiau nepasirūpins jumis, mažatikiai?“ (Mato 6,30)

[104]

Jėzus sukūrė gėles ir išmokė žvirblį čirškėti. Jis sako: „Pasižiūrėkite, kaip auga laukų lelijos, įsižiūrėkite į padangių sparnuočius.“ Iš gamtos grožio jūs galite sužinoti apie Dievo išmintį daugiau nei mokyti žmonės. Ant lelijos žiedlapių Dievas užrašė jums žinią, kurią supranta tik širdis, palikusi nepasitikėjimą, savanaudiškumą ir gniuždančius

rūpesčius. Kodėl Jis davė mums čiulbančius paukščius ir švelnius žiedus? Jis davė, nes tėviškai mus mylėjo ir siekė nušviesti ir džiuginti mūsų gyvenimo kelią. Be gėlių ir paukščių mes galėjome turėti visa, ko reikia egzistavimui, tačiau Dievas neapsiribojo tuo, kad duotų žmogui tik tai, kas būtina fiziniams poreikiams patenkinti. Jis papuošė žemę ir dangų nuostabiais vaizdais, norėdamas parodyti savo meilę ir rūpestį mumis. Visų sukurtų dalykų grožis atspindi Jo šlovę. Jei Viešpats panaudojo tokį begalinį meistriškumą kurdamas gamtos lobius, kad būtume laimingi ir džiaugsmingi, ar galime abejoti, kad Jis išlies mums visus reikalingus palaiminimus?

Pasižiūrėkite, kaip auga lauko lelijos. Kiekviena gėlė praskleisdama žiedlapius saulės šviesai, paklūsta tokiems pat didiesiems dėsniams, kurie valdo žvaigždes; o koks išties gražus, mielas ir paprastas atrodo gėlės gyvenimas! Gėlių grožiu Dievas nori atkreipti mūsų dėmesį į krikščioniško charakterio patrauklumą. Tas, kuris sukūrė ryškiaspalvius žiedus, dar labiau nori, kad siela apsigaubtų Kristaus charakterio grožiu.

[105]

„Pasižiūrėkite, kaip auga lauko lelijos“, - sako Jėzus. Pasižiūrėkite, kaip iš šaltos, tamsios žemės ar iš upės dugno dumblo pasirodę šie augalėliai pražysta visu grožiu ir skleidžia nuostabų aromata. Kas galėtų pagalvoti apie grožį, pamatęs šiurkštų rudą lelijos svogūnėlį? Kai, palijus lietui ir nušvitus saulei, jame Dievo valia atsiskleidžia paslėpta gyvybė, žmonės žavisi grakščia ir gražia išvaizda. Taip Dievo gyvenimas atsiskleis ir kiekvieno žmogaus sieloje, kuris pasiduos Jo malonės veikimui, nužengiančiam ant kiekvieno kaip lietaus ar saulės šviesos palaima. Dievo Žodis sukuria gėles, tas pats Žodis ir mums suteiks puikias Šventosios Dvasios dorybes.

Dievo Įstatymas yra meilės Įstatymas. Viešpats apsupo mus grožiu, norėdamas parodyti, kad mes žemėje gyvename ne tik tam, kad ją raustume, kastume ir statytume, dirbtume ar verptume, bet Kristaus meile padarytume gyvenimą šviesų, džiaugsmingą ir gražų, kaip tai daro gėlės, kad džiugintume kitų gyvenimą meilės tarnavimu.

Tėvai ir motinos, mokykite vaikus rodydami gėlių pavyzdį. Nusiveskite juos į pievą ar sodą, susėskite po lapotais medžiais ir aiškinkite, kaip skaityti gamtoje parašytą Dievo meilės žinią. Pasakojimus apie Jį susiekite su paukščiais, gėlėmis, medžiais. Tegu vaikams visame grožyje pamato Dievo meilės žmogui apraišką. Parodykite vaikams, kad jūsų tikėjimas teikia džiaugsmą. Tegu jūsų lūpose visada skamba gerumo įstatymas.

[106]

Mokykite vaikus, kad beribė Dievo meilė gali pakeisti jų prigimtį, ir jie gali gyventi darnoje su Viešpačiu. Paaiškinkite jiems, kad Jis padarys gyvenimą gražų kaip gėlių. Padėkite jiems suvokti, kad rinkdami gražius žiedus jie atmintų: Tas, kuris sukūrė gėles, yra nepalyginamai gražesnis už jas. Taip jų širdelės tarsi augalo ūseliai laikysis už Jo. Tas, kuris visas yra malonumas, taps jų kasdieniu pašnekovu ir geriausiu bičiuliu, o jų gyvenimas pasikeis pagal Jo tyrumo pavyzdį.

* * * * *

„Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės...“ (Mato 6, 33)

Kristaus besiklausantys žmonės susirūpinę laukė, kada bus paskelbtas žemiškosios karalystės atkūrimas. Kai Jėzus kalbėjo jiems apie Dangaus lobius, daugumai žmonių kilo klausimas: kaip sąjunga su Juo pagerins jų tautos padėtį pasaulyje? Jėzus parodė, kad rūpindamiesi daugiausia žemiškais dalykais, jie tampa panašūs į aplinkines pagonių tautas, gyvenančias taip, tarsi nebūtų Dievo, kuris švelniai rūpinasi savo kūriniams.

„Visų tų dalykų, - sako Jėzus, - vaikosi šio pasaulio pagony. O jūsų Tėvas žino, kad viso to jums reikia. Jūs pirmiausia ieškokite Dievo karalystės ir Jo teisumo, o visa tai

[107]

bus jums pridėta.“ (*Luko 12, 30; Mato 6, 32-33*) Aš atėjau atidaryti jums meilės, teismo ir ramybės karalystės vartus. Atverkite savo širdis, kad priimtumėte šią karalystę, ir tarnavimas jai tebus svarbiausiu dalyku! Nors tai yra dvasinė karalystė, bet nebūgštaukite, kad nebus pasirūpinta jūsų reikmėmis šiame gyvenime. Jei pradėsite tarnauti Dievui, turinčiam visą valdžią danguje ir žemėje, Jis pasirūpins jumis.

Jėzus neliepia apleisti save, tačiau moko, kad Viešpats turi būti mums ir Pirmasis, ir Paskutinis, ir Svarbiausias. Neturime užsiimti tokiu verslu ar darbu, ieškoti malonumų, kurie kliudytų įsitvirtinti mūsų charakteryje ir pasireikšti gyvenime Jo teisumui. Ką tik darytume, darykime iš širdies kaip Viešpačiui.

Gyvendamas žemėje, nuolat atskleisdamas žmonėms Dievo šlovę ir pajungdamas visa savo dangiškojo Tėvo valiai, Jėzus parodė, kad gyvenimas turi būti šventas visur, turime būti ištikimi net mažuose dalykuose. Jis patikina mus, kad viskas, ko reikia šiame gyvenime, *bus pridėta*, jei seksime Jo pavyzdžiu. Skurde ar turte, ligoje ar sveikatoje, paprastume ar išmintyje - visokiomis aplinkybėmis yra numatyti Dievo malonės pažadai.

[108] Galingoji Dievo ranka palaiko kiekvieną žmogų, kad ir koks menkas jis būtų, kai jis kreipiasi pagalbos. Žemės turtai pražus, tačiau gyvenantis Dievui žmogus išliks su Juo. „Praeina pasaulis ir jo geismai. Kas vykdo Dievo valią, tas išlieka per amžius.“ (*1 Jono 2,17*) Aukšiniai Dievo miesto vartai atsivers, kad priimtų tuos, kurie gyvendami žemėje ir kęsdami vargus, patirdami netektis, išmoko ieškoti Dievo vadovavimo ir išminties, paguodos ir vilties. Angelų giesmės pasveikins juos, gyvybės medis duos jiems vaisių. „Nors kalnai imtų kilnotis ir kalvos - svirduliuoti, Mano meilė niekada nuo tavęs nesitrauks, Mano ramybės sandora nesusvyruos“, - sako Viešpats, kuris tavęs pagailėjo.“ (*Izaijo 54,10*)

„Taigi nesirūpinkite rytdiena... Kiekvienai dienai gana savo vargo.“ (Mato 6, 34)

Jei atsidavėte Dievui ir dirbate Jo darbą, jums nereikia rūpintis rytojumi. Tas, kuriam jūs tarnaujate, žino pabaigą nuo pradžios. Rytdienos įvykiai, paslėpti nuo jūsų, atsiveria Jam, Visagaliui.

[109] Kai pradėdame ką nors daryti pasikliaudami savo išmintimi, tai užsikrauname našta, kurios ant mūsų pečių Dievas neuždėjo. Stengdamiesi panešti ją be Viešpaties pagalbos, mes prisiimame atsakomybę, kuri priklauso Dievui, ir pastatome save į Jo vietą. Mes galime nerimauti, tikėtis pavojų ir netekčių ir tai tikrai nutiks, bet jei iš tikrųjų tikime, kad Dievas myli mus ir linki mums gero, turėtume liautis baimintis dėl ateities. Turime pasitikėti Dievu, kaip vaikas pasitiki mylinčiais tėvais. Tada išnyks mūsų rūpesčiai ir vargai, nes mūsų valia įsilies į Dievo valią.

Kristus nepažadėjo, kad šiandien padės nešti rytdienos našta. Jis pasakė: „Gana tau Mano malonės.“ (*2 Korintiečiams 12, 9*) Kaip kadaise maną dykumoje, Jis teikia savo malonę kasdien ir patenkina dienos poreikius. Kaip Izraelio tauta klajodama dykuma, mes galime rasti kiekvieną rytą tai dienai skirtos Dangaus duonos.

Tik ši diena yra mūsų, ir ją mes turime pragyventi Dievui. Šią dieną mes turime pavesti Kristui visus savo ketinimus, planus ir rūpesčius, nes Jis mumis rūpinasi. „Laiduoju tikrai žinąs, ką užsimojau dėl jūsų, - tai Viešpaties žodis, - dėl jūsų gerovės, o ne dėl žalos! Noriu jums suteikti vilties sklidiną ateitį... Grįžimu ir atsidavimu būsite išgelbėti; ramybė ir pasitikėjimas - jūsų jėga.“ (*Jeremijo 29,11; Izaijo 30,15*)

Jeį šauksiesi Viešpaties ir ieškosi Jo kiekvieną dieną, jei norėsi būti laisvas ir džiaugtis Viešpačiu Dievu, jei su džiugia širdimi atsiliesi į gailėstingą Jo kvietimą ir užsidėsi Kristaus našta - paklusnumo ir tarnavimo našta - tai visi tavo nepasitenkinimai liausis, visi

sunkumai bus pašalinti, visos nerimą keliančios problemos, su kuriomis susiduri dabar, bus išspręstos.

[110]

Viešpaties Malda

* * * * *

„„,Todėl melskitės taip...“ (Mato 6, 9)

ūsų Išgelbėtojas du kartus pateikė maldos pavyzdį: pirmą kartą, kai sakė Kalno pamokslą miniai, o antrą - praėjus keliems mėnesiams, kai meldėsi su mokiniais. Mokiniai trumpam buvo pasitraukę nuo savo Viešpaties ir grįžę rado Jį bendraujantį su Dievu. Nepastebėdamas jų, Išgelbėtojas tęsė savo maldą garsiai. Jo veidas švytėjo dangiškąja šviesa. Atrodė, kad Jis stovi prieš Nematomąjį, o Jo žodžiai dvelkė gyvybinga jėga, kuri suteikiama kalbantis su Dievu.

[111]

Besiklausančių mokinių širdys buvo labai sujaudintos. Jie ne kartą matė, kaip Jėzus ilgas valandas praleisdavo vienas, bendraudamas su savo Tėvu. Išstis dienas Jis tarnaudavo minioms, kurios susirinkdavo prie Jo, ir atskleisdavo joms klaidingus rabinų samprotavimus. Šis nepaliaujamas darbas dažnai Jį išsekindavo. Motina, broliai ir netgi Jo mokiniai baiminosi, kad Jam tai gali kainuoti gyvybę. Tačiau jie matydavo, kad, baigęs varginančią dieną, Jis pasitraukdavo maldai. Kai grįždavo, Jo veidas spindėdavo ramybe, kuri atgaivindavo aplinkinius. Praleidęs keletą valandų su Dievu, kiekvieną rytą Jis vėl eidavo nešti žmonėms Dangaus šviesą. Mokiniai pastebėjo ryšį tarp maldos ir Jo žodžių bei veiksmų galios. Todėl dabar Jo maldos klausėsi nuolankiai ir su pagarbia baime. Jėzui baigus maldą, mokiniai, suvokę didžiulį poreikį melstis, paprašė: „Viešpatie, išmokyk mus melstis.“ (Luko 11,1)

Maldos pavyzdyje, kuri jiems pateikė Jėzus, nebuvo naujų minčių. Jis pakartojo tai, ko mokė anksčiau. Jis tarsi sakė: „Turite suprasti, ką jau esu kalbėjęs. Visa tai turi gilią prasmę, kurios jūs dar nesupratote.“

Tačiau Išgelbėtojas neteigia, kad mūsų malda turi apsiriboti Jo pasakytais žodžiais. Priėmęs žmogišką būtį, Jis pateikia savo maldos pavyzdį tokiais paprastais žodžiais, kurie priimtini net mažam vaikui. Tačiau net įprastais žodžiais tariama malda yra tokia išsami, kad jos svarbos niekada negalės visiškai suvokti šviesiausieji žmonijos protai. Jėzus moko dėkingiems ateiti pas Dievą, atskleisti savo reikmes, išpažinti nuodėmes ir prašyti Jį malonės, remiantis duotais pažadais.

* * * * *

„„,Kai melsitės, sakykite: „Tėve mūsų...““ (Luko 11, 2)

Jėzus moko mus vadinti savo Tėvą mūsų Tėvu. Jis nesigėdija mus vadinti broliais (žr. *Hebrajams 2, 11*). Iš-gelbėtojo širdis pasiruošusi ir trokšta pasveikinti mus kaip Dievo šeimos narius, todėl nuo pirmųjų žodžių: Tėve mūsų, kuriais turime kreiptis į Dievą, Jis užtikrina mūsų dievišką giminybę su Juo.

[112]

Šie žodžiai skelbia nuostabią tiesą, kupiną paguodos ir padrąsinimo: Dievas myli mus kaip savo Sūnų. Tai Jėzus pasakė apie mokinius ir savo paskutine malda: „Tu... juos myli taip, kaip Mane mylėjai.“ (Jono 17,23)

Šį pasaulį, į kurį kėsinasi ir kurį žiauriai bei despotiškai valdo šėtonas, Dievo Sūnus didžiausiu meilės žygdarbiu vėl sujungė su Jehovos sostu. Kai ši pergalė buvo pasiekta, kerubai, serafai ir nesuskaičiuojami nepuolusiųjų pasaulių pulkai giedojo šlovės giesmes Dievui ir Avinėliui. Jie džiaugėsi, kad puolusiai žmonijai atsivėrė išgelbėjimo vartai, kad žemė bus išvaduota iš nuodėmės prakeikimo. Kaip turėtų džiaugtis tie, kuriems parodyta ši nuostabioji meilė!

Argi mes galime abejoti, svyruoti ir jaustis tarsi naš-laičiai? Jėzus prisiėmė žmogiškąją prigimtį, kad išgelbėtų Įstatymo laužytojus. Jis visu kuo tapo panašus į mus, kad mes gautume amžinąją ramybę ir būtume tikri dėl ateities. Mes turime Užtarėją danguje, ir tas, kuris pripažįsta Jį kaip savo asmeninį Išgelbėtoją, nebus paliktas kaip našlaitis vienas nešti savo nuodėmių našą.

„Mylimieji, mes dabar esame Dievo vaikai... O jei esame vaikai, tai ir pavaldėtojai. Mes Dievo pavaldėtojai ir pavaldėtojai drauge su Kristumi, jeigu su Juo kenčiame, kad su Juo būtume pagerbti... Dar nepasirodė kas būsime. Mes žinome, kad kai Jis pasirodys, būsime panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra.“ (1 Jono 3, 2; Romiečiams 8,17-18)

Pirmasis žingsnis, vedantis pas Dievą - pažinti ir įtikėti „meile, kuria Dievas mus myli“ (1 Jono 4,16), nes tik Jo meilė mus traukia prie Jo.

Dievo meilės pažinimas skatina atsisakyti savanau-diškumo. Vadindami Dievą Tėvu, pripažįstame visus Jo vaikus savo broliais. Mes esame didžiulės žmonijos dalis, vienos šeimos nariai. Todėl melstis turėtume ir už save, ir už savo artimus. Jei siekiame palaiminimo tik sau, tai meldžiamės neteisingai.

Pasak Jėzaus, beribis Dievas suteikia mums privilegiją kreiptis į Jį ir vadinti Tėvu. Susimąstykite, ką tai reiškia. Jokie tėvai žemėje niekada taip nuoširdžiai nesimeldė už paklydusį sūnų, kaip mūsų Kūrėjas meldėsi už Įstatymo laužytojus. Nė vienas žmogus niekada neragino užkietėjusio nusidėjėlio atgailauti taip švelniai ir su tokia meile kaip Viešpats. Dievas gyvena kiekvienuose namuose. Jis girdi kiekvieną žodį, išklauso kiekvieną maldą, išgyvena kiekvienos sielos širdgėlą ir nusivylimus. Jis mato žmogaus elgesį su tėvu, motina, seserimis, broliais, draugais ir kaimynais. Jis rūpinasi mūsų reikmėmis, o Jo meilė, malonė ir gailestingumas nuolatos tenkina mūsų poreikius.

Jei vadiname Dievą Tėvu, tai laikome save Jo vaikais, vadovaujamės Jo išmintimi ir esame klusnūs visur ir visame, žinome, kad Jo meilė mums nesikeičia, ir pripažįstame Jo planą mūsų gyvenimui. Kadangi esame Dievo vaikai, tai Jo garbė, Jo charakteris, Jo šeima, Jo darbas bus mūsų svarbiausias rūpestis. Džiaugsmingai pripažinsime ir gerbsime savo giminytę su Dangaus Tėvu ir kiekvienu Jo šeimos nariu. Nuoširdžiai dirbsime Jo šlovei ir mūsų brolių gerovei, nors mūsų darbai atrodytų menkaverčiai.

Kuris esi danguje. Į Tą, į kurį Kristus liepia žiūrėti kaip į Tėvą, kuris yra „danguje; Jis daro visa, kas Jam patinka.“ Jo globoje galime gyventi saugiai ir pasitikėdami sakyti: „Kai apima baimė, aš pasitikiu Tavim.“ (Psalms 115, 3; 56, 4)

* * * * *

„„Teesie šventas Tavo vardas...“ (Mato 6, 9)

Kad Dievo vardas būtų šventas, žodžius, kuriais kreipiamės į Aukščiausiąją Esybę, reikia tarti pagarbiai. „Šventas ir šiurpulingas Jo vardas!“ (Psalms 111, 9) Niekada negalima nerūpestingai tarti Dievo vardo ar nepagarbiai kreiptis į Jį. Kai meldžiamės, įeiname į Aukščiausiojo priimamąjį, todėl turime žengti pas Jį jausdami šventą pagarbą baimę.

[113]

[114]

Angelai užsidengia veidus Jo akivaizdoje. Šventi kerubai ir serafai artinasi prie Jo sosto su pagarbiu nuolankumu. Todėl mes, ribotos, nuodėmingos būtybės, turėtume stoti prieš Viešpatį, mūsų Kūrėją, dar pagarbiau nusizėminę!

[115] Gerbti Viešpaties vardą reiškia kur kas daugiau. Mes, kaip žydai Kristaus laikais, galime rodyti didžiausią išorinę pagarbą Dievui, bet nuolat žeminti Jo vardą. Viešpaties vardas reiškia, kad Jis „yra gailestingas ir maloningas Dievas, lėtas pykti, gausus gerumo ir ištikimybės, ...atleidžiantis kaltę, nusižengimą ir nuodėmę (Išėjimo 34, 6-7). Kristaus Bažnyčia bus vadinama: „Viešpats yra mūsų teisumas.“ (Jeremijo 33, 16) Tokį vardą gaus kiekvienas Kristaus sekėjas. Tai yra Dievo vaikų palikimas. Šeima vadinama Tėvo vardu. Kai Izraelio tautą užklupo nelaimės ir sunkūs išmėginimai, pranašas Jeremijas meldėsi: „...Tavo vardu mes vadinami; neapleisk mūsų!“ (Jeremijo 14, 9)

Dievo vardą gerbia dangaus angelai ir nepuolusiųjų pasaulių gyventojai. Kai meldiesi: „Teesie šventas Tavo vardas“, prašai, kad Dievo vardas būtų šventas šiame pasaulyje, šventas tavyje. Dievas pripažino tave žmonių ir angelų akivaizdoje savo vaiku. Todėl melskis, kad nepiktžodžiautum „tam gražiam vardui, kuriuo esi pavadintas.“ (žr. Jokūbo 2, 7) Dievas siunčia tave į pasaulį kaip savo atstovą. Kiekvienu savo poelgiu skelbk Dievo vardą. Šiuo prašymu raginama ugdyti Jo charakterį. Tu negali gerbti Jo vardo ir atstovauti Jam pasaulyje, jei negyveni kaip Jis ir nerodai Jo charakterio. Tik priėmęs Kristaus malonę ir teisumą gali gyventi krikščioniškai.

* * * * *

„Teateinie Tavo karalystė...“ (Mato 6,10)

Dievas yra mūsų Tėvas. Jis myli ir rūpinasi mumis kaip savo vaikais. Jis yra ir didysis Visatos Karalius. Jo karalystės interesai yra mūsų interesai, todėl mes turime prisidėti, kad ji būtų įkurta.

[116] Kristaus mokiniai laukė greito Jo Šlovės karalystės atėjimo, bet meldamasis šia malda, Jėzus nenurodė, kad ta Karalystė ateis dabar. Todėl jie turėjo melsti, kad ji prisiartintų. Šis prašymas užtikrina, kad ji tikrai ateis. Nors jie nematys Šlovės karalystės savo gyvenimo die-nomis, bet Jėzus liepia melstis už ją. Malda įrodo, jog žadėtoji Karalystė tikrai ateis Dievo numatytu metu.

Dievo Malonės karalystė jau prisiartinio, nes diena iš dienos nuodėmingos ir maištaujančios širdys atsiduoda Jo meilei. Tačiau Jo Šlovės karalystė neprasisdės, kol Kristus neateis į šį pasaulį antrąjį kartą. „Karalystė, valdžia ir didybė visų karalysčių po dangumi bus atiduota Aukščiausiojo šventiesiems.“ (Danieliaus 7, 27) Jie pavaldės Karalystę, paruoštą „nuo pasaulio sukūrimo.“ (Mato 25, 34) Tada Kristus gaus savo didžiąją valdžią ir viešpataus.

Dangaus vartai atsivers. Su miriadais ir tūkstančiais šventųjų mūsų Išgelbėtojas ateis kaip Karalių Karalius ir Viešpačių Viešpats. Jis „bus Karalius visoje žemėje, tą dieną bus vienas Viešpats ir vienas Jo vardas... Štai Dievo padangtė tarp žmonių. Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus Jo tauta, o pats Dievas bus su jais.“ (Zacharijo 14, 9; Apreiškimo 21, 3)

[117] Tačiau prieš Jam ateinant, pasak Jėzaus, „bus paskelbta ši Karalystės Evangelija visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms.“ (Mato 24, 14) Jo Karalystė neateis, kol Jo malonės Geroji naujiena nepasiekis viso pasaulio. Taigi atsiduodami Dievui ir laimėdami Jam sielas, pagreitinsime Jo karalystės atėjimą. Tik tie, kurie pasišvenčia tarnauti Jam ir sako: „Štai aš, siųsk mane“ (Izaijo 6, 8), kad akliems atvertų akis, kad „jie iš tamsybių gręžtųsi į šviesą, nuo šetono galybės - į Dievą, ir tikėdami Jį, gautų nuodėmių atleidimą

bei dalį su pašventintaisiais“ (*Apaštalų darbu 26, 18*), - nuoširdžiai meldžiasi: „Teateinie Tavo karalystė.“

* * * * *

„,,Teesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje.“ (Mato 6,10)

Dievo valia yra išreikšta šventojo Įstatymo priesakais, o Įstatymo principai yra Dangaus principai. Aukščiausias pažinimas, kurio siekia dangaus angelai, yra Dievo valios pažinimas, o jų garbingas tarnavimas yra Jo valios vykdymas, kuriam jie skiria visas jėgas.

Tačiau danguje Dievui tarnaujama dvasia, o ne pagal raidę. Kai šėtonas sukurstė maištą prieš Jehovos Įstatymą, mintis, kad egzistuoja Įstatymas, angelams sukėlė naujų minčių. Angelai tarnauja Dievui ne kaip tarnai, o kaip sūnūs. Tarp jų ir Kūrėjo vyrauja tobula vienybė. Jiems klusnumas nėra katorga. Meilė Dievui paverčia jų tarnystę džiaugsmu. Todėl kiekvienoje sieloje, kurioje gyvena Kristus - garbės viltis, aidu atsikartoja Jo žodžiai: „Mano džiaugsmas - vykdyti Tavo valią, Mano Dieve, Tavo Įstatymą turiu širdyje!“ (*Psalms 40, 9*)

Melsdamiesi „Teesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje“ mes prašome, kad užsibaigtų blogio viešpatavimas žemėje, kad pasitrauktų visiems laikams nuodėmė ir kad būtų atkurta teisumo Karalystė. Tada žemėje, kaip ir danguje bus įgyvendinti visi geri užmojai (*žr. 2 Tesalonikiečiams 1,11*).

[118]

* * * * *

„,,Kasdienės mūsų duonos duok^mums šiandien...“ (Mato 6,11)

Pirmoje pateiktosios maldos dalyje Jėzus mokė apie Dievo vardą, Jo karalystę ir Jo valią: reikia gerbti Dievo vardą, kurti Jo karalystę ir vykdyti Jo valią. Kai tarnavimas Dievui taps svarbiausiu mūsų gyvenimo dalyku, galėsime prašyti ir tikėtis, kad bus patenkinti visi poreikiai. Jei išsižadėjome savęs ir atsidavėme Kristui, esame Dievo šeimos nariai, todėl viskas Tėvo namuose yra mūsų. Mums pasiekiami visi Dievo lobiai ne tik šiame, bet ir būsimajame pasaulyje. Angelų tarnavimas, Šventosios Dvasios dovanos, net Jo tarnų darbai - visa tai dėl mūsų. Pasaulis ir visa, kas jame, priklauso mums tiek, kiek jis pasitarnauja mūsų gerovei. Net nedorėlių priešiškus virsta palaiminimu, nes ruošia mus dangui. Jei mes - Kristaus, tai viskas yra mūsų (*žr. 1 Korintiečiams 3, 21. 23*).

Tačiau mes esame panašūs į vaikus, kurie dar ne-pradėjo valdyti turto. Dievas dar nepatikėjo mums brangaus lobio, kad klastingas šėtonas neapgautų mūsų, kaip jis apgavo pirmąją porą Edeno sode. Kristus saugoja mūsų paveldą nuo grobiko kėslų. Kaip vaikai, kuriems dar nepatvirtintos paveldėjimo teisės, kasdien gauname tai, kas reikalinga kiekvienai dienai. Tačiau turime nepaliaudami melsti: „Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien...“ (*Mato 6, 11*) Nenusi-minkime, jeigu jos neužteks rytojui, nes Jis pažadėjo: „Pasitikėk Viešpačiu ir daryk gera, tada gyvensi krašte ir būsi saugus.“ Dovydas sako: „Buvau jaunas ir pasenau, tačiau nemačiau nei Dievo paliktojo teisojo, nei jo vaikų, prašančių duonos.“ (*Psalms 37, 3. 25*) Dievas, pasiuntęs varnus, kad pamaitintų pranašą Eliją prie Kerito upelio, nepraeis pro savo ištikimus, pasiaukojančius vaikus. Apie teisųjį parašyta: „Jam bus tiekama duona, jam netrūks vandens... Nelaimės metu jie nebus apvilti ir bado dienomis valgys iki soties... Jeigu Jis nepagailėjo nė savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus, tai kaipgi Jis ir visko nedovanotų kartu su Juo?!“ (*Izaijo 33,16; Psalmė 37,19;*

[119]

Romiečiams 8, 32) Tas, kuris gyvendamas Nazarete padėjo savo motinai našlei, palengvino jos rūpesčius ir sunkumus, užjaučia kiekvieną motiną, kuri stengiasi aprūpinti vaikus maistu. Tas, kuris matydamas minias, gailėjosi žmonių, nes „jie buvo suvargę ir apleisti lyg avys be piemens“ (*Mato* 9, 36), gailisi kenčiančių varguolių. Jis ištiesia ranką, kad juos palaimintų. Malda, kurios išmokė Jėzus savo mokinius, moko neužmiršti varguolių.

[120] Kai meldžiamės „Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien“, prašome ne tik dėl savęs, bet ir dėl kitų. Ir pripažįstame, kad tai, ką Dievas duoda mums, skirta ne mums vieniems. Dievas duoda mums duonos vildamasis, kad pamaitinsime alkstančius. Jis apdovanoja pavargėlius savo gėrybėmis (*žr. Psalmė* 68,11) ir sako: „Keldamas pietus ar vakarienę, nekviesk nei savo draugų, nei brolių, nei giminaičių, nei turtingų kaimynų... Rengdamas vaišes, verčiau pasikviesk vargšų, paliegėlių, luošų ir aklių, tai būsi palaimintas, nes jie neturi kuo atsilyginti, ir tau bus atlyginta teisiųjų prisikėlime.“ (*Luko* 14,12-14)

„Dievas gali jus apipilti visokeriopomis malonėmis, kad visuomet ir visais atžvilgiais būtumėte aprūpinti ir galėtumėte dosniai imtis bet kokio gero darbo... Kas šykščiai sėja, šykščiai ir pjaus, o kas dosniai sėja, dosniai ir pjaus.“ (*2 Korintiečiams* 9, 8. 6)

Kasdienės duonos prašymas susijęs ne tik su maistu, reikalingu kūnui, bet ir su dvasine duona, kuri reikalinga sielai, kad gautų amžinąjį gyvenimą. Jėzus sako: „Pluškite ne dėl žūvančio maisto, bet dėl išliekančio amžinajam gyvenimui.“ (*Jono* 6, 27) Ir priduria: „Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys šią duoną, gyvens per amžius.“ (*Jono* 6,51) Mūsų Išgelbėtojas yra gyvybės duona. Pajutę Jo meilę ir atsiliepę į ją siela, galėsime maitintis duona, kuri nužengė iš Dangaus.

Kristų mes priimame priimdami Jo Žodį, o Šventoji Dvasia duodama tam, kad atskleistų ir išaiškintų Dievo žodį, leistų mūsų širdims suprasti jo tiesas. Kai skaitome Šventąjį Raštą, turime nepalaiduoti melsti, kad Dievas atsiųstų savo Dvasią, kuri atskleistų tiesą, sustiprintų mūsų sielą dienos poreikiams.

[121] Mokydamas mus prašyti to, ko mums reikia kiekvienai dienai - tiek laikinų, tiek dvasinių palaiminimų - Dievas daro tai mūsų gerovei. Viešpats nori, kad mes suvoktume: Jis nuolat rūpinasi mumis, o mes esame priklausomi nuo Jo. Taip Jis siekia sužadinti mūsų troškimą bendrauti su Juo. Bendraudami su Kristumi malda, tyrinėdami didžiąsias ir brangiąsias Jo žodžio tiesas, pamaitinsime alkstančią ir pagirdysime ištroškusią savo sielą iš gyvybės šaltinio.

* * * * *

„A-tfeisk^mums mūsų kaltes, nes ir mes atleidžiame kiekvienam, kuris mums katas.“
(*Luko* 11, 4)

Jėzus moko, kad Dievas mums atleis tik tada, jei atleisime kitiems. Dievo meilė traukia mus prie Jo. Ši meilė sujaudina mūsų širdis, ji skatina mylėti brolius.

[122] Baigęs melstis, Jėzus pasakė: „Jeigu jūs atleisite žmonėms jų nusižengimus, tai ir jūsų dangiškasis Tėvas atleis jums. O jeigu neatleisite žmonėms, tai nė jūsų Tėvas neatleis jūsų nusižengimų.“ (*Mato* 6, 14-15) Tas, kuris neatleidžia žmonėms, užkerta kelią Dievo malonei. Nereikia manyti, kad būsime pateisinti, jeigu neatleisime tiems, kurie padarė mums kažką blogo ir neatsiprašė. Be abejonės, nusižengusieji turėtų nusižeminę atgailauti ir išpažinti, tačiau mes su jais turime elgtis gailestingai. Mūsų elgesys neturi priklausyti nuo to, išpažino ar neišpažino jie savąsias kaltes. Nors buvome labai skaudžiai įžeisti, neturime galvoti apie skriaudą ir savęs gailėti. Jeigu tikimės, kad mums bus dovanota už nusižengimus Dievui, turime atleisti visiems, padariusiems mums ką nors blogo.

Tačiau atleidimas turi platesnę prasmę nei daugelis galvoja. Kai Dievas pažada, kad *mielai atleidžia*, Jis pabrėžia, kad šis pažadas reiškia daugiau negu mes galime suprasti: „Juk Mano mintys - ne jūsų mintys, o Mano keliai - ne jūsų keliai, - tai Viešpaties žodis. - Kaip aukštas dangus viršum žemės, taip Mano keliai viršija jūsų kelius ir Mano mintys - jūsų mintis.“ (*Izaijo 55, 8-9*) Dievo atleidimas yra ne vien teisinis aktas, kuriuo Jis išlaisvina mus nuo pasmerkimo. Jis ne tik atleidžia nuodėmę, bet ir susigrąžina žmogų. Čia glūdi atleidžios, širdį pakeičiančios meilės ištaka. Dovydas teisingai suprato atleidimą ir išreiškė tai malda: „Sukurk man tyrą širdį, Dieve, ir atnaujink manyje ištikimą dvasią.“ (*Psalmė 51, 12*) Jis tęsė savo mintį: „... kaip toli yra Rytai nuo Vakarų, taip toli nuo mūsų Jis išsklaido mūsų nuodėmes.“ (*Psalmė 103,12*)

Dievas Kristaus Asmenyje paaukojo save už mūsų nuodėmes. Jis patyrė žiaurią mirtį ant kryžiaus, vietoj mūsų nešė kaltės našta, teisusis už neteisiuosius, kad parodytų mums meilę ir patrauktų mus prie savęs. Jis sako: „Verčiau būkite malonūs, gailestingi, atleidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums buvo atlaidus.“ (*Efeziečiams 4, 32*) Tegu Kristus, dieviškoji gyvybė, gyvena jumyse. Tuomet per jus atsiskleis dangiškoji meilė, kuri įžiebs viltį nusivylusiems ir suteiks dangiškąją ramybę nuodėmės sužeistai širdžiai. Jei norime rasti Dievo palankumą, pirma turime išsižadėti savęs ir rodyti Jo malonę kitiems.

Norint gauti ir perduoti atleidžiančią Dievo meilę kitiems svarbiausia yra pažinti ir įtikėti „meile, kuria Dievas mus myli.“ (*1 Jono 4, 16*) Šėtonas griebiasi viso-kiausios apgaulės, kad mes nepažintume šios meilės. Jis nori priversti mus patikėti, jog prasižengimai ir nuodėmės yra tokie baisūs, kad Viešpats neatsilieps į mūsų maldas, nelaimins ir neišgelbės. Tada mes matome tik savo silpnybes, nelieka nieko, kas liudytų Dievui už mus. Tada šėtonas įtikinėja, kad mes negalėsime nieko pakeisti, kad nepajėgsime pašalinti savo charakterio trūkumų. Kai bandysime eiti pas Dievą, priešas pradės šnibždėti: „Kam tau melstis? Juk tu pasielgei blogai. Ar nenusidėjai Dievui ir nepasielgei prieš savo sąžinę?“ Tačiau gali atsakyti priešui, kad Dievo „Sūnaus Jėzaus kraujas apvalo mus nuo visų nuodėmių.“ (*1 Jono 1, 7*) Kai jautiesi nusidėjęs ir negali melstis, tuomet melstis būtina. Nors tau gėda, jautiesi nevertas ir menkas, turi melstis ir tikėti. „Tai tikras žodis ir vertas visiško pritarimo, jog Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš.“ (*1 Timotiejui 1,15*) Atleidimas, susitaikymas su Dievu nėra atlygis, jis nesuteikiamas už nusidėjusio žmogaus nuopelnus. Atleidimas yra dovana, paremta nesuterštu Kristaus teisumu.

[123]

Tačiau neturėtume ir mažinti savo kaltės, ar teisintis nusidėję. Į nuodėmę turėtume žiūrėti taip, kaip žiūri Dievas. Žinoma, žmogui tai labai sunku. Tik Golgotos kryžius gali parodyti nuodėmės bjaurumą ir sunkumą. Jei mums tektų nešti savo kalčių našta, ji sutraiškytų mus. Tačiau į mūsų vietą atsistojo Nenuodėmingasis. Nors nenusipelnė, bet Jis prisimė mūsų nedorybes. „Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių.“ (*1 Jono 1, 9*) Kokia šlovinga tiesa! Jėzus patenkino Įstatymo reikalavimus ir išteisino visus, kurie tiki Juo. „Kur yra toks Dievas, kaip Tu, kuris atleidžia kaltę ir dovanoja nusižengimą savo paveldo likučiu? Jo pyktis netveria amžinai, nes Jam malonu būti gailestingam.“ (*Michėjo 7,18*)

[124]

„,,Ir nevesk mūsų į pagundą, 6et geffièk mus nuo pikto...“ (Mato 6,13)

Pagunda vilioja padaryti nuodėmę. Ji kyla ne iš Dievo, o iš šėtono. Ją skatina mūsų širdžių piktumas. „Dievas negali būti gundomas į pikta ir pats nieko negundo.“ (*Jokūbo 1,13*)

[125] Šėtonas siekia vesti mus į pagundą, kad blogas mūsų būdas atsiskleistų žmonėms ir angelams. Tuomet piktasis galėtų teigti, jog priklausome jam. Simbolinėje Zacharijo pranašystėje matome šėtoną, stovintį priešais Viešpaties angelą. Šėtonas kaltino nešvariais drabužiais apsirengusį vyriausiąjį kunigą Jozuę ir tuo pat metu priešinosi angelui, kuris ketino pervilkti kunigą. Tai parodo šėtono požiūrį į kiekvieną sielą, kurią Kristus traukia prie savęs. Priešas veda mus į nuodėmę, o paskui kaltina prieš visą Visatą ir teigia, kad nesame verti Dievo meilės. Tačiau Viešpaties angelas šėtonui tarė: „Tesudraudžia tave Viešpats, šėtone! Viešpats, kuris išsirinko Jeruzalę, tesudraudžia tave! Argi šis žmogus nėra nuodėgulis, išplėštas iš ugnies?“ O Jozuei jis tarė: „Žiūrėk, nuėmiau tavo kaltę nuo tavęs ir apvilksiu tave iškilmų apdaru.“ (*Zacharijo 3,1-4*) Rodydamas savo didžią meilę, Dievas siekia subrandinti mumyse brangius Šventosios Dvasios vaisius. Jis leidžia mums susidurti su kliūtimis, patirti persekiojimus, atremti sunkumus, bet nori, kad į juos žiūrėtume ne kaip į prakeikimą, o kaip į didžiausią mūsų gyvenimo palaiminimą. Kiekviena nugalėta pagunda, kiekvienas tvirtai atlaikytas išmėginimas didina patirtį ir padeda ugdyti charakterį. Dieviškosios galios dėka atlaikiusi pagundą širdis atskleidžia pasauliui ir visai Visatai Kristaus malonės veiksmingumą.

[126] Mes neturime baimintis išmėginimų, nors jie atrodo sunkūs, turime tik melsti Dievą, kad nepatektume ten, kur veda mūsų pikti širdžių troškimai. Melsdamiesi Viešpaties malda, atsiduodame Dievo vadovavimui ir prašome vesti mus saugiu keliu. Negalime nuoširdžiai melstis ir eiti ten, kur traukia mūsų širdis. Melsdamiesi mes turime laukti, kur Jis nukreips ir pasakys: „Štai tikrasis kelias! Juo eikite!“ (*Izaijo 30, 21*) Pavojinga gaišti svarstant šėtono pasiūlymų pranašumus. Nuodėmė užtraukia negarbę ir bėdas kiekvieni sielai, kuri jai nuolaidžiauja. Nuodėmės prigimtis yra apakinanti ir apgaulinga, ji vilioja mus gražiais pažadais. Jeigu surizikuosime žengti į šėtono teritoriją, niekas neapsaugos nuo jo įtakos. Todėl turėtume užverti visus kelius, kuriais gundytojas galėtų mus pasiekti.

Malda „Ir nevesk mūsų į pagundą“ taip pat yra ir pažadas. Jei atsiduodame Dievui, Jis užtikrina mus, kad neleis mūsų mėginti virš mūsų „jėgų, bet su išmėginimu duos ir išeitį, kad galėtume atsilaikyti.“ (*1 Korintiečiams 10, 13*)

Vienintelė apsauga nuo pikto - tai tikėti Kristaus teisumu ir leisti Jam apsigyventi mūsų širdyse. Kadangi mūsų širdys pilnos savanaudiškumo, mus įveikia pagundos. Tačiau kai žvelgiame į didžią Dievo meilę, atsiskleidžia savanaudiškumo bjaurumas ir atgrasumas, tada kyla noras pašalinti šį bruožą iš savo sielos. Kai Šventoji Dvasia mūsų širdyse šlovina Kristų, jos sušvelnėja, pagunda praranda savo galią, o Kristaus malonė pakeičia mūsų charakterį.

Kristus niekada neapleidžia sielos, už kurią mirė. Siela gali palikti Jį, ją gali nugalėti pagunda, bet Kristus niekada nenusisuks nuo tos, už kurią kaip išpirką atidavė savo gyvybę. Jei mūsų dvasios akys prašviesėtų, pamatytume prislėgtas, širdgėlos varginamas, mirtinai nusivylusias širdis, mes pamatytume angelus, skubančius padėti gundomiesiems, kurie stovi ant bedugnės krašto. Šie dangaus angelai kovoja su piktojo angelais, supančiais nelaiminguosius. Danguis angelai padeda puolusiems atsistoti ant nepajudinamo pamato. Šių dviejų kariuomenių kova tokia pat reali, kaip ir priešiškų šalių kariuomenių kautynės, tačiau amžinasis žmonių likimas priklauso nuo dvasinės kovos baigties.

Kaip ir apaštalui Petruui mums sakoma: „Štai šėtonas pareikalavo persijoti jus tarsi kviečius. Bet Aš meldžiuosi už tave, kad tavasis tikėjimas nesusvyruotų.“ (Luko 22, 31-32) Dėkui Dievui, kad nepalieka mūsų vienu. Tas, kuris „taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jono 3,16), neapleis mūsų, kovojančių su Dievo ir žmogaus priešu. „Štai, - sako Jis, - Aš suteikiau jums galią mindžioti gyvates bei skorpionus ir visokią priešų galybę, kad niekas jums nepakenktų.“ (Luko 10,19)

[127]

Gyvenkite bendraudami su gyvuoju Kristumi, Jis tvirtai laikys jus už rankos ir niekada nepaleis. Pažinkite ir įtikėkite Dievo meile, kuria Jis jus pamilo, ir būsite saugūs. Jo meilė yra nenugalima tvirtovė visiems šėtono puolimams ir klastoms. „Viešpaties vardas - tvirtas bokštas; teisusis gali pabėgti į jį ir būti saugus.“ (Patarlių 18,10)

* * * * *

„„Nes Tavo yra Karafystė irgafyė, ir garbė per amžius.“ (Mato 6,13)

Ir pirmasis, ir paskutinis Viešpaties maldos sakiny s nurodo mūsų Tėvą, kurio Karalystė ir galybė aukštesnė už bet kokią žinomą galią ir vardą. Išgelbėtojas žinojo, kas laukia Jo mokinių: jų gyvenimas nebus kupinas pasaulio blizgesio ir garbės, kurių jie tikėjosi; jis bus tamsus, lydymas žmonių neapykantos ir šėtoniško įniršio audrų. Dėl tautų nesantaikos ir vaidų kiekvienas mokinių žingsnis bus pilnas pavojų, o širdys dažnai prislėgtos baimės. Jie pamatys nuniokotą Jeruzalę, sugriautą šventyklą, kurioje niekada nebebus garbinamas Dievas, o Izraelio tautą - išsklaidytą po visas šalis kaip sudužusio laivo liekanas, išbarstytas ant negyvenamos vietovės kranto. Jėzus sakė: „Girdėsite apie karus ir karų gandus... Tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Vietomis bus badmečių ir žemės drebėjimų. Tačiau visa tai - tik kentėjimų pradžia.“ (Mato 24, 6-8) Bet Kristaus sekėjai neturi baimintis, kad jų viltys žlugo ar kad Dievas apleido žemę. Galybė ir garbė priklauso Tam, kurio didieji sumanymai bus netrukdomai įvykdyti. Nepaisydami piktojo galios ir galybės, Kristaus mokiniai turi melstis dėl savo kasdienių reikmių ir nuolat žvelgti į Viešpatį, savo Dievą, kurio Karalystė stovi aukščiau už visas kitas, kuris yra jų Tėvas ir amžinas Bičiulis.

[128]

Jeruzalės sugriovimas simbolizuoja pasaulio žūtį ir galutinį žemės nuniokojimą. Pranašystės, kurios iš dalies išsipildė, kai buvo sugriauta Jeruzalė, visiškai išsipildys paskutiniais laikais. Dabar mes gyvename didelių ir didingų įvykių išvakarėse. Prieš mus krizė, kurios pasaulis dar niekada nepatyrė. Kaip ir pirmuosius mokinius, Dievas patikina mus, kad Jo karalystė apims visą Visatą. Būsimieji įvykiai yra mūsų Kūrėjo rankose. Tautų likimas, Jo Bažnyčios gyvenimas ir darbas priklauso nuo Visagalio. Įgyvendindamas savo planus, dieviškasis Mokytojas kiekvienam, kuris yra įrankis Jo rankose, sako tai, ką kitados pasakė karaliui Kyruui: „Aš - Tas, kuris tave apginkluoja, nors tu Manęs ir nepažįsti.“ (Izaijo 45, 5)

[129]

Pranašas Ezechielis regėjime matė ranką po kerubo sparnais. Tai turi pamokyti Dievo tarnus, kad jų sėkmė priklauso nuo dieviškosios galybės. Tie, kuriuos Dievas panaudoja kaip savo pasiuntinius, neturi manyti, kad darbo sėkmė priklauso nuo jų. Mirtingoms būtybėms neuždedama šios atsakomybės našta. Tas, kuris nei miega, nei snaudžia, pats nuolat rūpinasi, kad Jo planai būtų vykdomi, Jis skatins savo darbo pažangą. Jis sukliudys nedorėlių ketinimams ir atskleis piktus kėslus tų, kurie nori pakenkti Jo vaikams. Karalius, visų Galybių Viešpats, sėdintis tarp kerubų, saugo savo vaikus, kai aplink tvyro tautų nesantaika ir vaidai. Dangaus Valdovas yra mūsų Išgelbėtojas! Jis tikrina kiekvieną išmė-

ginimą ir stebi išbandymų krosnies liepsną, kuri ištiria sielą. Kai grius karalių tvirtovės, kai Dievo rūstybės strėlės pervers Jo priešų širdis, Jo tauta bus saugi Jo rankose.

„O Viešpatie, Tavo yra didybė, galybė, grožybė, pergalė ir šlovė. Taip, nes Tau priklauso visa, kas danguje ir žemėje. O Viešpatie, Tau priklauso karalystė, Tu esi iškilęs kaip galva virš visko. Tu daliji turtus ir garbę, Tu visa valdai. Tavo rankoje jėga ir galybė. Tavo galioje kiekvieną išaukštinti ir stiprinti.“ *(1 Metraščių 29,11-12)*

Mokyti, Bet Ne Teisti

[130]

* * * * *

„,„,Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami.“ (Mato 7,1)

astangos užsitarnauti išgelbėjimą savo darbais ne-išvengiamai priverčia žmones susikurti papildomų reikalavimų, kurie apsaugotų nuo nuodėmės. Matydami, kad negali laikytis Įstatymo, jie kuria taisykles ir priesakus, verčiančius paklusti. Visa tai nukreipia mintis nuo Dievo į save. Dėl to širdyse užgęsta meilė Dievui, o su ja išnyksta ir meilė artimajam. Žmonių išgalvota priesakų sistema, gausūs reikalavimai skatina jos šalininkus teisti visus, kurie neatitinka jiems priimtų normų. Savanaudiškumas ir smulkmeniška kritika malšina kilnius ir taurius jausmus, žmonės tampa priekabūs, egoistiški teisėjai.

Šiai kategorijai priklausė fariziejai. Religinė tarnystė neskaitino jų nusižeminti, jie nesikrimto dėl savo silpnybių, nesijautė dėkingi už privilegijas, kurias suteikė Dievas. Atvirkščiai, jų dvasia likdavo išdidai, o pokalbių tema buvo „aš“, „mano jausmai“, „mano žinios“, „mano darbai“. Savęs išaukštinimas virto aplinkinių vertinimo matu. Apsivilkę tariamojo teisumo drabužį, jie sėsdavo į teisėjo kėdę, kad kritikuotų ir smerktų kitus.

Tautą valdė ta pati dvasia. Kiekvienas manė turįs teisę kištis į kito sąžinę. Žmonės teisdavo vienas kitą už dalykus, kurie priklausė sielai ir Dievui. Matydamas tokią situaciją Jėzus sakė: „Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami.“ Kitaip tariant, nekelkite savęs pavyzdžiu. Nepirškite kitiems savo nuomonės apie tai, kaip jūs suprantate Šventąjį Raštą ir pareigas, nesmerkite žmonių vien už tai, kad jie neatitinka jūsų idealo. Nekritikuokite ir neteiskite kitų, spėliodami apie jų veiksmų motyvus.

[131]

„Neteiskite ko nors prieš laiką, iki ateis Viešpats, kuris nušvies, kas tamsoje paslėpta, ir atskleis širdžių sumanymus.“ (1 Korintiečiams 4,5) Mes negalime skaityti širdžių. Mes patys turime ydų, todėl negalime teisti kitų. Mirtingi žmonės sprendžia tik iš išorės. Tik Viešpats, kuris žino žmonių slėpinius ir sumanymus, kuris yra švelnus bei užjaučiantis, gali pažinti kiekvieną širdį.

„Esi nepateisinamas, kad ir kas būtum, žmogau, kuris teisi kitus. Juk, teisdamas kitą, pasmerki save, nes ir pats tai darai, už ką teisi.“ (Romiečiams 2, 1) Taigi tie, kurie smerkia ar kritikuoja kitus, patys pasmerkia save, nes ir jie panašiai elgiasi. Smerkdami kitus, jie paskelbia nuosprendį sau, o Dievas patvirtina, kad šis nuosprendis teisingas.

Nerangios pėdos, purvais apdrabstytos,
Nepaliaudamos trypia gėles pakely.
O grubios, nors gero linkinčios rankos,
Skaudžiai užgauna stygas draugo širdy...

* * * * *

[132]

„,„,Kodėgi matai krislą savo broCio akyje...?!“ (Mato 7, 3)

Netgi žodžiai pats tai darai, už ką teisi, tiksliai neišreiškia to, kaip sunkiai nusideda žmogus, kuris leidžia sau kritikuoti ir teisti savo brolių. Jėzus sakė: „Kodėl gi matai krislą savo brolio akyje, o nepastebi rąsto savojoje?!“

Jėzaus žodžiai apibūdina žmogų, kuris greitai pastebi kitų ydas. Manydamas, kad atskleidė kito žmogaus būdo trūkumą ar gyvenimo dėmę, jis karštai trokšta nurodyti blogį. Tačiau Jėzus sako, kad šis charakterio bruožas, kurį atskleidžia nekrikščioniškas poelgis, palyginus su kritikuojama yda, yra kaip rąstas prieš krislį. Tokiam žmogui trūksta pakantumo ir meilės dvasios, todėl jis mato viską tarsi per padidinamąjį stiklą. Kas iš tiesų nėra sielvartavęs dėl nuodėmės ir visiškai neatsidavė Kristui, tas savo gyvenimu negalės rodyti užjaučiančios Išgelbėtojo meilės. Toks žmogus klaidingai nušviečia romią ir meilės kupiną Evangeliją, sužeidžia brangias sielas, už kurias mirė Kristus. Remiantis Išgelbėtojo pavartotu palyginimu, galima pasakyti, kad tas, kuris nuolaidžiauja savo priekabiai dvasiai, užsitraukia didesnę nei kaltinamojo žmogaus nuodėmę; kaltintojas ne tik daro tą pačią nuodėmę, bet apsunkina ją išdidumu ir priekabumu.

[133] Vienintelis Kristus yra idealaus charakterio pavyzdys, todėl kiekvienas, iškeliantis save kaip pavyzdį kitiems, stoja į Kristaus vietą. Tėvas „visą teisumą pavedė Sūnui“ (*Jono 5, 22*), todėl tas, kuris leidžia sau teisti kitus, atima iš Dievo Sūnaus šią išimtinę teisę. Toks teisėjas ir kritikas perkelia save į antikristo, prieštarautojo pusę, „kuris iškelia save virš kiekvieno vadinamojo dievo ar šventenybės ir pats sėdasi Dievo šventykloje, dėdamasis Dievu.“ (*2 Tesalonikiečiams 2,4*)

Šalta, kritiška, neatlaidi dvasia, kuria pasižymėjo fariziejai, yra nuodėminga dvasia, jos vaisiai kartūs. Jei religiniame gyvenime nepasireiškia meilė, jame nėra Jėzaus, jo nepašviečia Jėzaus Artumo šviesa. Meilės trūkumo negali užpildyti jokia aktyvi veikla ar ne-krikščioniškas uolumas. Žmogus dažnai sugeba pastebėti kitų ydas, tačiau visiems, kurie taip elgiasi, Jėzus sako: „Veidmainy, pirmiau išritink rąstą iš savo akies, o paskui pažiūrėsi, kaip išimti krislelį iš brolio akies.“ (*Mato 7, 5*) Tas, kuris nusikalto pats, dažniausiai kaltina ir įtarinėja kitus. Smerkdami kitą, stengiamės nuslėpti ar pateisinti savo širdies blogį. Nusidėję pirmieji žmonės pažino blogį. Vos tik pirmoji pora nusikalto, pradėjo priekaištauti vienas kitam. Tai būdinga žmogiškajai prigimčiai, kuri nepasiduoda veikiamai Kristaus malonės.

[134] Kai žmonės puoselėja šią kaltinimo dvasią, jie ne tik rodo į savo brolių ydas. Jei nuosaikios priemonės neduoda laukiamų rezultatų, brolių kaltintojai griebiasi prievartos. Įvairiausiais būdais jie verčia žmones sutikti su jų brukamu požiūriu į tiesą. Taip elgėsi žydai Kristaus laikais, tą patį darė krikščioniška Bažnyčia, kai prarado Kristaus malonę. Pamačiusi, kad nebeturi meilės galios, ji pasitelkė į pagalbą stiprią valstybinę valdžią, stengdamasi primesti savo dogmas ir įgyvendinti savo nuostatas. Pradedant nuo Abelio iki mūsų laikų, ši dvasinė prievarta yra visų religinių įstatymų šaltinis, visų persekiojimų priežastis.

Kristus ne varu varo, o traukia žmones prie savęs. Vienintelė jėga, kurią Jis naudoja, yra meilės galia. Kai Bažnyčia pradeda ieškoti pasaulietinės valdžios paramos, akivaizdu, kad ji prarado Kristaus galią - dieviškosios meilės galią.

Šis blogis išsisknijęs Bažnyčios narių širdyse, todėl pirmiausia reikia pradėti gydyti juos. Jėzus liepia, kad kaltintojas prieš mėgindamas taisyti kitus, pirmiausia išsiritintų rąstą iš savo akies, išsižadėtų savo priekabios dvasios, išpažintų ir atsisakytų savo nuodėmės. „Nėra gero medžio, kuris megztų blogus vaisius, nei vėl netikusio, kuris megztų gerus vaisius.“ (*Luko 6, 43*) Puoselėjama kaltinimo dvasia yra blogio vaisius, kuris rodo, kad medis yra blogas. Nieko vertos jūsų pastangos išsiugdyti teisumą. Reikia, kad jūsų širdis būtų pakeista. Pirmą turime patirti patys, kad galėtume taisyti kitus. „Juk burna kalba tai, ko pertekusi širdis.“ (*Mato 12, 34*)

Kai žmogų užklumpa gyvenimo krizė, o jūs stengiatės patarti ar perspėti, jūsų žodžiai darys gerą įtaką tik tuomet, kai jūsų gyvenimas atitiks žodžius. Kad darytumėte

gera, turite būti geri. Negalėsite paveikti kitų, kol jūsų širdis nebus romi, apvalyta ir paveikta Kristaus malonės. Kai ši permaina įvyks jumyse, jūsų gyvenimas taps palaiminimu kitiems. Tai vyks taip natūraliai, kaip natūraliai pražysta rožės krūmas ar sirps-tantis vynmedis skleidžia malonų aromatą.

[135]

Jeigu jumyse bus Kristus - garbės viltis, jūs neieškosite kitų žmonių klaidų. Užtuot kaltinę ir smerkę, jūs norėsite padėti, laiminti ir gelbėti. Sutikę klystančius, atsiminsite šiuos žodžius: „žiūrėk, kad ir pats neįpultum į pagundą.“ (*Galatams 6, 1*) Jūs prisiminsite, kad patys buvote ne kartą suklydę ir kaip sunku buvo surasti teisingą kelią. Jūs nestumsite savo brolio į didesnę tamsą, jūsų gailestinga širdis įspės jį apie pavojų.

Tas, kuris dažnai žvelgia į Golgotos kryžių ir atsimena, kad Išgelbėtojas buvo nukryžiuotas dėl jo nuodėmių, niekada nebandys lyginti savo ir kito žmogaus kaltės. Jis niekada nesės į teisėjo krasę, kad apkaltintų kitus. Tie, kurie vaikšto Golgotos kryžiaus šešėlyje, nekritikuoja ir nesipuikuoja.

Tik tada, kai pajusite, kad galite atsisakyti savojo orumo ar net atiduoti gyvybę už klystantį brolių, tik tada jūs tikrai būsite išritinę rąstą iš savo akies ir būsite pasiruošę padėti savo broliui. Tada galėsite artintis prie jo ir paliesti jo širdį. Dar nė vienas suklydęs žmogus nebuvo nukreiptas į tiesos kelią pasmerkimu ar priekaištais. Taip daugelis tik dar labiau atitolo nuo Kristaus ir užkietino savo širdis įtikinėjimams. Sugrąžinti nusidėjėlių iš klystkelių ir ištaisyti daugybę nuodėmių gali tik romi dvasia, švelnus, malonus elgesys. Kristaus apraiška jūsų charakteryje darys teigiamą įtaką visiems, su kuriais jūs bendrausite. Tegul kasdien jumyse bus matomas Kristus, tuomet Jis leis atskleisti kuriamąją savo Žodžio galią - švelnią, įtikinančią, tačiau galingą įtaką, kuri atkuria sielose Viešpaties, mūsų Dievo, gerumą.

[136]

* * * * *

„Neduokite šventenybių šunims...“ (*Mato 7, 6*)

Čia Jėzus turi galvoje žmones, kurie nenori išsilaisvinti iš nuodėmės vergijos. Nuolaidžiaudami įgeidžiams ir nuodėmėms, jie morališkai smuko, nenori nutraukti ryšių su blogiu ir atsiskirti nuo jo. Kristaus tarnai neturėtų leisti, kad Evangelija būtų išjuokiama, jie neturi ginčytis dėl jos tiesų.

Tačiau Išgelbėtojas niekada nepraeina pro nusidėjusį žmogų, kuris nori pažinti brangias Dangaus tiesas. Muitininkams ir ištvirkėlėms Jo žodžiai buvo naujo gyvenimo pradžia. Marija Magdalena, iš kurios Jis išvarė septynis demonus, paskutinioji paliko Išgelbėtojo kapą ir pirmoji pasveikino Jį prisikėlimo rytą. Saulius iš Tarso, vienas pikčiausių Evangelijos priešų, tapo pasišventusiu apaštalu Pauliumi. Siela gali būti pasinėrusi į nuodėmę ir nusikaltimus, kupina paniekos ir neapykantos, bet Kristaus išgelbėta ji spindės kaip brangakmenis Atpirkėjo karūnoje.

* * * * *

[137]

„Prašykite, ir jums bus duota, ieškokite, ir rasite, befskite, ir bus jums atidaryta.“ (*Mato 7, 7*)

Viešpats norėjo, kad neliktų dingsčių netikėti, Jis siekė, kad Jo žodžiai būtų teisingai suprasti ir išaiškinti, todėl davė trejopą pažadą. Jis nori, kad ieškantys Dievo tikėtų Tuo, kuriam viskas įmanoma. Todėl sako: „Kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma.“ (*Mato 7, 8*)

Viešpats nekelia jokių sąlygų, išskyrus tai, kad būtina alkti Jo malonės, trokšti patarimo ir ilgėtis Jo meilės.

Prašykite, jau pati sąvoka rodo, kad jūs suvokiate, ko jums reikia, jei prašysite tikėdami, jums bus duota. Viešpats pažadėjo ir savo pažadą ištesės. Jei pas Viešpatį ateisite sužeista širdimi, nesibaiminkite, kad per daug išūliai prašote to, ką Viešpats pažadėjo. Kai prašote palaiminimo, kad jūsų charakteris taptų krikščioniškas, tikėkite, kad pažadas bus įvykdytas, nes prašote remdamiesi Viešpaties žodžiu. Jei suvokiate ir žinote nusidėję, to pakanka, kad galėtumėte prašyti Jo malonės ir gailestingumo. Jei norite ateiti pas Dievą, nereikia būti šventam, užtenka tik trokšti, kad Jis apvalytų nuo visų nuodėmių ir nedorybių. Mes galime prašyti vien todėl, kad mums labai reikia, kad esame beviltiškoje padėtyje, kad Viešpats ir Jo atpirkimo stiprybė mums būtina.

[138] *Ieškokite* - siekite ne tik Jo palaiminimo, bet Jo Paties. „Susitaiyk su Dievu ir būk ramus; šitaip sulauksi gero.“ (*Jobo 22, 21*) Ieškokite ir rasite. Dievas ieško jūsų, jei trokštate ateiti pas Jį, vadinasi, pasireiškia Jo Dvasios trauka. Pasiduokite tai traukai. Kristus užtaria gandomus, klystančius ir netikinčius. Jis nori pakylėti puolusius, kad jie pradėtų bendrauti su Juo. „Jeigu ieškosi Jo, Jis leis tau save surasti.“ (*1 Metraščių 28, 9*)

Belskite. Mes ateiname pas Dievą ypatingai pakviesti, Jis laukia mūsų, norėdamas pasveikinti savo priima-majame. Pirmieji mokiniai, sekę Kristumi, nepasitenkino skubotu pokalbiu kelyje, todėl paklausė: „Rabi [tai reiškia: ‚Mokytojau‘], kur gyveni?‘ Tada jiedu nuėjo, pamatė, kur Jis gyvena, ir tą dieną praleido pas Jį“ (*Jono 1,38-39*). Mes taip pat galime patekti pas Jį ir bendrauti su Juo. „Kas tik gyvena Aukščiausiojo pastogėje, pasilieka Visagalio pavėsy.“ (*Psalms 91, 1*) Tie, kurie nori gauti Dievo palaiminimą, turi belsti į malonės duris. Jie turi tvirtai tikėdami tarti: „Tu, Viešpatie, žadėjai, kad kiekvienas, kas prašo, gauna, kas ieško, randa, ir beldžiančiam atidaroma.“

Žiūrėdamas į susirinkusius pasiklausyti Jo žodžių, Jėzus nuoširdžiai troško, kad ši didžiulė minia įvertintų meile pagrįstą Dievo gailestingumą ir gerumą. Norėdamas pa-vaizduoti žmonių poreikius ir Dievo pasiruošimą juos patenkinti, Kristus pateikia alkano vaiko, prašančio iš tėvo duonos, pavyzdį: „Argi atsiras iš jūsų žmogus, kuris savo vaikui, prašančiam duonos, duotų akmenį?!“ (*Mato 7, 9*) Jis atkreipia dėmesį į švelnią na-tūralią tėvo meilę sūnui ir sako: „Tad jei jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų dangiškasis Tėvas duos gera tiems, kurie Jį prašo.“ (*Mato 7, 11*) Nė vieno tėvo širdis nenusisuks nuo alkano ir prašančio duonos vaiko. Ar jis galėtų šaltakraujiškai žiūrėti į savo vaiko kančias, teikti jam viltį, kad vėliau nuviltų jį? Ar jis galėtų pažadėti sotų ir skanų maistą, o duoti jam akmenį? Ar mes neįžeidžiame Dievo manydami, kad Jis neatsilieps į savo vaikų prašymus?

[139] „Jei tad jūs, būdami nelabi, mokate savo vaikams duoti gerų daiktų, juo labiau jūsų Tėvas iš dangaus suteiks Šventąją Dvasią tiems, kurie Jį prašo.“ (*Luko 11, 13*) Šventoji Dvasia, kuri atstovauja Dievui, yra didžiausia dovana. Joje slypi visos geros dovanos. Kūrėjas negali duoti mums nieko didesnio, nieko geresnio nei Šventoji Dvasia. Kai mes prašome Viešpatį pasigailėti mūsų ir vadovauti mums per Šventąją Dvasią, Jis niekada nenusisuks nuo mūsų maldų. Net tėvai gali nusisukti nuo savo alkano vaiko, bet Dievas visada atsilieps į vargstančios ir trokštančios širdies šauksmą. Kaip nuostabiai Jėzus pa-vaizdavo švelnią Dievo meilę! Tiems, kurie tamsią dieną galvoja, kad Dievas nekreipia į juos dėmesio, iš dangiškojo Tėvo širdies skamba žinia: „Bet Sionas sako: ‚Paliko mane Viešpats, užmiršo mane Dievas‘. Ar gali moteris užmiršti savo mažylį, būti nešvelni savo įsčių sūnui? Net jeigu ji ir užmirštų, Aš tavęs niekada neužmiršiu. Žiūrėk! Įrėžiau tavo vardą savo rankos delne.“ (*Izaijo 49,14-16*)

[140] Mes galime melsti kiekvieno pažado, kuris užrašytas Dievo žodyje, nes Jehova už-

tikrina, kad jis bus ištesėtas. Turime ypatingą teisę prašyti Jėzaus vardu dvasinio palaiminimo, kurio mums trūksta. Paprastai lyg vaikai galime išsakyti Viešpačiui, ko mums reikia. Galime papasakoti Jam savo žemiškus reikalus - prašyti duonos ir apdaro, galime išsakyti dvasinius poreikius - gyvenimo duonos bei Kristaus teismo apdaro reikmę. Mūsų dangiškasis Tėvas žino, kad mums viso to reikia, todėl esame raginami prašyti. Visos malonės gaunamos Jėzaus vardu. Dievas gerbia šį vardą, todėl patenkins mūsų prašymus iš savo dosnumo turtų.

Tačiau neužmirškite, kad, ateidami pas Dievą kaip tėvą, pripažįstate, jog esate Jo vaikai. Todėl jūs privalote ne tik pasitikėti Jo gerumu, bet žinodami, kad Jo meilė nekinta, turite paklusti Jo valiai. Atsiduokite ir dirbkite Jo darbą. Liepęs pirmiausia ieškoti Dievo karalystės ir Jo teismo, Jėzus pažadėjo: „Prašykite ir gausite.“ (*Jono 16, 24*)

Dievo vaikams saugomos visos dovanos To, kuris turi visą valdžią danguje ir žemėje. Jos labai brangios, nes įgytos Atpirkėjo kraujo aukos dėka. Visi, kurie ateis pas Dievą kaip vaikai, gaus ir džiaugsis dovanomis, kurios patenkins giliausius širdies troškimus; tokios dovanos išlieka amžinai. Priimkite Dievo

* * * * *

[141]

**„,,Tad visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite...“
(Mato 7,12)**

Užtikrindamas mums Dievo meilę, Jėzus liepia žmonėms mylėti vienas kitą. Jis paskelbia principą, kuriuo žmonės turėtų vadovautis bendraudami.

žydai rūpinosi tuo, ką turėtų gauti; jų rūpestis buvo užsitikrinti valdžią, tarnybą ir prideramą pagarbą. Tačiau Kristus moko, kad reikėtų rūpintis ne tuo, ką gausime, o tuo, ką galime duoti. Mes turėtume rūpintis kitais tiek, kiek rūpesčio patys norime patirti.

Bendraudami su kitais pasistenkite suprasti jų padėtį. Pamėginkite pajusti, ką jie jaučia, pasistenkite suprasti jų sunkumus, nusivylimus, širdgėlą ir džiaugsmą. Susitapatinkite su jais ir elkitės taip, lyg būtumėte atsidūrę jų vietoje ir norėtumėte, kad su jumis panašiai elgtųsi. Tai yra tikroji dorovės taisyklė. Tai kitaip išreikštas įsakymas: „Mylėk savo artimą kaip save patį.“ (*Mato 22, 39*) Tai yra pranašų mokymo esmė. Tai dangiškasis principas, kuris bus išugdytas visuose, kurie tinka šventai dangaus bendruomenei.

Ši auksinė taisyklė yra tikro paslaugumo principas, kurį geriausiai atskleidžia Jėzaus gyvenimas ir charakteris. Kasdienis mūsų Išgelbėtojo gyvenimas švytėjo grožiu ir švelnumu, kiekvienas Jo žingsnis skleidė gerumą. Tą pačią dvasią skleis ir Jo vaikai. Tie, kurių širdyse gyvena Kristus, bus apsupti dieviškosios atmosferos. Balti tyrumo drabužiai kvėpės Viešpaties sodo aromatu, veidai atspindės Jėzaus šviesą, jie nušvies kelią pavargusioms ir klumpančioms kojoms.

[142]

Kiekvienas, kuris suvokia tobulo charakterio esmę, visada rodo Kristaus jautrumą ir gailėstingumą. Malonė suminkština širdį, taurina ir tobulina jausmus, suteikia dieviškojo jautrumo ir dorybės pojūtį.

Tačiau auksinė taisyklė turi dar gilesnę prasmę. Tie, kurie tapo visokeriopos Dievo malonės dalininkais, yra pašaukti perduoti ją tamsoje ir nežinioje paskendusios širdims taip, tarsi būtų jų vietoje ir norėtų ją gauti. Apaštalas Paulius sakė: „Juk aš skolingas graikams ir barbarams, išmintingiems ir neišmanantiems.“ (*Romiečiams 1, 14*) Mes esame skolingi tamsioms ir morališkai smukusioms sieloms, nes žinome apie Dievo meilę, esame ją pažinę, todėl privalome perduoti dieviškosios malonės lobį šioms vargstančioms sieloms.

Lygiai taip pat tai susiję ir su šio pasaulio gėrybėmis ir palaimomis: jei tu turi daugiau nei tavo broliai, pasidarai skolingas jiems tiek, kiek jie yra mažiau už tave apdovanoti. Jei esi turtingas ir gyveni ištaigingai, privalai rūpintis kenčiančiais, ligoniais, našlėmis ir našlaičiais taip, lyg pats būtum jų vietoje ir norėtum, kad tavimi rūpintųsi.

[143] Auksinė taisyklė iš esmės moko tos pačios tiesos, kuri jau skambėjo Kalno pamoksle: „Kokiu saiku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta.“ Tai, kaip mes elgiamės su kitais - gerai ar blogai - atsilieps mums palaimini mu arba prakeiksmu. Ką duodame, tą ir gausime. Už žemiškus palaiminimus, kuriuos suteikiame kitiems, gali būti, o dažnai ir būna, atlyginama tuo pačiu. Kai stokojame, visa, ką duodame, dažnai grįžta mums ke-turgubai. Be to, už visas dovanas Viešpats atmoka net šiame gyvenime gausiau išliedamas mums savo meilę, kuri yra svarbiausias dangiškosios šlovės ir turtų dalykas. Padarytas blogis taip pat sugrįžta. Kiekvienas, pasmerkęs ar nuliūdinęs kitą, pats patirs ir pajaus tai, ką išgyveno kitas, netekęs meilės ir užuojautos.

Dievas mums parodė savo meilę, kad mylėtume vieni kitus. Jis nori, kad mes neapkęstume savo kietaširdiškumo ir atvertume širdis Jėzui. Taip blogis virs gėriu, o prakeikimas - palaiminimu.

Auksinė taisyklė yra krikščioniškumo matas. Jei nepaisoma šios taisyklės, sieloje užgimsta melas. Religija, kuri neskatina vertinti kitų, nors pats Kristus juos vertina, nes atidavė save už juos; religija, kuri neskatina kreipti dėmesio į žmonių reikmes, kančias ar teises, yra netikra religija. Jei nekreipiame dėmesio į varguolių bėdas, kenčiančius ir nusidėjėlius, tai išduodame Kristų. Krikščionybė neturi daug galios pasaulyje, nes žmonės tik prišiima Kristaus vardą, o jų gyvenimas neigia Jo charakterį. Dėl to piktžodžiaujama Viešpaties vardui.

[144] Tomis šviesiomis dienomis, kai prisikėlusiojo Kristaus šlovė užtekėjo apaštališkajai Bažnyčiai, apie tikinčiuosius buvo rašoma, kad to, ką jie „turėjo, nė vienas nevadino savo nuosavybe. Tarp jų nebuvo vargšų. Apaštalai su didžia galybe liudijo apie Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir juos lydėjo malonės gausa. Jie kasdien sutartinai rinkdavosi šventykloje, o savo namuose tai vienur, tai kitur laužydavo duoną, džiugia ir tauria širdimi drauge vaišindavosi, garbindami Dievą, ir buvo visos liaudies mylimi. O Viešpats kasdien didino jų būrį tais, kurie ėjo į išganymą.“ (*Apaštalų darbų* 4, 32. 34. 33; 2, 46-47)

Nei danguje, nei žemėje nerasime labiau įtikinamos tiesos nei ta, kurią patvirtina gailėstingumo darbai tiems, kuriems reikia mūsų užuojautos ir pagalbos. Šią tiesą įkūnijo Jėzus. Kai išpažįstantieji Kristaus vardą įgyvendins auksinę taisyklę, Evangeliją lydės ta pati galybė, kokia lydėjo apaštalų laikais.

* * * * *

„„Kokie ankšti vartai ir koks siauras kebias į gyvenimą!“ (Mato 7,14)

Kristaus laikais Palestinos gyventojai gyveno sienomis užtvertuose miestuose, kurie dažniausiai buvo įsikūrę ant kalvų ar kalnų. Vartai būdavo uždaromi saulei nusileidus; į miestą būdavo galima patekti tik stačiais, uolėtais keliais, todėl grįžtantis namo keliautojas dienos pabaigoje turėdavo paskubėti, kad galėtų praeiti pro vartus dar nesutemus. Užgaišusieji nebūdavo įleidžiami.

[145] Siaurą, kylantį į kalną ir vedantį namo kelią Jėzus panaudojo kaip vaizdingą krikščioniško kelio iliustraciją. Kelias, kurį Jis nurodė, yra siauras, o įeiti pro vartus sunku, nes auksinė taisyklė užtveria kelią išdidumui ir savanaudiškumui. žinoma, yra ir platus kelias, tačiau jo galas - pražūtis. Jei eisite dvasinio gyvenimo keliu, eisite aukštyn, jums teks

nuolat kopti į kalną. Jums teks eiti su nedaugeliu, nes dauguma pasirinks kelią, vedantį į pakalnę.

Keliu, vedančiu į mirtį, eina visi atsidavę žemiškiems dalykams, - savanaudžiai, išdidūs, nesąžiningi ir morališkai smukę žmonės. Ten gali reikštis žmonių nuomonės ir idėjos, ten galima atsiduoti savo polinkiams, daryti viską, ką diktuoja savimeilė. Nereikia ieškoti kelio, kuris veda į pražūtį, nes vartai platus, kelias erdvus, o koja pati žengia keliu, vedančiu į mirtį.

Kelias į gyvenimą yra siauras, o įėjimas ankštas. Jei nenusimesite apraizgančių nuodėmių, šis kelias jums atrodys per siauras. Jei norite žengti Viešpaties keliu, teks atsisakyti savo kelių, savo norų, savo žalingų įpročių ir ydų. Tas, kuris nori tarnauti Kristui, negali sekti pasaulio nuomone ar laikytis pasaulio normų. Dangaus kelias per siauras, kad galėtume kovoti dėl padėties ir turto, jis per siauras egoistiškoms ambicijoms, per status ir sunkus patogumų mėgėjams. Sunkus darbas, kantrybė, pasiaukojimas, neturtas, nusidėjėlių priekaištai ir pasmerkimas - tokia buvo Kristaus dalia. Tokia bus ir mūsų dalia, jei norime patekti į Dievo rojų.

Bet tai nereikia, kad išsigelbėjimo kelias yra sunkus, o kelias į pražūtį - lengvas. Kelyje, vedančiame į mirtį, yra skausmo, kančių, liūdesio ir nusivylimų, kurie perspėja, kad tuo keliu neverta eiti. Dievo meilė kelią į pražūtį neatsargiems ir savavaliams padarė sunkesnį. Žinoma, šėtonas jį stengiasi parodyti kuo patraukliau, tačiau tai apgaulė. Bločio kelyje patirsite kankinančią sąžinės graužatį ir slegiančius rūpesčius. Galime manyti, kad malonu būti išdidžiam ir paklusti žemiškoms ambicijoms, tačiau vėliau mūsų laukia skausmas ir nusivylimas. Savanaudiški planai gali žadėti daug džiugesio ir teikti malonią viltį, bet galų gale pamatysime, kad laimė užnuodyta, o gyvenimą apkartina viltys, paremtos savuoju „aš“. Kelio į pražūtį vartus gali puošti gėlės, bet eidami šiuo keliu pajusime jų dyglių „skonį“. Apgaulinga vilties šviesa, šviečianti prie įėjimo, virs nusivylimo tamsa, o žmogus, einantis šiuo keliu, pateks į nesibaigiančios nakties tamsą.

[146]

„Sukčių kelias veda į pražūtį... [Bet] jos [išminties] keliai malonūs, o visi takai ramūs.“ (*Patarlių 13,15; 3,17*) Kaskart paklusę Kristui, pasiaukoję Jo vardan, įveikę išmėginimus, nugalėję pagundą žengiate žingsnį galutinės šlovingos pergalės keliu. Jei leisime vadovauti Kristui, Jis ves mus saugiu keliu. Net didžiausias nusidėjėlis gali rasti tą kelią. Nerimastingas ieškotojas visada ras kelią į tyrą ir šventą šviesą. Šis kelias yra siauras ir šventas, einant juo netoleruojama nuodėmė, tačiau žengti šiuo keliu gali kiekvienas. Todėl nė viena abejojanti, drebbanti siela neturi sakyti: „Dievas užmiršo mane“.

Mūsų kelias gali būti nelygus ir status, dešinėje ir kairėje gali būti spąstų, pasitaikys sunkumų. Mums teks atkakliai dirbti: nors ir būsime pavargę ir norėsime pailsėti, teks kovoti, nors būsime nusilpę ir prislėgti, teks pasikliauti tikėjimu. Su Kristumi, savo Vadu, pagaliau pasieksime trokštamą dangų. Pats Kristus praėjo šiuo nelygiu keliu ir išlygino taką mūsų kojoms.

[147]

Eidami stačiu keliu, vedančiu į amžinąjį gyvenimą, rasime džiaugsmo šaltinius, kurie atgaivina pavargusius. Einantieji išminties keliais džiaugsis net ir sunkiai išmėginami, nes Tas, kurį myli jų sielos, nematomas eina šalia jų. Su kiekvienu žingsniu jie vis labiau jus Jo rankos prisilietimą, su kiekvienu žingsniu Nematomojo šlovė ryškiau apšvies jų kelią, o jų gyriaus giesmės skambės vis garsiau ir susilies su angelų choru, kuris gieda prie Dievo sosto. „O teisiųjų takas - tarsi aušros šviesa, vis labiau švintanti iki skaisčios dienos.“ (*Patarlių 4,18*)

„„Pasistenkite įeiti pro ankštus vartus!“ (Luko 13, 24)

[148] Vėlyvas keliautojas, skubantis pasiekti miestą prieš nusileidžiant saulei, negalėjo niekur sustoti, kad ir kas žavėtų netoliese. Visas jo dėmesys turėjo būti sutelktas į pagrindinį tikslą - pasiekti miesto vartus. Taip atkakliai siekti gyvenimo tikslo, pasak Jėzaus, turi ir krikščionis. Jis mokė: „Aš atskleidžiau jums charakterio šlovę, tikrąją savo karalystės šlovę. Nors Karalystė nežada žemiškos valdžios, bet ji verta jūsų kilnių troškimų ir pastangų. Aš nekviečiu jūsų kovoti už didžiosios pasaulio imperijos aukščiausiąją valdžią, tačiau nesakau, kad išvis nereikia kovoti ir laimėti pergalių. Aš kviečiu jus stengtis, atkakliai siekti, kad patektumėte į Mano dvasinę karalystę.“

Krikščionio gyvenimas yra kova ir žengimas pirmyn. Tačiau pergalė nepasiekama žmogaus jėgomis, nes kovos laukas yra širdis. Kova, kurią mes turime laimėti, yra sunkiausia žmogaus kova - mes turime pavesti savąjį „aš“ Dievo valiai ir atiduoti širdį Jo meilės poveikiui. Mūsų senoji prigimtis, gimusi iš kūno ir kraujo troškimų, negali paveldėti Dievo karalystės. Reikia atsisakyti paveldėtų polinkių ir žalingų įpročių.

Nusprendęs įeiti į dvasinę karalystę, žmogus pajus, kad jį žlugdo visos dvasiškai neatnaujintos prigimties ir aistrų jėgos, kurias palaiko tamsos karalystės jėgos. Savanaudiškumas ir išdidumas priešinsis viskam, kas atskleidžia jų nuodėmingumą. Mes negalime patys apvaldyti blogio troškimų ir įpročių, kurie nori mums vadovauti. Mes negalime nugalėti galingo priešo, kuris laiko mus savo vergijoje. Tik Dievas gali padėti pasiekti pergalę. Jis nori, kad mes sutramdytume save, savo norus ir įpročius. Tačiau Jis negali padėti mums, jei mes nesutinkame ir nebendradarbiaujame. Dievo Dvasia veikia žmogaus dvasinius ir fizinius sugebėjimus. Mūsų pastangos turi susivienyti su Dievo galia.

[149] Pergalė nepasiekama be karštos maldos ir nusiže-minimo kiekviename žingsnyje. Prievarta bendradarbiauti su dieviškąja galybe neįmanoma, reikia atsiduoti savanoriškai. Jei Dievo Dvasia verstų jus šimtąkart galingiau, jūs vis vien netaptumėte tikrais krikščionimis, tikrais dangaus tarnais. Šėtono tvirtovė nebūtų nugalėta. Mūsų valia turi veikti kartu su Dievo. Mes patys negalime savo ketinimų, troškimų ir polinkių palenkti Dievo valiai; jei norime, kad mumyse atsirastų tas troškimas, Dievas padarys tai dėl mūsų, net nugalės gudravimus ir bet kokią puikybę, kuri sukyla prieš Dievo pažinimą, ir paims nelaisvėn kiekvieną mintį, kad paklustų Kristui (žr. 2 Korintiečiams 10, 4-5). Tada jūs darbuositės savo išganymui su baime ir drebėdami, nes Dievas iš savo palankumo skatina jus ir trokšti, ir veikti! (žr. Filipiečiams 2,12-13)

Tačiau daugelis, kuriuos traukia Kristaus grožis ir dangaus šlovė, pasitraukia, kai supranta sąlygas. Daugelis einančių plačiuoju keliu nėra juo patenkinti. Jie norėtų išsilaisvinti iš nuodėmės vergijos, todėl visomis išgalėmis kovoja su nuodėmingais įpročiais. Jie norėtų eiti siauroju keliu pro ankštus vartus, tačiau savanaudiški malonumai, meilė pasauliui, išdidumas ir ambicijos pastato tarp jų ir Išgelbėtojo sieną. Norint išsižadėti savęs, savo meilės objektų ir tikslų, reikia aukotis, tuomet daugelis pradeda svyruoti, tampa nerūžtingi ir pasuka atgal. Tokie „bandys įeiti, bet neįstengs.“ (Luko 13, 24) Jie nori gero, stengiasi, bet neapsisprendžia iki galo. Jie neturi aiškaus tikslo, kurio siektų bet kokia kaina.

[150] Vienintelė viltis pasiekti pergalę - sujungti savo ir Dievo valią, kiekvieną akimirką, kiekvieną dieną bendradarbiauti su Juo. Negalima įeiti į Dievo karalystę, saugojant savąjį „aš“. Šventumą pasieksime tik išsižadėję savęs ir turėdami Dievo išmonę. Išdidumą ir pernelyg didelį pasitikėjimą savimi reikia nukryžiuoti. Ar mes pasiruošę užmokėti reikalaujamą kainą? Ar norime, kad mūsų valia visiškai atitiktų Dievo valią? Kol to nenorėsime, keičianti Dievo malonė nepasireikš mumyse.

Kova, į kurią stojame, yra gera tikėjimo kova. „To dėlei ir vargstu, sakė apaštalas Paulius, - grumdamas Jo suteikta jėga, galingai veikiančia manyje.“ (*Kolosiečiams 1, 29*)

Kritišku momentu patriarchas Jokūbas nuėjo į nuošalią vietą pasimelsti. Jis nepaprastai troško pakeisti savo charakterį. Kol prašė Dievą pagalbos, jam pasirodė, kad priešas uždėjo ranką ant peties, todėl visą naktį patriarchas kovojo dėl gyvybės. Bet Jokūbo sielos troškimas nepakito, nors gyvybei grėsė pavojus. Kai jo jėgos beveik išseko, Angelas prisilietė prie jo ir parodė dieviškąją galią, tada Jokūbas suprato, su kuo kovojo. Sužeistas ir bejėgis, jis puolė ant Išgelbėtojo krūtinės, prašydamas palaiminimo. Jis nenorėjo nei atsitraukti, nei atsisakyti savo prašymo. Kristus išgirdo šios bejėgės, atgailaujančios sielos šauksmą, nes taip skamba Jo pažadas: „O jei užuovėjos jis pas Mane ieškos? Tesudaro taiką su Manimi! Taip! Tedaro taiką su Manimi!“ (*Izaijo 27, 5*) Jokūbas prašė ryžtingai: „Paleisiu Tave tik tada, kai mane palaiminsi.“ (*Pradžios 32, 27*) Šį atkaklumą įkvėpė [151] besigrumiantis su juo Dievas. Jis leido jam laimėti, pakeitė Jokūbo vardą Izraelio vardu ir pasakė: „Nes ėmeisi su Dievu bei žmonėmis ir nugalėjai.“ (*Pradžios 32,29*) Tai, ką Jokūbas bergždžiai stengėsi įgyti pats, buvo laimėta išsižadėjus savęs ir tvirtai pasitikint Dievu. „Štai pergalė, nugalinti pasaulį, - mūsų tikėjimas!“ (*1 Jono 5, 4*)

* * * * *

„Sergėkitės netikrų pranašų...“ (Mato 7,15)

Atsiras netikrų mokytojų, kurie norės atitraukti jus nuo siaurojo kelio ir ankštųjų vartų. Sergėkitės jų! Nors jie ateina pas jus avių kailyje, bet viduje slepiasi plėšrūs vilkai. Jėzus nurodo, kaip galima atskirti netikrus mokytojus nuo tikrųjų: „Jūs pažinsite juos iš vaisių. Argi kas gali pasiskinti vynuogių nuo erškėčių ar figų nuo usnių?!“ (*Mato 7,16*)

Mes negalime atpažinti jų iš gražių kalbų ar daug žadančių patikinimų. Apie juos galima spręsti remiantis Įstatymu ir Liudijimu. Jeigu jie taip nesako, nėra juose šviesos. „Mano vaike, jeigu neklausysi pamokymo, greitai nuklysi ir nuo to, ką jau esi išmokęs.“ (*žr. Izaijo 8, 20; Patarlių 19, 27*) Kokią žinią skelbia šie mokytojai? Ar jie moko bijoti Dievo ir šventai Jį gerbti? Ar jie moko mylėti Dievą, ištikimai laikytis Jo įsakymų? Jei žmonės nejaučia moralinio Įstatymo svarbos, jei pro pirštus žiūri į Dievo įsakymus, jei pažeidžia bent men-čiausią Jo paliepiamą ir taip elgtis moko kitus, Dangui jie nieko neverti. Jų tvirtinimai neturi jokio pagrindo. Jie dirba darbą, kurį pradėjo tamsos kunigaikštis, Dievo priešas. [152]

Ne visi, kurie išpažįsta Jo vardą ir vadinasi krikščionimis, yra Kristaus. Pasak Jėzaus, daugelis tų, kurie mokė Jo vardu, galų gale pasirodys netinkami. „Daugelis Man sakys, tai dienai atėjus: ‚Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavome Tavo vardu, argi neišvarinėjome demonų Tavo vardu, argi nedarėme daugybės stebuklų Tavo vardu?‘ Tuomet jiems pareikšiu: ‚Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Šalin nuo Manęs, nedorėliai!‘“ (*Mato 7, 22-23*)

Kai kurie nedori žmonės mano esą teisūs. Nors jie vadina Kristų savo Viešpačiu ir yra įsitikinę, kad daro didelius darbus Jo vardu, iš tikrųjų elgiasi nedorai. „Melas jų lūpose, o jų širdys trokšta tik naudos. Skelbiantysis Dievo Žodį bus jiems lyg meilės dainų dainius, turintis gražų balsą ir įgudęs groti; jie girdi tavo žodžius, bet jų nevykdo.“ (*Ezechielio 33, 31-32*)

Vadintis mokiniu neturi jokios vertės. Tikėjimą, galintį išgelbėti sielą, daugelis priima klaidingai. „Tikėk, - sako jie, - ir tau nereikės laikytis Įstatymo.“ Tačiau tikėjimas, kuris neugdo klusnumo, skatina pernelyg didelį pasitikėjimą savimi. Apaštalas Jonas sa-

[153] ko: „Kas sakosi Jį pažinęs, bet Jo įsakymų nesilaiko, tas melagis, ir nėra jame tiesos.“ (*1 Jono 2, 4*) Tegul niekas nepuoseleja minties, kad jo veiksmų ir nuomonės nuo-širdumą gali patvirtinti ypatingi reiškiniai ar stebuklingi apreiškimai. Kai žmogus nerimtai žiūri į Dievo žodį ir asmenišką nuomonę, jausmus ir išgyvenimus iškelia virš dieviškojo mato, jame nėra šviesos.

Klusnumas išbando, koks tu esi mokinys. Tik lai-kydamiesi įsakymų įrodysite savo meilės nuoširdumą. Jei mokymas, priimtas į širdį, pašalina iš jos nuodėmę, išvalo sielą nuo užterštumo, duoda šventumo vaisius, galime būti tikri, kad tas mokymas yra Dievo tiesa. Kai savo gyvenimu rodome gerumą, švelnumą, užuojautą, geranoriškumą, kai širdys džiaugiasi darydamos tai, kas teisinga, kai išaukštiname Kristų, o ne save, galime būti tikri, kad mūsų tikėjimas yra teisingas. „Iš to patiriame, jog esame Jį pažinę, kad laikomės Jo įsakymų.“ (*1 Jono 2, 3*)

* * * * *

„„Tačiau jis [namas] nesugriuvo, nes buvo pastatytas ant uofos.“ (Mato 7, 25)

[154] Žmones labai paveikė Kristaus žodžiai. Jus patraukė dieviškosios tiesos principų grožis, o iškilmingi Kristaus įspėjimai kaip Dievo balsas palietė širdžių gelmes. Išgirstos tiesos griovė ankstesnių minčių ir nuomonių pagrindą. Norint paklusti Jo mokymui, būtų reikėję pakeisti viską, ką jie buvo įpratę galvoti ir daryti. Jiems būtų tekę susidurti su jų religiniais moky-tojais, nes reikėjo griauti visą struktūrą, kurią per daugelį kartų sukūrė rabinai. Todėl, nors žmonių širdys atsiliepė į Jo žodžius, tik nedaugelis buvo pasiruošę priimti juos kaip gyvenimo principą.

Jėzus baigė Kalno pamokslą vaizdinga iliustracija, kuri įstabiai ir aiškiai parodė, kaip svarbu įgyvendinti Jo žodžius. Aplink Išgelbėtoją susirinkusioje minioje buvo daug žmonių, kurie visą gyvenimą gyveno ant Galilėjos ežero krantų. Sėdėdami ant atšlaitės ir klausydamiesi Kristaus žodžių, jie galėjo matyti slėnius ir siaurus tarpeklius, per kuriuos kalnų upeliai tekėjo į ežerą. Vasarą šie upeliai dažnai visiškai išdžiūdavo, palikdami tik sausą ir dulkėtą vagą. Tačiau atėjus žiemos darganai, kalnų upeliai virsdavo srauniomis upėmis, kurios kartais užliedavo slėnius, nunešdamos su savimi viską. Tada dažnai žalioje lygumoje, visai nepavojingoje vietoje pastatytos valstiečių lūšnos būdavo nušluojamos nuo žemės paviršiaus. Tačiau buvo namų, pastatytų aukštose kalnų uolose. Kai kurie gyvenamieji būstai buvo statomi iš akmenų, jie atlaikė tūkstantmečių audras. Pastatyti tokius namus buvo labai sunku, reikėjo labai sunkiai dirbti. Juos buvo nelengva pasiekti, jie buvo mažiau patrauklūs nei lygumos namai. Bet jie buvo statomi ant uolos, todėl vėjas, vanduo ir audra nebuvo jiems pavojingi.

[155] Tie, kurie, pasak Jėzaus, priims Jo žodžius ir padarys juos savo būdo ir gyvenimo pagrindu, panašūs į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos. Prieš keletą amžių pranašas Izaijas sakė: „...Dievo žodis tveria amžinai.“ (*Izaijo 40, 8*) Apaštalas Petras, gerokai vėliau nei buvo pasakytas Kalno pamokslas, cituodamas pranašo žodžius, pridūrė: „Toks yra žodis, paskelbtas jums kaip Geroji naujiena.“ (*1 Petro 1, 25*) Dievo Žodis yra vienintelis nekintantis dalykas mūsų pasaulyje. Jis yra tikrasis pagrindas. „Dangus ir žemė praeis, - sakė Jėzus, - o Mano žodžiai nepraeis.“ (*Mato 24, 35*)

Kristaus Kalno pamokslo žodžiai įkūnija didžiuosius Įstatymo principus. Kas remsis jais, remsis Kristumi, Amžinąja Uola. Priimdami Žodį, mes priimame Kristų. Tik tie, kurie priima Jo žodžius, stato ant Jo. „Juk niekas negali dėti kito pamato, kaip tik tą, kuris jau padėtas, tai yra Jėzus Kristus... Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota

žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti.“ (*1 Korintiečiams 3,11; Apaštalų darbų 4,12*) Kristus yra Žodis, Dievo apreiškimas - Jo charakterio, Įstatymo, meilės ir gyvenimo apreiškimas, Jis yra vienintelis pagrindas, kuriuo remdamiesi galime suformuoti tvirtą charakterį.

Mes statome ant Kristaus, kai paklūstame Jo Žodžiui. Teisus yra ne tas, kuriam patinka teisumas, bet tas, kuris rodo teisumą. Šventumas nėra susižavėjimas, jis - atsidavimo Dievui vaisius, mūsų dangiškojo Tėvo valios vykdymas. Kai Izraelio vaikai įruošė stovyklą prie Pažadėtosios žemės ribų, jiems nepakako žinoti apie Kanaaną ar giedoti apie jį giesmes, kad galėtų naudotis puikiosios žemės vynuogynais ir alyvų giraitėmis. Jie galėjo padaryti juos savo nuosavybe tik užkariavę tą žemę, laikydamiesi Dievo sąlygų, tvirtai tikėdami Juo, remdamiesi Jo pažadais ir paklusdami Jo nurodymams.

[156]

Tikroji religija - tai Kristaus žodžių vykdymas. Jus vykdome ne todėl, kad norime užsitarnauti Dievo malonę, bet todėl, kad būdami neverti gavome Jo meilės dovaną. Žmogaus išgelbėjimas priklauso ne nuo mokymo pripažinimo, bet nuo tikėjimo, kuris pasireiškia teismo darbais, - tokia Kristaus valia. Iš Kristaus sekėjų tikimasi ne žodžių, o darbų, kurie formuoja charakterį. „Visi, vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai.“ (*Romiečiams 8,14*) Ne tie, kurių širdis paliečia Dvasia, ne tie, kurie retkarčiais pasiduoda Jos įtakai, bet tie, kuriuos veda Dvasia, yra tikrieji Dievo vaikai.

Nori tapti Kristaus sekėju, bet nežinai, nuo ko pradėti? Ar esi tamsoje ir tau sunku rasti šviesą? Sek ta šviesa, kurią turi. Apsispręsk širdyje paklusti tam, ką žinai iš Dievo žodžio. Dievo galia ir gyvenimas slypi Jo žodyje. Kai priimsi jį tikėjimu, jis suteiks tau jėgos paklusti. Kai „sugersi“ turimą šviesą, gausi ryškesnę. Statydamas ant Dievo žodžio, formuosi charakterį pagal Jo charakterį.

Kristus yra tikrasis Pagrindas, gyvasis Akmuo. Jo gyvenimas suteikiamas visiems, kurie stato ant šio Akmens. „Ir jūs patys, kaip gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasinius namus... ant kurio darniai auga visas pastatas, tampantis šventykla Viešpatyje.“ (*1 Petro 2, 5; Efeziečiams 2,21*) Mes - gyvieji akmenys - tampame viena su pagrindu ir gyvename bendrą gyvenimą. Tokio pastato nenuvers jokios audros, nes...

[157]

...Kas gyvenimą patiki Dievui,
Su Juo viską ištvers.

Sugrius bet koks statinys, kurio pagrinde nebus Dievo žodžio. Tas, kuris, kaip Kristaus laikų žydai, stato ant žmogiškų idėjų ir nuomonių, išgalvotų ceremonijų ir apeigų arba ant darbų, kurie daromi nepriklausomai nuo Kristaus malonės, stato savo charakterio namą ant biraus smėlio. Stiprių pagundų audros nušluos smėlio pamatus ir namas sugrius.

„Todėl Viešpats Dievas taip kalba: „...Teisingumas - Mano svambalas, teisumas - Mano gulsčiukas. Nušluos ledų kruša melo prieglaudą, išplaus vandenys slėptuvę.“ (*Izaijo 28,16-17*)

Tačiau šiandien gailestingas Dievas kviečia nusidėjėlių. „Kaip Aš gyvas, - tai Viešpaties Dievo žodis, - nenoriu, kad nedorėlis mirtų, bet noriu, kad nedorėlis sugrįžtų iš savo kelio ir būtų gyvas. Sugrįžkite, sugrįžkite iš savo nedorų kelių, kad nemirtumėte, Izraelio namai.“ (*Ezechielio 33, 11*) Balsas, kuris šiandien kreipiasi į surambėjusius nusidėjėlius, tai balsas To, kuris, žiūrėdamas į savo mylimą miestą, sielvartingai sušuko: „Jeruzale, Jeruzale! Tu žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siųsti. Kiek kartų norėjau surinkti tavo vaikus tarsi višta savo viščiukus po sparnais, o tu nenorėjai! Štai paliekami jums jūsų namai.“ (*Luko 13, 34-35*) Jėzui Jeruzalė buvo atmetusio ir panieki-

[158]

nusio Jo malonę pasaulio simbolis. Jis verkė dėl jūsų, kietaširdžiai! Tada, kai Jėzus liejo ašaras ant kalno, Jeruzalė dar galėjo atgailauti ir išvengti žūties, nes Dangus laukė, kad Jo Dovana bus priimta. Taip pat šiandien, o širdie, Kristus vis dar meiliai kreipiasi į tave: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiuosi: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniam su juo, o jis su Manimi... Štai dabar palankus metas, štai dabar išganymo diena!“ (*Apreiškimo 3, 20; 2 Korintiečiams 6, 2*)

Jei pasitikite vien savimi, tai statote namą ant smėlio. Tačiau dar nevēlu išvengti gresiančios žūties. Todėl dar prieš audrą bėkite prie tvirtos Uolos. Viešpats Dievas sako: „Štai ant Siono dedu akmenį, išmėgintą akmenį, brangų kertinį akmenį, kaip tvirtą pamatą: kas pasitiki Juo, nedreba iš baimės... Gręžkitės Manin ir būsite išgelbėti, visi žemės pakraščiai, nes Aš Dievas, ir kito nėra!.. Nebijok, nes Aš su tavimi, nebūgštau, nes Aš tavo Dievas! Stiprinsiu tave, padėsiu tau, remsiu tave savo teisumo dešine... Gėda ir nemalonė niekada nekris ant jūsų per amžių amžius.“ (*Izaijo 28, 16; 45, 22; 41,10; 45,17*)